Franc masoneria

Franc masoneria

= Viviana =

= 29.05.1992 =

RADU COMANESCU EMILIAN M. DOBRESCU

Franc masoneria

O NOUA VIZIUNE ASUPRA ISTORIEI LUMII CIVILIZATE

VOL. I

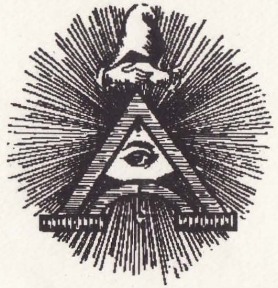

ISBN 973-777-0077-2

© 1991 TOATE DREPTURILE REZERVATE
EDITURII VALAHIA ŞI AUTORILOR

C U V Î N T
CĂTRE CITITORI

Asemenea carte nu s-a mai scris niciodată. Efectul ei pare să fie mare, căci am fost deja suspectaţi de a fi plagiat-o după vreun autor străin.

Trebuie spus că în literatura mondială (cea pe care o cunoaştem) istoriile masonice se opresc fie la anul 1850, fie la 1900. Lucrarea noastră merge pînă în anul 1939 şi este rezultatul unor mari eforturi şi al surmontării multor piedici. Ca ajutor, am avut mai ales monumentalul studiu (în patru volume) datorat lui G.Şerbănesco-un român refugiat în Franţa, pe care ne facem datoria de a-l omagia şi de a ni-l revendica drept înaintaş.

Veţi găsi în paginile următoare argumente pentru o nouă interpretare a istoriei umanităţii. Adeseori acestea par şocante, în special pentru cititorul român, ţinut zeci de ani în desăvîrşită ignoranţă. Faptele pe care ne sprijinim argumentarea sînt în totalitate atestate de cărţi sau documente. Nu am putut indica sursele în text, deoarece ar fi trebuit să facem trimiteri după fiecare propoziţie, uneori după fiecare cuvînt. Dar oferim o bibliografie selectivă unde informaţia poate fi verificată de orice spirit mai suspicios.

Despre Franc-Masonerie au mai scris, în genere, două categorii de autori: masoni şi adversari ai masonilor. Noi nu ne situăm pe nici una din aceste poziţii. Am intenţionat să realizăm un studiu cît mai imparţial. Nu ne-a legat nici un jurămînt de păstrare a secretului şi nu ne-a animat nici o patimă partinică. Atenţionăm doar împotriva interpretării antisemite a pasajelor privind mişcarea sionistă şi revoluţiile bolşevice: interzicem strict folosirea informaţiilor din această carte ca argumente pentru antisemitism.

Ipoteza istorică elaborată de noi are meritul de a explica destule. Există, însă, şi o constatare tragică: mereu, în jocurile Puterii, omul obişnuit a fost manipulat şi chiar ucis cu sînge rece. Trebuie să privim şi acest adevăr în faţă-e un blestem de care nu a reuşit să scape nimeni încă. Nici măcar Marele Arhitect al Universului.

<<AUTORII>>

Bucureşti, 24 mai 1991.

MARI IDEALURI MASONICE ALE UMANITĂŢII

- **Triplul principiu: Libertate-Egalitate-Fraternitate (în România a circulat şi sinonimul său: Dreptate-Frăţie);**
- **Raţionalismul şi iluminismul;**
- **Statele Unite ale Europei;**
- **Societatea Naţiunilor;**
- **Republica şi Revoluţia Universală;**
- **Independenţa naţională, inclusiv crearea armatelor naţionale;**
- **Unitatea naţională;**
- **Afirmarea personalităţii popoarelor;**
- **Egalitatea în faţa legii;**
- **Dreptul de proprietate;**
- **Garantarea produsului muncii;**
- **Afirmarea şi respectarea drepturilor omului;**
- **Votul universal;**
- **Introducerea Codului Civil;**
- **Realizarea instrucţiei publice;**
- **Libertatea individuală (de conştiinţă);**
- **Libertatea presei;**
- **Libertatea cultelor;**
- **Dreptul de proprietate literară şi artistică;**
- **Separarea Bisericii de Stat;**
- **Interzicerea pedepsei cu moartea;**
- **Dreptul la asistenţă socială.**

CUPRINS:

SECŢIUNEA I — Franc-Masoneria şi istoria umanităţii (926-1939) pag. 4

SECŢIUNEA II — Organizare şi ritual în Franc-Masoneria Universală pag. 51

SECŢIUNEA III — Documente, declaraţii, opinii privind Franc-Masoneria Universală pag. 82

SECŢIUNEA IV — Franc-Masoneria română (1734-1948) pag. 128

SECŢIUNEA V — Documente, opinii, liste privind Franc-Masoneria română pag. 145

SECŢIUNEA I

FRANC-MASONERIA ŞI ISTORIA UMANITĂŢII (926-1939)

	Pag.
În negura vremii...	5
Ordinul Templierilor	8
Franc-Masoneria speculativă engleză	9
Franc-Masoneria speculativă continentală	11
Masonii - făuritorii istoriei moderne (I)	14
Masonii - făuritorii istoriei moderne (II)	19
Un mare mason: Napoleon	23
Prima parte a secolului al XIX-lea	27
Anul masonic 1848	29
Între instituţionalizare şi ideal	32
Date suplimentare	35
Atentatul masonic de la Sarajevo	37
Războiul sfînt al Franc-Masoneriei Universale	41
Sfînta Treime a contemporanilor	44
Experimentul Spania.	46

ÎN NEGURA VREMII...

Franc-Masoneria însemna iniţial o asociaţie a constructorilor liberi, adică scutiţi de majoritatea dărilor feudale. Aceştia erau edificatori de biserici.

Limbile europene au conservat cu exactitate înţelesul: **Franc- Maçon**, în franceză; **Freimaurer**, în germană; **Freemason**, în engleză; **Liberi Muratori**, în italiană-toate semnifică acelaşi lucru: constructori (zidari) liberi, scutiţi de dări şi servituţi.

Prin secolul al XI-lea, breslele de meşteşugari, urmaşe ale străvechilor colegii romane, posedau o organizare destul de riguroasă, centrată în jurul ideii de păstrare a secretului profesional. Fiecare breaslă constituie un fel de societate secretă cu ritualuri îmbinînd simbolurile biblice cu rudimente păgîne. Aveau un limbaj secret, semne şi parole pentru recunoaştere, precum şi vestimentaţie specială. Constructorii de edificii religioase alcătuiau doar una din multiplele asociaţii meşteşugăreşti. Situaţia lor specială, de oameni liberi, se datora mai ales strînsei relaţii cu clerul, căci primii maeştri constructori ai Evului Mediu au fost călugări.

Întîia atestare certă privind capacitatea de organizare a breslelor constructorilor ne-a parvenit însă chiar mai devreme, încă din sec. al X-lea. Athelstan, un rege englez, oferă mari privilegii zidarilor liberi, iar fratele său, Edwin, ajunge şeful acestora (Mare Meşter). În anul 926 organizaţiile constructorilor se întîlnesc la York şi redactează prima Constituţie profesională. De atunci, York-ul a rămas centrul tradiţional, emblema Masoneriei engleze. Ca Mari Meşteri se vor succeda multe personalităţi celebre ale regatului britanic: în 960 Dunstan, arhiepiscop de Canterbury; în 1041 însuşi regele Edward Confesorul.

În secolul al XIII-lea, odată cu apariţia stilului gotic şi cu "explozia" modei catedralelor, numărul calfelor şi al ucenicilor devine atît de mare încît depăşeşte cinul călugăresc. Laicii încep să capete preponderenţă şi apar primii maeştri constructori mireni. Aceştia, laicii, rămîn însă regrupaţi în jurul ordinelor călugăreşti, mai ales în jurul Ordinului Templierilor.

În istoria Masoneriei, Templierii joacă un rol fundamental. Trebuie ştiut că ei erau călugări-cavaleri ce aveau iniţial misiunea de a proteja drumurile pelerinilor către Ierusalim şi de a păzi zona Sfîntului Mormînt. Din necesităţi de luptă contra musulmanilor, ordinul capătă o organizare excepţională în epocă: disciplină redutabilă, uniformă proprie, teritorii autonome, împărţite în

regiuni, un cod etic propriu, o simbolistică aparte, precum şi parole speciale pentru a se recunoaşte între duşmani. Şeful lor era Marele Maestru; posedau o ierarhie militară bine pusă la punct.

Se pare că Templierii sînt adevăraţi "vinovaţi" de apariţia primei forme de Franc-Masonerie: aşa-numita **Masonerie operativă**, care grupa într-o asociaţie de tip secret meşteşugarii constructori.

Lucrurile s-ar fi întîmplat cam aşa: după distrugerea Ordinului Templierilor, meşteşugarii constructori afiliaţi nu au suferit repercusiuni. Ei s-au grupat

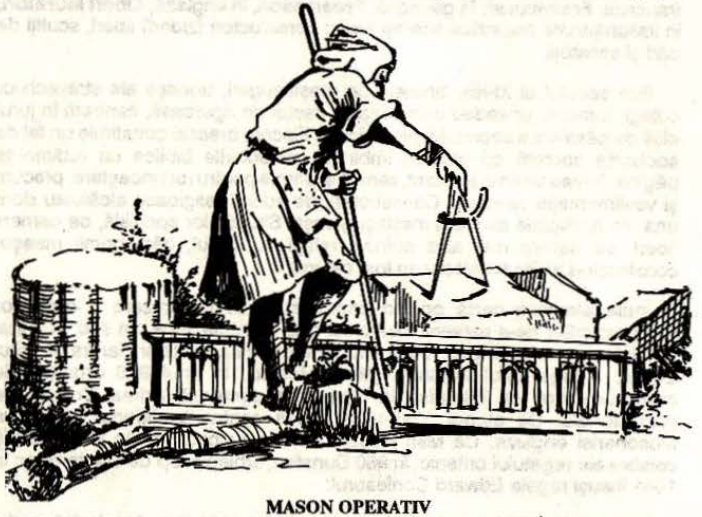

MASON OPERATIV

în jurul Cavalerilor Ioaniţi, păstrîndu-şi privilegiile. Dar au preluat cea mai mare parte din ierarhia, ritualul şi legendele Templierilor. Chiar şi astăzi, iniţierea în gradul 30 din ierarhia masonică perpetuează amintirea Cavalerilor Templieri, precum şi dorinţa de a-i răzbuna.

Pe de altă parte, mulţi Cavaleri Templieri şi-au căutat scăparea deghizîndu-se în meşteşugari constructori şi intrînd în breasla Masoneriei. Acest fapt a avut un efect neaşteptat: Franc-Masoneria a primit o infuzie de sînge nobil care i-a creat o tradiţie aparte. Aşa se explică de ce, mult mai tîrziu, în secolul al XVIII-lea, nobilii englezi se vor afilia Franc-Masonilor.

Tot pentru a înţelege caracterul Franc-Masoneriei este necesar să pomenim despre o altă asociaţie ermetică sau secretă numită Camaraderia (în limba franceză, Le Compagnonnage).

Camaraderia era o asociaţie internaţională a calfelor, cu ritualuri deosebit de conservatoare, păstrînd multe din fazele iniţierii practicate în colegiile antice. Avea două grade de iniţiere, ucenic şi calfă, care sînt şi astăzi primele două grade Masonice. Camarazii posedau limbaj secret, simbolistică proprie (printre care echerul şi compasul, preluate de Masonerie), mituri aparte, parole şi semne vestimentare distinctive. Aveau, de asemenea, cîntece de război şi ritualuri funerare proprii. Influenţa lor asupra Masoneriei se explică prin aceea că majoritatea ucenicilor şi calfelor cioplitorilor de piatră au făcut parte din Camaraderie.

Astăzi se consideră că asociaţiile Camaraderiei continuau direct ritualurile asociaţiilor antice (păgîne). Multe elemente ale simbolisticii lor au trecut în ritualul Franc-Mason: de pildă obiceiul de a da candidatului să bea dintr-o cupă cu băutură amară, apoi dulce; obiceiul de stabili un naş secret al candidatului.

Calfele grupate în Camaraderie au format trei mari asociaţii: (1) copiii lui Solomon (supranumiţi "lupi"); (2) copiii meşterului Iacob (supranumiţi "vîrcolaci" şi "cîini"); (3) copiii moşului Soubise.

Obiceiul banchetelor masonice, ca şi o parte a ritualului de doliu a fost împrumutat tot de la Camaraderie. Începînd cu anul 1702, asociaţiile Camaraderiei au fost sistematic persecutate, ceea ce a condus la destrămarea lor.

În secolele al XVI-lea şi al XVII-lea stilul gotic se stinge fiind înlocuit cu stilul renascentist. Rezultatul acestei modificări arhitectonice a fost, printre altele, o dramatică scădere a importanţei breslelor de constructori. Masoneria operativă decade, membrii ei se împuţinează văzînd cu ochii, iar lojele (atelierele unde se strîngeau meşteşugarii) abia dacă mai numărau cîţiva membri.

Dar, odată cu decăderea Masoneriei operative, formată din meşteşugari propriu-zişi, începe extraordinara istorie a **Masoneriei speculative**-Franc-Masoneria de astăzi, asociaţie secretă bazată pe idealuri şi pe o doctrină culturală comună. Transformarea Masoneriei operative în Masonerie speculativă se va face în secolul al XVII-lea prin intermediul unei alte societăţi secrete celebre: Rozicrucienii.

ORDINUL TEMPLIERILOR

A fost întemeiat în anul 1118 la Ierusalim, de către Hugues de Payns. Iniţial, grupa 9 cavaleri. In 1127, Templierii obţin protecţia şi admiraţia Sf.Bernard, care stabileşte regulamentul ordinului (62 articole).

Ordinul se compunea din fraţi cavaleri (fratres milites), fraţi capelani (fratres capellani), fraţi sergenţi şi scutieri (fratres servientes armigeri), slujitori şi meşteşugari (servientes famuli et oficii). Cei mai iscusiţi constructori ai occidentului european făceau parte din aceşti meşteşugari.

Deviza Templierilor era:"Non nobis, Domine! Non nobis, sed nomini tuo ad gloriam!" (Nu pentru noi, Doamne! Nu pentru noi, ci pentru gloria numelui Tău!).Efigia lor cea mai răspîndită reprezenta doi cavaleri călărind acelaşi cal, ceea ce simboliza strînsa fraternitate dintre membri.

Începînd cu anul 1163, toţi membrii trebuiau să jure supunere Marelui Maestru (element masonic, astăzi). Reuniunile Templierilor erau de două tipuri: secrete şi publice (alt element preluat de masonerie). Candidatul care dorea să intre în ordin era supus la diverse probe, apoi era primit într-o reuniune secretă, noaptea, după un alt ritual preluat din iniţierile păgîne (diverse faze ale ritualului se regăsesc în iniţierea ucenicului mason).

Accesul femeilor era total interzis (aşa vor proceda şi masonii!). Templierii reprezentau un ordin universalist, neţinînd cont de graniţele statale (universalismul se regăseşte în Masonerie). Ordinul a fost distrus de către Filip al IV-lea cel Frumos, rege al Franţei, aliat cu papa Clement al V-lea (13 octombrie 1307). În 1314, în timp ce era ars pe rug, ultimul lor Mare Maestru, Jacques de Molay, a prezis regelui şi papei că vor muri în acelaşi an şi vor suferi judecata divină. Intr-adevăr, au dispărut amîndoi tot în 1314!

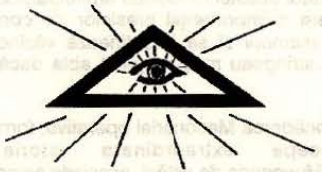

FRANC-MASONERIA SPECULATIVĂ ENGLEZĂ

Există o legendă care susţine că în anul 1315 şapte templieri, deghizaţi în meşteşugari constructori (masoni) au ajuns la Londra şi au format prima Lojă masonică. Verificabil rămîne doar faptul că prima Lojă speculativă s-a constituit, într-adevăr, (dar în secolul al XVIII-lea) la Londra. Cît despre cei şapte templieri deghizaţi, nu ştim mare lucru. Amintirea lor va fi invocată de către cavalerul de Ramsay, care va organiza Masoneria franceză. Pînă atunci, însă, să revenim la anul 1614 cînd apare o mică broşură anonimă, numită "Fama Fraternitatis", scrisă în latină şi germană. Unii o atribuie alchimistului Johan Valentin Andreae. Această broşură dezvăluie existenţa unei societăţi secrete a savanţilor lumii, care urmărea reînnoirea Occidentului, prin ridicarea nivelului cultural şi eliberarea spirituală a oamenilor. Societatea ar fi fost întemeiată de un anume Christian Rosenkreutz şi se numea "Rozicruciană" (a Trandafirului şi a Crucii - emblema ei era o cruce cu braţe egale în mijlocul căreia se afla un trandafir).

Christian Rosenkreutz este un personaj legendar. Se zice ca ar fi fost orfan şi ar fi plecat la 16 ani în pelerinaj către Ţara Sfîntă, unde ar fi suferit, la Damcar, iniţierea în misterele Universului. A mai călătorit în Egipt, în Libia, în Maroc, apoi - întors în Europa - a conceput, împreună cu trei călugări germani, planul reformei spirituale a lumii din punct de vedere politic, religios şi ştiinţific. După ce şi-a asociat alţi trei adepţi (numărul total fiind numărul mistic 7), a întemeiat Ordinul Rozicrucian. Iniţial, Rozicrucienii aveau un limbaj "magic" şi depuneau jurămîntul de castitate. Iată cîteva personalităţi bănuite a fi fost rozicruciene: Dante Aligheri, Roger Bacon, Albertus Magnus, Paracelsus, Van Helmont, Comenius, Descartes, Robert Fludd, Isaac Newton, Robert Boyle şi Gottfried Wilhelm Leibniz - cel care a fost atît franc-mason, cît şi rozicrucian.

Franc-Masoneria a preluat societatea rozicruciană. Dacă lăsăm la o parte studiile de alchimie, aşa de dragi rozicrucienilor, toate celelalte idealuri, studii şi simboluri se regăsesc în Franc-Masoneria speculativă. Cabinetul de reflecţie, unde pătrunde candidatul la primul grad masonic, poartă deviza rozicruciană V.I.T.R.I.O.L., iar gradul masonic 18 se numeşte Cavaler Rozicrucian.

Afluxul rozicrucienilor către Franc-Masonerie s-a petrecut în Anglia , la sfîrşitul secolului al XVII-lea. Aici, în 1663, mai existau încă două Mari Loje ale Franc-Masoneriei operative: Loja de York şi Loja de Londra, dar importanţa lor, ca organisme profesionale, scădea văzînd cu ochii. Creştea însă, din ce în ce, importanţa lor ocultă, prin aşa - numiţii masoni "acceptaţi". Aceşti masoni "acceptaţi" nu erau meşteşugari constructori, ci nobili atraşi de iniţierile practicate în Loje ca şi de posibilitatea de a se grupa în secret. Ei practicau mai degrabă idealul rozicrucian al reformei morale universale.

FRANC-MASONERIA SPECULATIVĂ ENGLEZĂ

Primele exemple în materie care ne-au parvenit datează din anul 1648, cînd Loja din Warrington (Anglia) îi primeşte pe colonelul Mainwaring şi pe rozicrucianul Elias Ashmole. De altfel,acesta din urmă - anticar celebru în epocă - are un rol principal în procesul trecerii rozicrucienilor la organizaţiile masonice. Pe măsură ce numărul masonilor "acceptaţi" creştea, Masoneria se transformă din asociaţie profesională în societate cu caracter filozofic şi politic. Luptele dintre Wilhelm al III-lea de Orania şi stuartişti (partizanii familiei Stuart) au determinat, practic, influenţa Masoneriei politice. Gentilomii oranişti şi stuartişti se grupau şi complotau la adăpostul lojelor masonice. După înfrîngerea Stuarţilor, în 1689, se vor petrece două fenomene esenţiale pentru Franc- -Masonerie: regimentele scoţiene şi irlandeze învinse ale Stuarţilor au debarcat în Franţa, mutîndu-şi acolo lojele lor masonice; în Anglia, Wilhelm al III-lea de Orania la sub protecţia sa lojele rămase, încurajînd astfel viitoarea constituire a **primei Mari Loje a Franc-Masoneriei speculative, în 1717, la Londra**. Această Mare Lojă păstra de la vechile asociaţii profesionale ale constructorilor parolele, semnele şi simbolismul, dar le va dezvolta după modelul anticelor societăţi secrete (pitagoricieni, misterele lui Isis, etc.). De asemenea, va reorganiza ritualul şi, mai ales, va adopta idealul rozicrucian al eliberării omului prin cultură. Deviza Masoneriei speculative era: "Un mason liber într-o lojă liberă". Printre figurile marcante ale Marii Loje din Londra trebuie amintiţi Jean-Théophille Désaguliers (fiu de pastor hughenot) şi, mai cu seamă, James Anderson, cel care va redacta în 1723 prima constituţie masonică: "The Constitutions of the Free-Masons, Containing the History, Charges, Regulations of That Most Ancient and Right Worshipful Fraternity" (Constituţia franc-masonilor, conţinînd istoria, sarcinile, regulamentele acestei Fraternităţi foarte vechi şi foarte onorabile). Aceasta e considerată catehismul Franc-Masoneriei universale. Ea prezintă o istorie masonică fabuloasă : primul mason ar fi fost Adam, căruia Marele Arhitect al Universului (Dumnezeu) i-a transmis primele noţiuni de geometrie. Deşi Constituţia a fost modificată în 1738, istoria fabuloasă a rămas, spre marele scandal al papilor de la Roma, care nu puteau admite că Adam a fost franc-mason. De aceea, Vaticanul va condamna hotărît Franc-Masoneria, atît în 1738 ("In eminenti apostolatus specula" - bula papei Clement al XII-lea) , cît şi în 1751 ("Providas Romanorum Pontificum" - bula papei Benedict al XV-lea). Războiul între Franc-Masonerie şi catolicism s-a aprins aşadar - iar, de multe ori, va fi chiar sîngeros. Constituţia din 1723 admitea - după regulile Camaraderiei - două grade masonice: Ucenic şi Calfă. Constituţia din 1738 adaugă încă un grad: Maestru. De asemenea, aceasta acordă o mare importanţă Bibliei - - importanţă contestată apoi de unii Fraţi Masoni.

Dar, simultan, Marea Lojă din Londra observa cu atenţie un nou fenomen: constituirea primelor loje franceze. Franc-Masoneria speculativă efectuase saltul pe continent.

FRANC-MASONERIA SPECULATIVĂ CONTINENTALĂ

În linii mari, Franc-Masoneria engleză a avut trei tendinţe:

1) Loje catolice şi stuartiste;

2) Loje anglicane şi hanovriene ;

3) Loje scoţiene.

Lojile stuartiste şi scoţiene se vor răspîndi pe continentul european - în primul rînd în Franţa.

Nu se ştie exact data constituirii primei Loje franceze (de fapt engleze pe teritoriul Franţei). Unii propun anul 1721, alţii 1723 sau 1725. Oricum, în 1729, Marea Lojă din Londra transmitea unei loje franceze un exemplar al Constituţiei franc- -masonice. Treptat, în lojele franceze au început să pătrundă şi francezi - aceştia, precum Montesquieu sau marchizul de Sade, fiind iniţiaţi în Anglia.

Se consideră astăzi că fondatorul Franc-Masoneriei franceze a fost cavalerul de Ramsay. Acest de Ramsay era scoţian, dar devenise discipol al celebrului Fénelon, mare om de cultură francez. Avea o acută instabilitate religioasă, suferind influenţele multor secte creştine din epocă (protestantism, anglicanism, martinism, quietism). A sfîrşit, însă, prin a se dedica trup şi suflet Masoneriei speculative, pe care o cunoscuse în Anglia. În 1737 el va elabora prima expunere doctrinară a Franc-Masoneriei franceze, într-un celebru discurs. Discursul acesta a avut un oarecare răsunet în epocă. Drept urmare, îngrijorate, autorităţile franceze încep să-i persecute pe masoni. Locotenentul de poliţie Hérault primeşte sarcina să afle secretele Masoneriei: el le va afla în chip strălucit. Dezvăluirile sale, făcute publice prin presă, dau o serioasă lovitură lojelor franceze, care îşi văd ritualurile secrete expuse în public (este remarcabil ca Hérault a obţinut toate detaliile cu ajutorul unei artiste de Operă, ce nu i-a cedat unui franc-mason decît în schimbul trădării secretului).

Periclitaţi şi atinşi în amorul propriu, masonii francezi se regrupează rapid şi în 1738 îl aleg ca Mare Maestru pe celebrul Pardaillan, duce de Antin (care va deveni erou literar). Acesta, făcînd parte din marea nobilime, va salva societatea masonică.

Începînd cu anul 1742, nobilii din Franc-Masonerie nu mai sînt mulţumiţi doar cu trei grade (Ucenic, Calfă, Maestru). Ei încep, aşadar, constituirea unei veritabile pletore de ritualuri şi grade superioare, oprindu-se abia la numărul 33. Ca surse de inspiraţie, apelează la tradiţiile Templierilor,

CAVALER DE RAMSAY

Rozicrucienilor şi Hermetiştilor (adepţii lui Hermes Trismegistos, medic, astrolog, magician şi erou civilizator, egiptean), iar ca istorie, încep să declare mîndri că originea Franc-Masoneriei se pierde în negura vremurilor.

Acum apar primele diferenţe în ritual, între Marea Lojă din Londra şi lojele continentale. De asemenea, în Franţa, se ivesc dispute notabile între Consiliul Suveran al Împăraţilor Orientului şi Occidentului, Sublima Lojă Mamă Scoţiană pe de o parte şi Foarte Respectabila Mare Lojă, pe de alta. Prin 1771 însă, se realizează un început de conciliere şi apare o noua Obedienţă franceză: **Marele Orient**. De bine, de rău, Marele Orient va realiza în Franţa unitatea masonică. În cîţiva ani, pînă în 1789, prestigiul Franc-Masoneriei speculative creşte vertiginos: toată nobilimea, toţi oamenii de ştiinţă, toţi academicienii, toţi oamenii politici din Franţa devin masoni! Mai mult încă, idealurile masonice încep să se transpună în practică: apare Marea Enciclopedie franceză, apar Statele Unite ale Americii (prima ţară din lume organizată de franc-masoni), se elaborează Declaraţia Drepturilor Omului. Celebra deviză masonică: Libertate - Egalitate - Fraternitate capătă din ce în ce mai mult prestigiu. Este tocmai deviza Marii Revoluţii franceze, o revoluţie condusă de masoni.

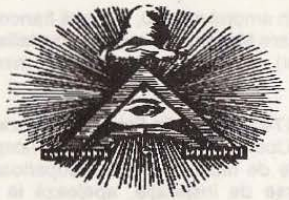

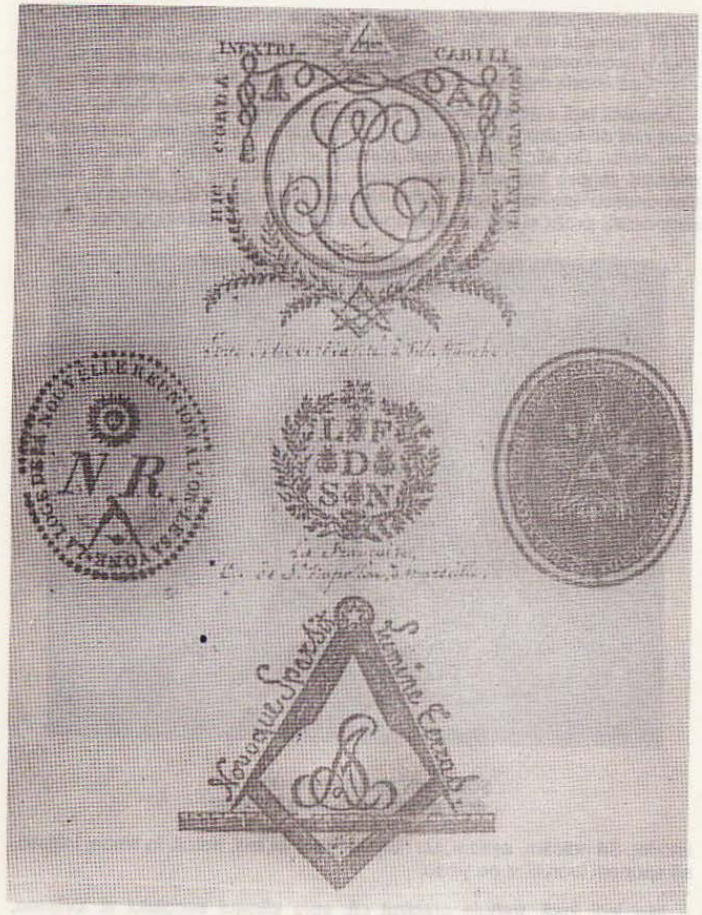

ECUSOANE ŞI ŞTAMPILE MASONICE DIN FRANŢA

MASONII - FĂURITORII ISTORIEI MODERNE (partea I)

Convenţional, istoria modernă începe odată cu Marea Revoluţie franceză de la 1789. Toţi conducătorii acestei revoluţii, cu excepţia lui Robespierre, au fost franc-masoni; prin urmare, e posibil să se susţină că istoria modernă europeană începe cu un temei masonic.

Această faţă a evenimentelor nu este cunoscută cititorului român. El nu a auzit nici de legătura Masoneriei cu revoluţiile de la 1848 sau cu revoluţiile comuniste. De altminteri, autorii masoni, ei înşişi,întreţin în mod deliberat confuzii asupra interpretărilor istorice. Un cunoscător de talia lui Gérard Şerbănesco (pe care l-am folosit de mai multe ori în cursul expunerii) e dintr-odată prolix şi vag cînd se apropie de adevărul (chiar ipotetic) datorat

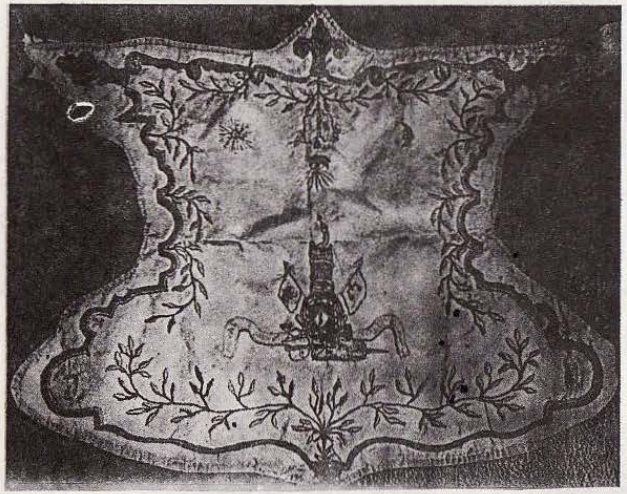

ŞORŢ DIN ŢINUTA MASONILOR
de la sfîrşitul secolului al XVII-lea-

istoriei. Să ridicăm, aşadar, un colţ din vălul lui Isis, adică, în limbaj iniţiatic, să spunem lucrurilor pe şleau.

Mai întîi însă, trebuie precizat că, spre sfîrşitul secolului al XVIII-lea, Franc-Masoneria şi principiile masonice cuceriseră majoritatea statelor

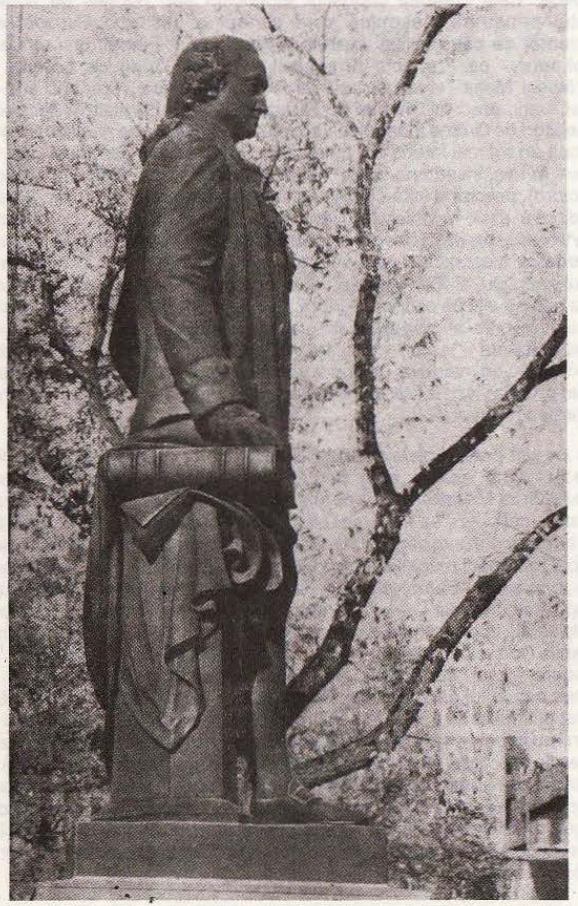

GEORGE WASHINGTON

europene. Este curentul cunoscut îndeobşte sub numele de iluminism. Agentul penetrării masonice spre centrul şi răsăritul Europei a fost reprezentat de către iniţiaţii instruiţi în Anglia şi în Franţa, unii din familiile domnitoare - ca François (Francisc) al III-lea, duce de Lorena, soţul împărătesei Maria-Tereza şi tatăl lui Iosif al II-lea; sau Frederic al II-lea al Prusiei - alţii, precum Charles de Hunde sau Jean Baptiste Willermoz fiind întemeietori de Ordine masonice deosebit de activi. Dintre riturile care au avut în epocă un rol mai intens am putea cita: Rozicrucienii germani,Aleşii Coeni (Cohen, în idiş, înseamnă preot), Iluminaţii din Bavaria, Egiptenii (fondat de Cagliostro), precizînd însă că existau circa 47 asemenea rituri, din Peninsula Scandinavă pînă la hotarele Transilvaniei. Deşi ritualurile lor difereau în anumite aspecte, deşi, uneori, apăruseră rivalităţi notabile între aceste rituri, solidaritatea masonică a continuat să se manifeste. Astfel, în bătăliile de la sfîrşitul secolului al XVIII-lea sau din epoca napoleoniană, ofiţerii masoni se cruţau unii pe alţii pe cîmpul de luptă. Era suficient ca omul în pericol să facă semnul masonic al disperării (împreunarea mîinilor deasupra capului cu palmele înainte - semn care spune:"ajutor, fii ai Văduvei", Masoneria considerîndu-se văduva mitică a arhitectului legendar Hiram) pentru a fi imediat protejat. Acest fapt a conferit un grad sigur de cavalerism războaielor din vremea respectivă.

Pe de altă parte, Lojele adunau laolaltă nobili regalişti şi burghezi liberali (proletarii fiind admişi abia peste 100 de ani). Amalgamul a permis supravieţuirea Masoneriei atît pe parcursul revoluţiilor, cît şi a restauraţiilor; în Franţa, cel puţin, ea traversează cu bine două imperii, trei republici şi un regat în intervalul unui secol. În timpul revoluţiilor conduceau liberalii masoni; în timpul reprimării revoluţiilor conduceau regaliştii sau bonapartiştii masoni. Totuşi, o asemenea ambivalenţă a Franc-Masoneriei a generat un sentiment de duplicitate. Marele Orient al Franţei condûce (din umbră) tot; Napoleon I îl protejează, Ludovic-Filip şi Napoleon al III-lea sînt ei înşişi masoni, dar Onorabila Societate, implicată prea mult în jocurile Puterii, decade din punct de vedere moral, constituind element de propagandă, de spionaj şi de edificare a cultului personalităţii. Pe vremea lui Napoleon I, fiecare Lojă avea un bust al împăratului, căruia îi înălţa osanale; a venit Ludovic al XVIII-lea şi masonii au înlocuit repede busturile, punîndu-l pe al regelui; în perioada celor 100 de zile (întoarcerea lui Napoleon pînă la înfrîngerea de la Waterloo) a fost o veritabilă debandadă pentru a înlocui iarăşi statuile - şi tot aşa mai departe... E drept însă că unii autori pun trădarea lui Grouchy (care a condus la înfrîngerea lui Napoleon) pe seama indicaţiilor oculte ale Masoneriei, căci adversarii celebrului împărat, ducele de Wellington şi generalul Blücher, erau amîndoi masoni.

MASONII - FĂURITORII ISTORIEI MODERNE (Partea I)

INDEPENDENCE HALL

MASONII - FĂURITORII ISTORIEI MODERNE (Partea I)

Dar să nu anticipăm.

Deocamdată, la sfîrşitul secolului al XVIII-lea consemnăm epoca de aur a idealurilor masonice. Înainte de izbucnirea Marii Revoluţii franceze, aceste idealuri au determinat constituirea singurului stat din lume unde Franc-Masoneria şi-a păstrat puritatea şi grandoarea iniţială, construind o democraţie extraordinară: Statele Unite ale Americii.

Războiul de Independenţă al coloniilor engleze din America (1775-1783) a avut ca pretext celebra revoltă contra taxelor puse pe ceai. Revolta a izbucnit la Boston, la 16 decembrie 1773, prin atacarea navelor engleze şi azvîrlirea baloturilor cu ceai în mare. Poliţia engleză nu a reuşit niciodată să găsească pe vinovaţi, veritabilii instigatori fiind însă franc-masonii din Loja Sfîntului Andrei. Conducerea militară şi diplomatică a războiului de independenţă va fi preluată de o grupă strălucită de masoni, printre care remarcăm pe George Washington, Thomas Jefferson şi Benjamin Franklin. În spirit esenţial masonic se va redacta atît Declaraţia de Independenţă americană cît, mai ales, celebrele Drepturi ale Omului (1787), care vor fi urmate de proclamarea, în Franţa, a Drepturilor Omului (1789) şi, apoi, a Drepturilor Omului şi ale Cetăţeanului (1793).

În 1778, într-o celebră paradă militară, George Washington va intra în Philadelphia îmbrăcat în ţinută masonică. El va fi ales primul preşedinte american. Aidoma lui, toţi următorii preşedinţi americani vor fi franc-masoni. Afirmaţia potrivit căreia SUA ar reprezenta unicul stat fundamental masonic nu este exagerată. După cum am spus însă, e vorba de o Masonerie ce şi-a conservat idealurile şi a ştiut să le impună în sensul lor profund pozitiv, ceea ce, din păcate, o diferenţiază faţă de istoria modernă a Masoneriei europene.

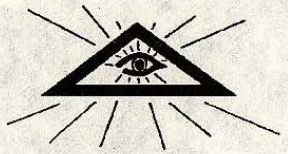

MASONII - FĂURITORII ISTORIEI MODERNE (Partea II)

<<partea a II-a>>

Fie drept să menţionăm că Războiul de Independenţă american, primul război masonic, a fost ajutat ferm de regele Ludovic al XVI-lea al Franţei (pe care masonii îl vor condamna la moarte) şi de nobilimea franceză, dintre care mulţi, precum marchizul de La Fayette, vor pleca în America voluntari, vor fi iniţiaţi în Masonerie şi vor deveni republicani convinşi.

Acest paradox al colaborării nobilimii e doar aparent. Franc- -Masoneria speculativă a fost întotdeauna o asociaţie a elitelor reunite în numele unor idealuri. Aşa se explică de ce, la doar numai două luni de la înfiinţare, Marele Orient al Franţei a interzis admiterea meşteşugarilor, servitorilor şi actorilor.

Paradoxul e, însă, altul pe teritoriul european. Începînd cu anul 1789 vom

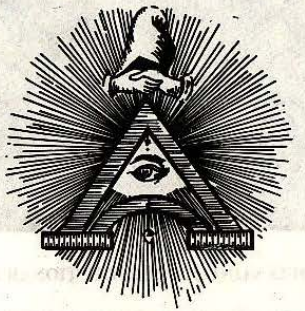

EMBLEMĂ MASONICĂ CU BONETĂ FRIGIANĂ

observa cum marile idealuri masonice ale egalităţii, libertăţii şi fraternităţii eşuează sistematic în represiuni sau dictaturi sîngeroase. Eşuarea e cu atît mai vizibilă, cu cît mulţimea credea mai puternic în respectivele idealuri; ea nu se datorează duşmanilor Masoneriei, ci tocmai fraţilor masoni ajunşi deodată în vîrful piramidei politice.

În anul 1789, în Franţa, Franc-Masoneria domina totul. Marele Maestru era Filip, duce de Orléans, prinţ de sînge regal, denumit ulterior Filip Egalitate. Secretarul său, Chaderlos de Laclos, mason fervent, va avea un rol important în primii ani ai Revoluţiei şi mai ales în timpul bătăliei de la Valmy.

LOUIS SAINT-JUST REVOLUŢIONAR PUR

Dar loja cea mai strălucită a Franţei în epocă a fost Loja celor 9 Muze (sau 9 Surori) condusă la început de astronomul Jerome Lalande, apoi de americanul Benjamin Franklin (care a avut o popularitate uriaşă în Europa). Acestă lojă grupa printre membrii săi pe: d'Alembert, Condorcet, Bailly, Cabanis, Voltaire, Diderot, Dellile, Florian, Chamfort, Talleyrand - - pentru a-i enumera numai pe ei; ea constituia un veritabil centru cultural al lumii.

Ideile predicate aici sînt vechile idei masonice, cunoscute azi tuturor prin acţiunea iluminismului şi prin Declaraţia Drepturilor Omului. Trebuie să recunoaştem că ele reprezintă cele mai democratice şi mai nobile principii elaborate de oameni pentru oameni.

Peisajul cultural al epocii era, însă, dezolant. 96% din populaţia Franţei continua a fi analfabetă, înrobită superstiţiilor şi îndobitocită de grelele servituţi feudale. Masonii au avut ideea de a se întoarce către această uriaşă

masă de "proşti" şi de a începe o amplă acţiune de culturalizare. Paralel, însă, ei executau şi o acţiune de politizare, dezvăluind poporului trei cuvinte magice: Libertate, Egalitate, Fraternitate. Astfel, audienţa masonilor la mase va ajunge remarcabilă - practic, ei devin (cu mici excepţii) singurele personalităţi credibile ale momentului. Dar trebuie adăugat că poporul rămînea cu încăpăţînare regalist şi Ludovic al XVI-lea n-ar fi căzut niciodată dacă n-ar fi fost victima propriei sale slăbiciuni diplomatice.

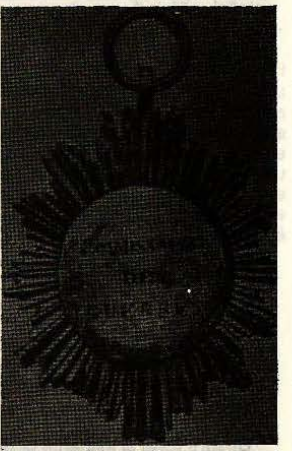

Conducătorii Marii Revoluţii franceze au fost - cu excepţia lui Robespierre - franc-masoni. Există, totuşi, două categorii de conducători: (1) cei spirituali, cunoscuţi sub numele de Enciclopedişti (Diderot, Rousseau, Helvetius, d'Alembert, Voltaire,etc.) care au pregătit doctrina Revoluţiei; (2) cei practici, oamenii politici care s-au implicat direct în mişcările de stradă şi în luptele electorale (Danton, Camille Desmoulins, Fabre d'Eglantine, Chaderlos de Laclos, Filip Egalitate, Sieyès, Mirabeau, Bailly, La Fayette, Condorcet, Saint-Just, etc.). Majoritatea generalilor armatei revoluţionare franceze erau masoni: Carnot, Lefèvre, Kellerman, Kléber, Masséna, etc... Garda Naţională era, de fapt, o armată masonică; statuile Marianei (simbol al Republicii Franceze) au fost acoperite de însemne masonice, iar judecata "trădătorului Capet" (regele Ludovic al XVI-lea) este, în ochii multora, răzbunarea franc-masonilor contra unui urmaş al lui Filip cel Frumos care, ne amintim, cu 400 de ani în urmă distrusese - tot printr-un proces! - Ordinul Templierilor.

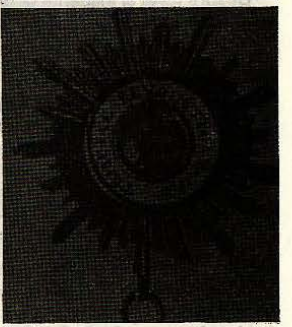

EMBLEME MASONICE DEVENITE INSIGNE ALE TERORII

Revoluţionarii francezi vor elabora şi ei o Declaraţie a Drepturilor Omului (în două variante - 1789 şi 1793) şi vor aboli complet privilegiile preoţilor

catolici, răfuindu-se sîngeros cu aceşti vechi şi permanenţi duşmani ai Masoneriei.

În mod formal, Marele Orient al Franţei îşi întrerupe activitatea în 1792 şi o reia în 1796. Acest fapt a permis unor autori masoni să încerce disculparea şi disocierea masonilor faţă de perioada Terorii. Reamintim că Teroarea a fost declarată în 1792 şi a durat pînă la 9 thermidor 1794 (căderea lui Robespierre). Ea a fost guvernată, într-adevăr, de Robespierre, care nu era mason, iar printre victime s-au numărat o serie de masoni celebri (Danton, de pildă). Dar Robespierre nu numai că a fost sprijinit de alţi masoni celebri (ca Saint-Just), ci întreaga Teroare pare a fi concepută de Masonerie, devreme ce fratele Duport îi explica încă din 1791 lui La Fayette: "Numai prin mijloacele terorii cineva reuşeşte să se menţină în fruntea unei revoluţii şi s-o guverneze; trebuie deci, oricît de greu ne-ar fi tuturor, să ne resemnăm să sacrificăm cîteva persoane importante."

De aceea, anul 1791 poate fi considerat drept momentul în care Masoneria europeană începe edificarea doctrinei sale politice practice, bazată pe manipularea maselor şi aplicarea dură a mijloacelor represive. Această doctrină va fi perfecţionată în timpul revoluţiilor şi terorilor comuniste.

Despre forţa şi influenţa ocultă a Masoneriei în timpul Revoluţiei franceze vrem să discutăm prin intermediul a două exemple: bătălia de la Valmy şi soarta lui Filip Egalitate.

Valmy este considerată o strălucită izbîndă a trupelor revoluţionare franceze contra armatelor prusaco-austriece (la 20 septembrie 1792). Realitatea este că bătălia nu a avut loc. După un imens bombardament de artilerie ce adusese la disperare pe francezi, aliaţii se retrag inexplicabil. Explicaţia ezoterică a acestui important eveniment (care a salvat Republica Franceză) este că ducele de Brunswick, comandantul aliaţilor, dar şi un important mason (a prezidat Congresul Masonic de la Wilhelmsbaden), hotărăşte să nu cîştige lupta.

Filip Egalitate, Marele Maestru al Marelui Orient al Franţei, a crezut, în anul 1793, că Masoneria a devenit suspectă şi va fi aspru prigonită de Robespierre. Aşadar, printr-o scrisoare deschisă, îşi dă demisia din postul de Mare Maestru. Spada sa este ruptă de către masoni şi, în acelaşi an (1793), Filip Egalitate va fi acuzat de trădare şi va fi ghilotinat. Socoteala lui a fost complet greşită.

De altminteri, tocmai din această extraordinară efervescenţă masonică se va ivi un personaj celebru, care va contribui hotărîtor atît la răspîndirea europeană a Franc-Masoneriei franceze, cît şi la distrugerea ei morală: generalul Buonaparte, viitorul Napoleon I.

UN MARE MASON: NAPOLEON

Trebuie să explicăm acum că există o diferenţă între Marea Lojă şi Marele Orient. Marele Orient (iniţial, denumirea zonei de maxim sacru într-o Mare Lojă) e o creaţie a francezilor, pe care o vor răspîndi în Europa, pe cînd Marile Loje se revendică de la Franc-Masoneria speculativă iniţială, de la Marea Lojă din Anglia. Pe la 1789, în Franţa, Marele Orient cuprindea 659 de Loje, iar Marea Lojă numai 30. În 1796, odată cu reluarea activităţii masonice, Marele Orient reuşeşte să-şi integreze Marea Lojă a Franţei, ambele declarîndu-se singurele moştenitoare autentice ale Marii Loje din Londra. Această legitimitate a permis, apoi, Marelui Orient să excomunice Atelierele rivale, care nu-i recunoscuseră autoritatea.

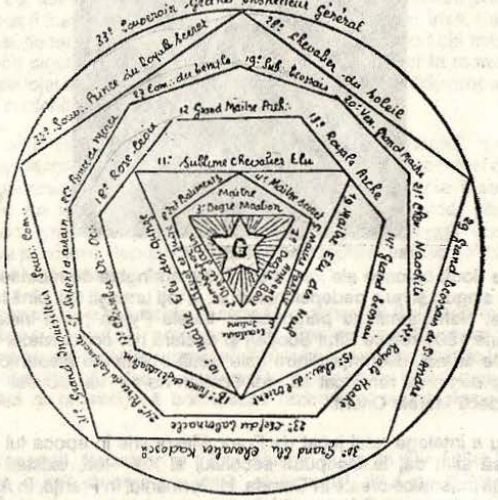

SISTEMUL RITULUI SCOŢIAN, VECHI ŞI ACCEPTAT

UN MARE MASON - NAPOLEON

Totuşi evenimentul nu a neutralizat conflictele masonice. Ritul Scoţian, denumit "Rit Scoţian, Vechi şi Acceptat", reintră în Franţa prin anul 1802, adus de fiul unui amiral, de Grasse- Tilly. Acest Rit a fost la început ostil Marelui Orient şi şi- -a creat o Mare Lojă proprie, cunoscînd un succes notabil. La 5 decembrie 1804, după parlamentări cu fratele Pyron, Marele Orient reuşeşte să realizeze un concordat cu Marea Lojă de Rit Scoţian, preluîndu-i prerogativele Marelui Consiliu de grad 32 şi Sublimului Consiliu de grad 33 (adică, de fapt, preluîndu-i conducerea). Se obţinea, astfel, un Mare Consistoriu General masonic guvernat complet de Marele Orient în Franţa. Dar, din fericire pentru Ritul Scoţian, imediat apoi - - în urma unor neînţelegeri - şefii Marelui Orient îl radiază pe fratele Pyron şi-l declară sperjur. Pentru un mason radierea echivalează cu condamnarea la moarte: numele său e ars

ŞORŢ MASONIC

între cele două coloane ale lojei, i se trimite o frînghie de mătase (ca să se spînzure singur) şi nu e pedepsit numai el, ci toţi urmaşii săi, pînă la a şaptea generaţie. Nemulţumit de perspective, fratele Pyron preia iniţiativa: la 5 septembrie 1805 reface Ritul Scoţian şi declară nul concordatul cu Marele Orient. De atunci, diferenţa dintre cele două obedienţe masonice persistă încă; şi e demn de remarcat că ritul Scoţian nu se va dovedi mult mai integru decît Marele Orient.

Pentru a înţelege rolul jucat de Franc-Masonerie în epoca lui Napoleon trebuie să ştim că, la începutul secolului al XIX- -lea, existau puternice organizaţii masonice create în Olanda, în Germania, în Franţa, în Austria şi în Italia. Aceste organizaţii fuseseră înfiinţate de englezi sau scoţieni şi unele, mai ales în cazul Franţei, dobîndiseră chiar o atitudine rivală faţă de "părinţii" britanici. Cu toate acestea, Masoneria mai avea, încă, un caracter universalist, iar membrii ei visau la realizarea Statelor Unite ale Europei. Însuşi modul de apariţie a lojelor e grăitor în acest sens: în 1731 englezii îl iniţiază în Olanda pe François al III- -lea, duce de Lorena. Acesta va deveni împărat al Austriei.

UN MARE MASON - NAPOLEON

Fiii săi, Iosif al II-lea şi Leopold al II-lea, vor răspîndi principiile masonice şi vor proteja Lojele în Imperiul habsburgic. Însă, înainte de a deveni împărat, ducele Lorenei obţinuse conducerea regatului Toscanei (în 1736). Astfel, el a putut implanta solid Franc-Masoneria şi în Italia (Milano, Roma, Veneţia, Padova, Verona), înfruntîndu-l chiar şi pe Papă. Una dintre fetele lui François al III-lea, numită Carolina, va deveni regină a Napolelui şi va proteja, de asemenea, Franc-Masoneria, fiind proclamată protectoare şi salvatoare a masonilor din zonă. În Germania (Prusia), însuşi regele Frederic al II-lea a fost franc-mason!

Cel care şi-a dat în mod deosebit seama de forţa Franc- Masoneriei a fost Napoleon. El va manipula Marele Orient francez pentru a-şi atinge scopurile, prezentîndu-se la început ca purtător al universalismului masonic şi al idealurilor de libertate, egalitate, fraternitate.

E curios că, astăzi, autorii masoni (de exemplu, Serge Hutin) pretind că Napoleon n-ar fi fost iniţiat. Documente certe nu există; cum, însă, Napoleon era militar, iar fiecare regiment francez din epocă poseda o Lojă masonică, e mai mult ca sigur că ofiţerul Buonaparte a asistat măcar la reuniunile în ţinută albă ale lojei din regimentul său (acestea erau reuniuni de propagandă, deschise şi profanilor).

Oricum, cînd Barras (principalul membru al Directoratului, forma de conducere a Franţei după înlăturarea Terorii) îl va numi şeful armatei din Italia (în 1796), generalul Buonaparte pleacă la drum sub culorile Masoneriei. Astfel, el va da legiunii lombarde un drapel tricolor (verde, alb, roşu) reprezentînd tocmai culorile gradului 33. Congresul de la Reggio -Emilia din 1797, care va proclama Republica Cispadană, adoptă acest tricolor ca steag, iar din 1870 el este steagul naţional al Italiei.

Idealurile masonice practicate în epocă de generalul Buonaparte explică destul de bine succesul său propagandistic. Franc- -masonii întregii Europe îl aşteptau ca pe un izbăvitor, ca pe omul menit să realizeze Statele Unite ale Europei . Mai mult încă, adesea adversarii lui îşi vor acuza ofiţerii masoni (mai ales austrieci şi prusaci) că boicotează războaiele purtate împotriva lui Napoleon.

După o legendă, Napoleon ar fi fost iniţiat în Malta, în iulie 1798. În 1802, cînd fusese numit Consul pe viaţă, el acceptă titlul de "Protector al Masoneriei".

Dar marea sa descoperire constă în rolul impus lojelor masonice militare, ca şi Marelui Orient francez. Acestea deveniseră veritabile mijloace de spionaj şi de propagandă napoleoniană. Imediat ce trupele franceze invadau o regiune, ele convocau pe toţi masonii din împrejurimi, organizau loje, iniţiau

UN MARE MASON - NAPOLEON

UN MARE MASON
NAPOLEON

noi membri. Lojele astfel înfiinţate aveau datoria de a activa pentru Napoleon, ceea ce explică multe succese fulgerătoare ale Consulului.

În 1804, cînd e încoronat ca împărat, Napoleon stăpînea deja întreaga masonerie, ai cărei şefi erau aleşi dintre oamenii credincioşi lui. Atunci, el obligă Marele Orient să-i realizeze cultul personalităţii (chestiune pe care noi, românii, o cunoaştem bine). Toată lumea trebuia să-l proslăvească pe împărat - iar masonii vegheau la alimentarea acestei proslăviri. În acest scop, Napoleon încurajează constituirea de Mari Oriente pe întreg teritoriul european şi ordonă reprimarea tuturor lojelor sau societăţilor secrete care nu acceptau Obedienţa acestor Mari Oriente. Astfel, de pildă, în Italia, Murat începe persecutarea societăţii Carbonarilor, iar în Germania sînt interzise toate lojele naţionaliste.

Trebuie spus că masonii au resimţit destul de acut atare stare de fapt, deşi în sensuri diferite: (1) Marele Orient al Franţei, mulţumit de sporirea întinderii şi prestigiului său (devenise o societate la modă) acceptă cu zel slujirea împăratului, trădîndu-şi fundamental idealurile; (2) Riturile rivale supravieţuiesc cum pot, în Anglia, Prusia, Italia, Rusia, pregătindu-şi însă revanşa. Ele vor obţine această revanşă, folosind aceeaşi cale a trădării.

PRIMA PARTE A SECOLULUI AL XIX-LEA

Prin 1812 nimeni nu-şi mai făcea nici o iluzie în legătură cu Napoleon. Doar geniul său indiscutabil îl ferea de soarta pe care i-o doreau adversarii. La acea dată, împăratul era nemulţumit de regele Angliei care îi rezista cu încăpăţînare şi de ţarul Rusiei care nu respecta blocada. Toţi trei suveranii erau, de altminteri, masoni, iar cu ţarul Alexandru I, Napoleon perfectase chiar un tratat. De aceea, Rusia îl deranja cel mai mult. Aşadar, în 1812, el atacă Rusia. A fost ultima oară cînd a beneficiat de sprijinul Masoneriei europene devenită slujnică a sa, cu excepţia celei poloneze, care l-a ajutat din entuziasm pur.

Campania din Rusia s-a dovedit, însă, un dezastru. Părăsit de ai săi, în special de masonul Talleyrand, Napoleon e silit în 1814 să plece pe insula Elba. In acelaşi an, papa Pius al VII- lea îşi va lua revanşa, emiţînd o nouă bulă împotriva Franc-Masoneriei. Dar nu toţi masonii fuseseră bonapartişti - unii au fost chiar persecutaţi. Numai Marile Oriente create în Europa se dezagregă cu rapiditate, deşi se vor reactiva şi ele mai tîrziu. Marele Orient al Franţei nu a avut de suferit, nici măcar de pe urma excomunicării papale: el va deveni regalist, adulîndu-l acum pe Ludovic al XVIII-lea.

Iată însă că în 1815 Napoleon revine spectaculos şi reîncepe campania militară în stil propriu. Europa tremură din nou: la 18 iunie 1815 are loc bătălia de la Waterloo. După cum se ştie, Napoleon o va pierde datorită trădării unuia din generalii săi: Grouchy.

Această bătălie are şi ea o istorie ezoterică. Byron, Marele Maestru al Marii Loje din Londra, spunea despre Napoleon la Waterloo: "Trădarea a fost unicul său învingător", iar Lermotov îi judeca astfel pe francezi: "Rasă uşuratecă, care şi-a trădat conducătorul".

Aceştia doi ştiau despre ce vorbeau. La Waterloo adversarii lui Napoleon, ducele de Wellington şi generalul Blücher, au fost franc-masoni, din acele Loje persecutate odinioară de Marele Orient. Ideea este că Masoneria ar fi decis trădarea şi (deci) înfrîngerea împăratului francez, pedepsindu-l astfel pentru că l-a abandonat principiile şi l-a denaturat cauza sacră.

Oricum, chiar şi după căderea definitivă a lui Napoleon, Marele Orient nu are de suferit urmări grave în Franţa. Dimpotrivă, Talleyrand şi Fouché, menţinuţi în funcţii sub Ludovic al XVIII-lea, protejează această Obedienţă (erau amîndoi masoni). Se dă o circulară a poliţiei care interzice Lojele rivale Marelui Orient. In schimb, în Europa, iau avînt tocmai acele Loje rivale Marelui Orient - Lojele cu caracter naţional.

PRIMA PARTE A SECOLULUI AL XIX-LEA

Intre 1815 şi 1830, foştii regi izgoniţi de Napoleon, reluîndu-şi tronul, se poartă deosebit de dur şi nu pot uita ajutorul dat de masoni corsicanului. De asemenea, ideile masonice (libertate, egalitate, fraternitate) îi înspăimîntă, astfel încît nu tolerează cu bucurie Franc- Masoneria, fiind mai înclinaţi să dea curs excomunicării papale din 1814. In ţările catolice are loc o recrudescenţă religioasă, ceea ce presupune imediat marginalizarea fraţilor masoni. Internaţionalismul evreiesc (primii evrei au fost admişi în Marele Orient în 1811) deranjează unele stăpîniri - chiar în Franţa a fost interzis ritul paramasonic Misraim, fondat de evrei. Iar în ţările ortodoxe, ţarul Alexandru I(fost mason) dă un decret în anul 1822, interzicînd Franc- Masoneria şi condamnînd la moarte pe masoni.

In asemenea condiţii, idealurile masonice îşi recapătă energia, asociindu-se cu idealurile patriotice ale Carbonarilor. Meritul acestei revigorări aparţine societăţii secrete italiene a Carbonarilor, odinioară persecutată de Napoleon. Lojele carbonare se numeau Vente, iar ţelul lor principal era emanciparea naţională a popoarelor europene asuprite. Mişcarea carbonară a dat foarte mulţi martiri, precum şi pe Mazzini, mistic al patriotismului, cel care a elaborat doctrina revoluţiilor de la 1848. Această mişcare a inspirat "Eteria" grecească, implicit revolta lui Tudor Vladimirescu. Ea a pătruns hotărîtor în Franţa, unde a fuzionat - practic - cu Masoneria, fiind condusă de celebrul mason La Fayette (care, ne amintim, a fost iniţiat în SUA).

Din noul avînt al idealurilor masonice vor rezulta două noi revoluţii (1830- în Franţa şi 1848), precum şi un imperiu (al lui Napoleon al III-lea, el însuşi mason şi carbonaro).

Revoluţia de la 1830 din Franţa, declanşată după promulgarea Ordonanţelor regale ale lui Charles al X-lea, a fost condusă de masonii şi carbonarii din Loja "Prietenii adevărului", care se afla sub şefia lui La Fayette. Prin acţiunea altor doi masoni importanţi, Talleyrand şi Thiers, ea nu a condus la instaurarea unei republici, ci a unei noi monarhii - monarhia din iulie. Rege a fost ales Ludovic Filip, fiul lui Filip Egalitate - personaj, bineînţeles, favorabil Masoneriei. De altminteri, odată reajunşi la putere, masonii vor promulga unele libertaţi, vor dezvolta învăţămîntul primar, vor înfiinţa chiar o Lojă numită "Drepturile omului"(1832), dar vor reprima dur -în stil, de acum, caracteristic! - orice nemulţumire populară, neezitînd să tragă în mulţimea ieşită pe străzi.

De aceea, revoluţia din 1830 nu a împlinit nici pe departe idealul masonic. Era nevoie de o altă mişcare populară.

ANUL MASONIC 1848

In istoria europeană, 1848 reprezintă o dată aparte: este anul marilor revoluţii masonice, săvîrşite oarecum în pofida Masoneriei! Ceea ce înseamnă că, în sfîrşit, doctrina libertăţii şi fratenităţii triumfă pretutindeni, de la Paris la Bucureşti, dar tocmai triumful ei total începe să-i cam deranjeze pe unii Fraţi masoni.

Pentru a înţelege fenomenul, trebuie să ne amintim că, pe continent, Franc-Masoneria franceză se disociase de cea engleză. Mult mai echilibraţi - chiar şi în secolul romantismului! - englezii s-au regrupat moral după şocul revoluţiei americane şi au sfîrşit prin a recupera substanţa idealurilor masonice. Marele Maestru al Marii Loje din Londra, lordul şi poetul Byron, va muri în anul 1824 la Missolonghi ca luptător pentru independenţa Greciei. In schimb, Marele Orient francez îşi continuă politica de subordonare faţă de autoritate, pînă la dimensiuni penibile. Astfel, în 1836, Marele Orient denunţă la poliţie lojele rivale, acuzîndu-le că ar complota împotriva statului.

Pe de altă parte, însă, masonii francezi dobîndiseră însemnate privilegii politice şi economice, precum şi o adevărată experienţă în confecţionarea revoluţiilor. De asemenea, ei dominau presa şi învăţaseră bine arta manipulării opiniei publice. Elitele intelectuale se aflau sub influenţa ocultă a Masoneriei.

Revoluţia franceză de la 1848 a fost din nou realizată de Masonerie. Dar, de astă dată, ea e rezultatul unui scenariu executat cu mult cinism.

Pe la sfîrşitul anului 1847 radicalii socialişti, în frunte cu Louis Blanc şi Ledru-Rollin, pătrunseseră masiv în loje. Tot atunci, Masoneria era profund nemulţumită de conducerea lui Ludovic-Filip. Ca pretext de revoltă se foloseşte interzicerea banchetelor publice,iar ca agitatori sînt folosiţi tocmai Louis Blanc şi Ledru-Rollin. Pe 22 februarie 1848 izbucnesc manifestaţii de stradă,însă populaţia nu era atît de pornită încît să determine prăbuşirea regimului.

Ca atare, în urma unui ordin ocult, soldaţii care păzeau Ministerul Afacerilor Externe trag fără motiv în popor, ucigînd 50 de oameni. Din acest moment furia populară se dezlănţuie, iar evenimentele se succed cu o rapiditate uimitoare: armata trece de partea mulţimii, Garda Naţională aşijderi, Ludovic-Filip fuge, în 48 de ore se formează primul guvern revoluţionar. Era alcătuit din moderaţi de la ziarul "Le National" şi republicani convinşi de la ziarul "La Reforme".

Dar, indiferent de tendinţe, dominau personalităţile masonice printre care trebuie neapărat menţionat marele poet Alphonse de Lamartine.

ANUL MASONIC 1848

Rostul revoluţiei de la 1848 din Paris a fost acela de a oferi mai multă forţă politică şi economică masonilor. Pe moment, şi-au atins scopurile, însă nu pentru mult timp: la sfîrşitul anului 1848, în urma alegerilor, poporul îl va prefera pe prinţul Charles Louis-Napoleon, nepot al fostului Împărat. Deşi el însuşi revoluţionar în tinereţe, mason şi carbonaro, prinţul avea acum alte gînduri.

Dar explozia de la 1848 din Paris a generat urmări nebănuite. Masonii întregii Europe erau pregătiţi şi revoluţii izbucnesc în toate marile capitale, cu excepţia Londrei şi a Moscovei. Apar pretutindeni steaguri tricolore, iar deviza Libertate-Egalitate-Fraternitate se generalizează.

În această magnifică efervescenţă Italia începe să joace un rol special.

Aducînd în prim-plan idealul redobîndirii unităţii şi independenţei naţionale, italienii reîmprospătează doctrina masonică, oferindu-i un nou prestigiu.

Două personalităţi joacă acum un rol de prim ordin: Giuseppe Mazzini şi Giuseppe Garibaldi. Mazzini credea că poporul reprezintă imaginea lui Isus, iar naţiunile sînt investite cu o misiune divină. Fusese carbonaro în tinereţe; ulterior, însă, se distanţează şi de Carbonarism şi de Masonerie, creîndu-şi o societate originală, numită "Tînăra Italie". Pe plan teoretic, Mazzini profesa unitatea şi independenţa Italiei, iar pe plan practic - terorismul în scopuri patriotice. Majoritatea proiectelor sale vor eşua, însă doctrina lui înflăcărată va fi adoptată de toţi revoluţionarii paşoptişti din centrul şi estul Europei.

Garibaldi era mason: dar, mai întîi de toate, a fost un adevărat revoluţionar, dezinteresat, curajos, călit în nenumărate lupte. Cucerit de ideile lui Mazzini, el se va pune la dispoziţia lui pînă în 1834; dar în 1835 e nevoit să emigreze în America de Sud, ca să evite condamnarea la moarte. Aici, în America de Sud, Garibaldi s-a acoperit de glorie în Brazilia şi în Uruguay, fiind considerat un soi de erou legendar. Işi constituise un corp de oaste propriu care avea ca uniformă cămaşa roşie şi poncho alb. Garibaldi va reveni în Italia la 1848 pentru a lua parte efectiv la luptele revoluţionare.

De fapt, 1848 a început în Italia: aici, la 12 ianuarie, izbucneşte revoluţia în Palermo. Celelalte provincii şi statuletę italiene sînt cuprinse, apoi, rînd pe rînd, de revolte. Activitatea favorabilă a contelui Cavour (Prim-ministru al Piemontului) ca şi noua orientare a Papei Pius al IX-lea înlesnesc difuzarea ideilor masonice şi carbonare, mai ales minunatul ideal al unităţii ţării. Italienii nu luptau numai pentru Libertate-Egalitate-Fraternitate, ci şi pentru Independenţă şi Unire. De aceea, mişcarea lor a fost mai complexă şi mai nobilă - ea depăşeşte cadrul Masoneriei, cu toate că e facilitată de existenţa numeroaselor societăţi masonice sau paramasonice.

ANUL MASONIC 1848

Despre rolul Franc-Masoneriei în revoluţiile italiene este grăitor faptul că principalul centru lovit a fost Vaticanul. Ura masonilor faţă de catolici transpare iarăşi: deşi Papa Pius al IX-lea era un pontif aproape liberal, el este nevoit să fugă, iar Roma cade în mîna revoluţionarilor. Aceştia îi oferă lui Garibaldi comanda supremă. In 1849 Papa va fi ajutat de francezi, împotriva revoluţionarilor italieni. Intervenţia franceză a produs uluire, căci Republica marilor revoluţii îşi încălca grosolan principiile. Aceste principii, însă, nu mai existau decît pe hîrtie - deveniţi oameni de afaceri, masonii francezi aveau alte interese.

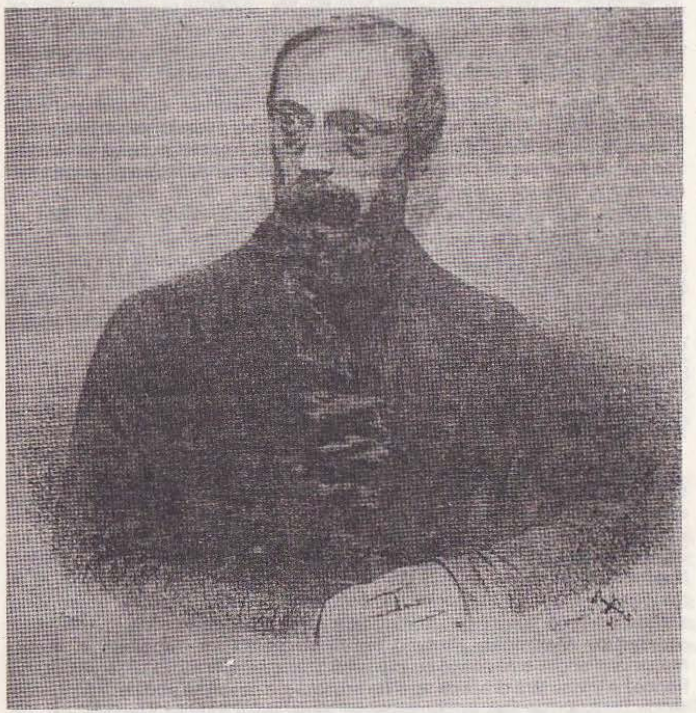

GIUSEPPE MAZZINI

INTRE INSTITUŢIONALIZARE ŞI IDEAL

După 1848 pare dificil de vorbit despre Franc-Masonerie. În sînul ei coexistă cele mai diverse tendinţe: de la internaţionalismul proletar pînă la conservatorismul marilor oameni de afaceri. De asemenea, state cu vechi tradiţii masonice, precum Franţa, obosesc în continuare, urmîndu-şi linia supunerii desăvîrşite faţă de interesele politice ale autorităţilor oficiale, pe cînd naţiunile în efervescenţă (italienii, românii, polonezii) descoperă şi practică din plin valoarea originară a principiilor Masoneriei. O menţiune aparte merită S.U.A., care vor continua să aplice consecvent clauzele democraţiei masonice. Aceasta se va impune hotărît în urma războiului de secesiune (1861-1865), purtat în numele vechilor idealuri de libertate, egalitate, şi fraternitate. Victoria aboliţionismului a însemnat implantarea definitivă a democraţiei masonice pe întreg teritoriul S.U.A. Asasinarea masonului Abraham Lincoln, în 1865, a produs durere în întreaga lume şi toate lojele vor institui doliul (chiar şi cele franceze).

Între timp însă, Marele Orient francez se aservea complet prinţului Ludovic-Napoleon, ales la sfîrşitul anului 1848 ca Preşedinte al Republicii Franceze. După lovitura de stat din 1851, acest Napoleon se va proclama împărat, cu numele de Napoleon al III-lea. Era un abil politician şi un general remarcabil (dar nu genial). La început, în 1849, el îşi asigură sprijinul catolicilor, ajutîndu-l pe Papă împotriva revoluţionarilor italieni. După 1851 el va juca şi cartea masonică, sprijinind războiul de independenţă al Italiei contra Austriei (astfel capătă regiunea Savoia) ca şi unirea principatelor române (urmărind slăbirea influenţei ruseşti). În mîna lui Napoleon al III-lea, Marele Orient era un soi de plastilină: în 1862 el îi impune alegerea ca Mare Maestru a mareşalului Magnan, care nici măcar nu fusese mason (mareşalul e iniţiat în grabă - culmea este că acesta va sprijini efectiv Masoneria, încercînd să-i obţină o oarecare autonomie!). Pe plan extern, însă, Marele Orient pătrunde iarăşi în Europa - de data asta definitiv. El va face o concurenţă acerbă Obedienţelor rivale şi va supravieţui relativ uşor, deoarece a ştiut să se plieze tuturor regimurilor politice.

Monopolul lui Napoleon al III-lea asupra Franc-Masoneriei din Franţa şi din noile naţiuni europene a fost însă tulburat de conflictul grav cu Lojile anglo-americane, rezultat în urma războiului din Mexic. Intervenţia franceză în Mexic (iniţial sprijinită de Spania şi Anglia) avea ca scop clădirea unui imperiu în coasta Statelor Unite. Ca împărat a fost ales arhiducele austriac Maximilian (domneşte între 1864-1867). Dar duşmanul lui Maximilian şi al francezilor era franc-masonul Benito Juarez Garcia. Intreaga Masonerie americană îl va sprijini pe Juarez care, astfel, obţine victoria în 1867 şi îl execută pe Maximilian. Profund lezată de gestul lui Napoleon al III-lea, Masoneria anglo-americană nu-l va ierta. Trei ani mai tîrziu, în 1870, împăratul francez e învins fără drept de apel de prusaci şi e nevoit să abdice. Înfrîngerea se datorează mai ales în competenţei generalului francez Mac-Mahon; ca toate cazurile flagrante de incompetenţă, şi aceasta pare dubioasă. De

altminteri, Mac-Mahon va progresa din punct de vedere politic, devenind al doilea preşedinte al celei de-a treia republici franceze.

Anul 1870 reprezintă o dată specială în istoria Franc- Masoneriei. Înainte de-a o aborda, este însă recomandabil să zăbovim puţin asupra evenimentelor din Italia, un fel de port- drapel al tinerelor naţiuni europene ce aspirau către libertate.

După înfrîngerea Romei de către francezi şi reîntoarcerea Papei, Garibaldi se exilează iarăşi în America - dar, de astă dată, în S.U.A. Revine în 1854, sub protecţia piemonteză. In paralel, contele Cavour pregătea cu grijă ascensiunea militară şi politică a Piemontului. Regele acestui stat italian, Victor Emanuel, ajunge - printr-o abilă propagandă - reprezentantul oficial şi legitim al speranţelor de unitate naţională.

Războiul de eliberare a Italiei (contra Austriei) a început practic în 1859. Alături de garibaldieni şi de piemontezi luptau şi trupele franceze, sub comanda lui Napoleon al III-lea.

In urma bătăliei de la Solferino (24 iunie 1859) austriecii sînt înfrînţi, dar Napoleon al III-lea se decide să încheie pacea. Se formează o Confederaţie italiană pusă sub preşedenţia onorifică a Papei. Italienii nu acceptă ideea: ei se revoltă şi cer unirea cu Piemontul. Simultan, Garibaldi debarcă în Sicilia şi începe celebra "Expediţie a celor o mie" (numită aşa deoarece se zicea că Garibaldi avea o mie de soldaţi - de fapt, iniţial, el comanda 1200 de voluntari). Sub drapelul lui Garibaldi se înrolează germani, unguri, francezi, ruşi, englezi, creîndu-se o adevărată armată internaţională. In 1860 Neapole este cucerit, şi tot atunci, după victoria de la Capua, generalul italian anexează Sicilia şi Neapole la Piemont. Cu aceasta, la 14 martie 1861, Victor Emanuel va fi proclamat rege al Italiei. Unitatea definitivă e obţinută în 1870, cînd francezii abandonează Roma şi protecţia statului papal.

Unificarea Italiei şi epopeea lui Garibaldi au călit generaţia revoluţionarilor masoni europeni.

In paralel, radicalii socialişti, acumulînd suficientă experienţă masonică şi sub impactul lucrărilor lui Marx, Engels sau al teoriilor lui Bakunin, hotărăsc punerea în practică a ideii revoluţiei universale şi întemeiază, în 1864, Asociaţia Internaţională a Muncitorilor, cunoscută sub numele de Internaţionala I-a. Cel puţin doi din fondatorii Internaţionalei, Karl Marx şi Jules Simon, erau franc-masoni, iar discuţiile preliminare (în 1862) s-au ţinut la Londra, în Freemason's Hall (Sala franc-masonilor).

Internaţionalismul proletar (sub forma socialismului) a dat un nou avînt ideilor masonice. In interiorul Franc-Masoneriei se conturează două curente opuse: cel socialist şi cel conservator-liberal.

ÎNTRE INSTITUŢIONALIZARE ŞI IDEAL

Conflictul dintre ele va "exploda" în anul 1870 cînd - după căderea lui Napoleon al III-lea - masonii vor prelua din nou conducerea franceză (din guvernul celor 11, şapte erau franc- masoni: Gambetta, Rochefort, Cremieaux, Pages, Favre, Simon şi Ferry). Acest conflict e cunoscut sub numele de Comuna din Paris (proclamată la 18 martie 1871). După cum se ştie, victoria finală a aparţinut masonilor conservatori, conduşi politic de Adolphe Thiers.

Dar această victorie are un efect important: comuniştii se vor separa formal de Masonerie, creîndu-şi organizaţii proprii, paramasonice. Ei preiau celebra deviză Libertate - Egalitate - Fraternitate, preiau principiul universalismului (internaţionalismul proletar), precum şi diverse simboluri masonice (va deveni celebră steaua în cinci colţuri care radiază). În toate documentele comuniste se menţionează anul 1870 ca anul în care Franc-Masoneria s-a transformat în societate reacţionară.

Masonii, însă, aveau alte treburi, oscilînd între democratizare şi dezbateri furtunoase asupra amănuntelor privind ritualul. În 1875, în Franţa, ei obţin recunoaşterea Republicii ca formă de guvernămînt (deputaţii erau 50% republicani, 50% monarhişti, dar un monarhist, Mallevergne, suferea de prostată şi a fost nevoit să abandoneze votarea pentru a merge la toaletă! - republicanii au învins, astfel,cu un vot). Tot atunci, ei deschid larg porţile lojelor pentru muncitori. Cîţiva ani mai tîrziu, apar primele loje oficiale mixte (unde sînt admise şi femeile). Dar este şi perioada celebrelor morţi puse pe seama Masoneriei - mai ales moartea lui Gambetta, în 1889, a făcut destulă vîlvă (masonii susţin că a fost o criză renală; adversarii lor declară că a fost o criză provocată de gloanţe). Prin 1890 izbucneşte un alt conflict în interiorul Masoneriei, între Lojele simbolice (care conţineau primele trei grade masonice, în spiritul Masoneriei tradiţionale) şi Lojele de Grad Superior. Acest conflict a dus la crearea unei Mari Loje simbolice în 1895 în Franţa.

La sfîrşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea, unul dintre evenimentele cele mai importante pentru Masonerie este celebra afacere Dreyfus.Căpitanul francez Dreyfus a fost acuzat de spionaj şi condamnat fără probe suficiente. După o acerbă campanie în presă,după dezvăluirea mai multor falsuri şi în pofida relei voinţe evidente a Statului - Major francez, s-a dovedit ca nu Dreyfus, ci comandantul Esterhazy era vinovat (se pare , însă, că Esterhazy a fost un agent dublu, implantat special de francezi). Dreyfus va fi reabilitat în 1905.

Întreaga problemă a afacerii Dreyfus a derivat din faptul că acesta era evreu. Masonii l-au sprijinit cu fervoare şi au fost acuzaţi că "s-au vîndut evreilor". De atunci se impune termenul de "iudeo-masonerie". Este, desigur, un termen excesiv - dar nu total injust: evreii vor şti să utilizeze avantajele Masoneriei pentru a-şi desfăşura, la adăpost, propria activitate.

DATE SUPLIMENTARE PRIVIND DIFUZIUNEA MASONERIEI IN LUME

Spania şi Portugalia

În 1726, Marea Lojă a Angliei fondează o lojă în Gibraltar, iar în 1727 fondează loja din Madrid. Aceasta se va declara independentă şi va iniţia noi loje la Cadiz, Barcelona şi Valladolid, răspîndind societatea pe întreg teritoriul Spaniei.

Dar, în urma excomunicării papale din 1737, regele Filip al V- lea îi condamnă pe francmasoni la moarte prin tortură sau (în cazuri fericite) la galere pe viaţă.

Pedro Torrubia, Marele Inchizitor al Spaniei, devine mason în 1751 şi trădează toată societatea secretă, arestînd membrii din 97 de loje, care au fost torturaţi şi ucişi.

Franc-Masoneria spaniolă va renaşte sub Napoleon, însă va fi din nou aspru persecutată după 1814.

In Portugalia primele loje au fost fondate de francezi, în jurul anului 1731.

Englezii fondează şi ei o lojă la Lisabona, în 1735. După 1737, Inchiziţia intervine şi aici, dar Franc-Masoneria reuşeşte să supravieţuiască, învăluindu-se în cel mai strict secret.

Rusia

La început, în 1731, cîţiva masoni ruşi s-au făcut cunoscuţi protestînd împotriva despotismului ţarilor (de fapt, împotriva ţarinei Ana). Ţarina nici măcar n-a catadicsit să-i pedepsească. In 1740 se fondează o lojă de obedienţă engleză la Sf. Petersburg (Leningrad), iar în 1763 se deschide la Moscova loja "Clio". Ecaterina a II-a a încurajat Franc-Masoneria rusească, iar ţarul Alexandru I a fost el însuşi iniţiat. Totuşi, în 1822, tocmai acest ţar va interzice Masoneria, sub ameninţarea pedepsei cu moartea.

Elveţia

Prima lojă elveţiană a fost deschisă de englezi la Geneva, în 1737 (de aici se trage rolul privilegiat al Genevei în istoria Societăţii Naţiunilor şi a ONU). In 1739 se creează la Lausanne loja "Uniunea perfectă a străinilor". In 1765 apare la Basel loja "Libertatea" care va deveni Lojă-Mamă şi, sub numele de "Directoratul germano-helvetic", îl va alege pe Lavater ca Mare Maestru. Din 1844 toate Marile Loje din cantoane s-au unit şi au format Marea Lojă "Alpina", care va dobîndi un prestigiu deosebit în Adunarea Masonică Internaţională.

Suedia

In 1731 apare prima lojă la Stockholm, dar în 1736 regele Frederic I interzice Franc-Masoneria. Nu prea eficace: în 1748 existau deja mai multe loje care constituie, în 1754, Marea Lojă a Suediei, iniţial sub obedienţa Marii Loje a Scoţiei. De altminteri, la doi ani după ce interzice Masoneria, însuşi regele Frederic I devenise Mare Maestru.

Polonia

In 1739 regele Frederic Augustus al III-lea interzice cu severitate Franc-Masoneria, dar ea va fi restaurată de regele Stanislas Augustus, sub auspiciile Marelui Orient al Franţei. Ca urmare, în 1784 se formează Marele Orient al Poloniei, cu sediul în Varşovia.

Olanda

Olanda îşi va lega mereu numele de iniţierea lui Francisc (Francois) al III-lea, duce de Lorena, devenit împăratul Francisc I al Germaniei. Acesta, plus fiii şi fiicele sale, au încurajat Masoneria în Italia şi în toate provinciile imperiului hasburgic. Iniţierea lui s-a produs în 1731, într-o lojă olandeză creată special în acest scop de englezi. Prima lojă permanentă în Olanda apare la Haga în 1734 şi devine în 1739 Lojă-Mamă. In 1756 se fondează la Haga Marele Orient de Olanda.

Germania

In Germania, Franc-Masoneria a avut o existenţă relativ lină pînă în deceniul 4 al sec.XX. Prin 1737, la Hamburg, se fondează o lojă, iar la 14 august 1738 este iniţiat regele Frederic cel Mare, fapt esenţial, care permite deplina înflorire a masonilor. Dăm doar cîteva date: în 1740 apare la Berlin Marea Lojă Naţională "Trei Globuri"; în 1741 se deschid noi loje în Breslau, Baireuth şi Leipzig; în 1770 se constituie Marea Lojă Naţională a Germaniei; în 1788 se deschide o Mare Lojă la Frankfurt pe Main; în 1811 se constituie la Dresda Marea Lojă de Saxonia, etc...

Franc-Masoneria în alte ţări

In Turcia, Masoneria s-a răspîndit în marile oraşe, unde existau mulţi străini (în special occidentali: negustori, marinari, reprezentanţi politici sau comerciali, emigranţi). A adus cu ea ideile civilizaţiei europene în imperiul otoman - idei folosite apoi din plin de mişcarea "junilor turci", care va pune bazele statului turc modern.

In Asia, Masoneria a pătruns mai ales prin intermediul Indiei, unde englezii au fondat o mulţime de loje în timpul stăpînirii lor.

In Australia şi Oceania, Masoneria a fost adusă de către englezi şi olandezi.

In Africa, lojele au pătruns prin olandezii şi englezii din Africa de Sud, prin englezi în Egipt şi prin francezi în Algeria, Tunisia, Madagascar.

In America (exceptînd SUA) s-au fondat loje în Canada (1745) şi în toate statele latino-americane după eliberarea lor de sub ocupaţia spaniolă şi portugheză.

Caracteristica lojelor latino-americane este de a fi, mai degrabă, organizaţii secrete ale diverselor partide sau mişcări politice şi de a lupta adesea sîngeros între ele. E demn de remarcat că împăratul Braziliei, Dom Pedro al II-lea, a fost încoronat de masoni, ales Mare Maestru, iar apoi detronat tot de ei.

ATENTATUL MASONIC DE LA SARAJEVO

Începutul sec.XX va fi extrem de agitat în mediile subterane, mai ales prin puternica redeşteptare a sentimentului naţional evreiesc. După "afacerea Dreyfus" din Franţa şi primul şir de pogromuri din Rusia ţaristă (demarat în 1881 la Elisavetograd), dispora evreiască îşi pune serios problema creării unui stat propriu în Palestina. Aceasta e tema celebrei lucrări "Judenstaat" de Theodor Herzl, evreu vienez care a întemeiat sionismul.

Mişcarea sionistă s-a organizat prin Congresul Internaţional evreiesc ţinut la Basel în 1897. Ea se baza pe puternicul Ordin masonic B'nai Brith (Fiii Alianţei) cu sediul în SUA. Insuşi Karl Marx (Mordenchai) fusese membru al acestui Ordin, care - pînă la 1897 - încurajase în special marea finanţă, socialismul şi sindicalismul. Fiind bazat pe o reţea de tip franc-masonic, sionismul a beneficiat de o solidă experienţă în societăţi secrete, ca şi de sprijinul Franc-Masoneriei Universale. Organizaţii evreieşti naţionaliste de tip "Hoveve Sion" (Adoratorii Sionului) împînzesc Europa.

Acutizarea naţionalismului iudaic are, însă, şi un revers: antisemitismul începe să capete proporţii, în primul rînd în Rusia. Prin anul 1902 profesorul rus S.Nilus publică o carte ce va face carieră:"Protocoalele Înţelepţilor din Sion". Era vorba despre pretinsa dezvăluire a planului secret conceput la

Basel în 1897 pentru ca evreii să poată stăpîni lumea. Multă cerneală a curs de atunci încoace pentru a demonstra fie falsitatea, fie autenticitatea acestor "protocoale". De pildă, în 1921 s-a demonstrat că o parte din lucrare este copiată dintr-un pamflet al lui Maurice Joly contra lui Napoleon al III- lea, intitulat "Dialog în Infern între Machiavel şi Montesquieu". La fel, s-au descoperit precepte formulate de Weishaupt (pentru membrii ordinului paramasonic "Iluminaţii"), sau idei ale lui Bakunin ori Lenin. Tulburător rămîne însă faptul că această carte prezice mari evenimente viitoare: primul război mondial, bolşevizarea Rusiei, crearea Societăţii (Ligii) Naţiunilor, pe care le pune pe seama evreilor şi a Franc-Masoneriei.

Atunci cînd respectivele evenimente au avut, într-adevăr, loc,s-a văzut cu stupoare că principalii actanţi erau fie franc-masonii, fie evreii!

O puternică sursă a antisemitismului în epocă o constituie, de asemenea, teama imperiilor europene (Austro-Ungaria şi Rusia) faţă de socialismul radical şi de comunism. De la Karl Marx încoace mulţi lideri şi activişti comunişti şi radical-socialişti erau evrei franc-masoni. Pe atunci, lupta împotriva comunismului echivala cu atitudinea antisemită sau - invers vorbind- o atitudine filosemită denota convingeri politice de stînga. Iată, de exemplu, cum descrie A.S.Rappaport situaţia din Rusia ţaristă: "nu exista nici o organizaţie politică în acest vast imperiu care să nu fie influenţată de evrei sau condusă de ei. Partidul social-democratic, partidele socialist-revoluţionare, partidul socialist polonez, toate aveau evrei drept conducători. Deci Plehve avea dreptate să spună că în Rusia lupta pentru emanciparea politică şi chestiunea evreiască sînt, în mod practic, identice".

Cum au trecut evreii de la starea rabinică la starea revoluţionară? Marele scriitor Isaac Bashevis-Singer descrie impresionantul proces al sfîşierii familiei iudaice tradiţionale: tatăl, adînc pătruns de perceptele Mişnei şi Ghemarei, nu-şi mai pricepe şi îşi reneagă fiul, adînc pătruns de perceptele anarhiste şi marxiste.

In practică, însă, procesul acesta n-a fost atît de spectaculos: el se explică imediat prin Franc-Masonerie. Aici, în Masonerie, evreii s-au simţit ca acasă: miturile fundamentale ale lojelor erau ebraice, parolele şi cuvintele sacre aşijderi. Aşadar, ei vor pune stăpînire pe latura revoluţionară a Franc-Masoneriei, ceea ce explică momentele de stranie colaborare dintre comuniştii bolşevici pe de o parte şi marea finanţă americană (evreiască şi masonică) sau liderii politici occidentali (masoni, cîteodată evrei) pe de altă parte.

Dincolo de Masoneria revoluţionară (pe care o putem numi iudeo-masonerie), exista, la începutul sec.XX, o extrem de solidă Masonerie

"instituţionalizată", adică stăpînă pe instituţiile oficiale în ţările cu democraţie parlamentară. In SUA franc-masonii controlau tot (emblema lor e şi pe bancnota de 1 $); în Anglia regele şi primul-ministru erau, în genere, masoni; în Franţa, în 1902, toţi miniştrii erau masoni (în frunte cu Emile Combes, preşedintele Consiliului).

Această Masonerie "hiper-oficială" obţine cîteva victorii notabile: laicizarea învăţămîntului şi separea bisericii de stat. E, totuşi, demn de remarcat că nu întotdeauna folosea metode cinstite, ca în celebrul "scandal al fişelor", din Franţa anului 1904. Atunci s-a descoperit că Masoneria întocmea fişe personale tuturor adversarilor, obţinute prin delaţiune, urmărire şi alte metode asemănătoare.

Principalul acuzator a fost deputatul naţionalist Syveton. El va fi asasinat în 1905 de un anume Francois Maurice zis Lulu, care mărturiseşte pe patul de moarte, în 1934, că asasinatul a fost dictat de lojele franceze.

Depăşind atare "accidente", Franc-Masoneria Universală îşi continuă netulburată opera sa republicană şi revoluţionară. Pînă în anul 1914 figura principală a fost Marele Maestru portughez Magalhaes Lima. Acesta organizează în 1907 uciderea regelui Carlos şi a fiului său mai mare. Apoi, la 5 octombrie 1910, se declanşează revoluţia democratică portugheză, care îl va înlătura pe regele Manoel şi va instaura republica. Cum spune G.Grainha: "toţi şefii importanţi ai revoluţiei politice din 5 octombrie 1910 erau franc-masoni".

Nu numai aici, însă. Mişcarea şi revoluţia "junilor turci" din anul 1905, care-l vor răsturna pe sultan, a fost bazată pe Franc-Masonerie; iar în China, celebrul Sun-lat Sen, conducătorul revoluţiei din 1911 şi întemeietorul partidului Ciun Hua Gomindan, era "omul" societăţii secrete Hung - o societate de tip clar paramasonic!

Poate că tabloul acesta îl uimeşte pe cititor. Dar, în epocă, forţa şi experienţa Masoneriei Universale erau realmente formidabile! In anul 1914 lojele îşi vor demonstra pe deplin capacităţile imaginînd, efectuînd şi conducînd un eveniment planetar major: primul război mondial.

Toată lumea ştie că primul război mondial a început datorită asasinării arhiducelui Franz Ferdinand (şi a soţiei sale) la Sarajevo în 28 iunie 1914. O parte cunosc probabil şi amănunte legate de eveniment, pus pe seama naţionaliştilor sîrbi. Foarte puţini ştiu, însă, cine au fost - în realitate - aceşti "sîrbi naţionalişti".

Arhiducele Franz Ferdinand fusese condamnat la moarte încă din 1912, de către tribunalul secret al Masoneriei. Execuţia sentinţei a fost repartizată

ATENTATUL MASONIC DE LA SARAJEVO

societăţii secrete sîrbeşti "Mîna Neagră" (în sîrbă, numele este, însă: "Narodna Odbrana"), condusă de faimosul ofiţer naţionalist Dragutin Dimitrievici, poreclit colonelul Apis. Deşi organizaţie naţionalistă, "Mîna Neagră" era o excrescenţă pur masonică: toţi membrii ei semnificativi au fost franc-masoni, iar întrunirile se ţineau în acelaşi local cu al Lojei din Belgrad. Scopul declarat al atentatului era declanşarea războiului european, care să aducă în conflict Rusia cu Austro-Ungaria (Rusia oferise garanţii Serbiei în caz de agresiune). Planul a fost elaborat de colonelul Apis într-o modestă cameră de hotel din Toulouse şi s-a desfăşurat exact după previziuni, constituind astăzi modelul tipic al atentatului politic masonic. Deşi arhiducele scăpase ca prin minune de o primă agresiune, nu s-au luat nici un fel de măsuri de protecţie, iar maşinile au plecat de la recepţia oferită de notabilităţi (la hotelul oraşului) în aceeaşi ordine ca la sosire (uşurînd astfel sarcina ucigaşilor). Implicaţi direct în organizarea atentatului au fost: dr. Casimirovici, franc-mason, care furnizează banii; maiorul Tankosici, franc- mason, care procură armele; Siganovici, franc-mason, care dă personal bombele şi revolverele atentatorilor; şi atentatorii înşişi: Grabeci, Cabrinovici (franc-mason, el va arunca bomba), tînărul Gavrilo Princip (el va da lovitura de graţie, după unele mărturii acest patriot sîrb a fost evreu). Ultimii trei aveau pastile de cianură pe care le-au înghiţit, dar - substanţa fiind greşit calculată - n-au murit, astfel fiind anchetaţi şi aflîndu-se despre "Narodna Odbrana" şi amestecul Franc-Masoneriei.

Pentru omul obişnuit se pune imediat întrebarea: de ce urmărit Masoneria Universală declanşarea primului război mondial? Răspunsul e simplu: hotărîse începerea propriului ei război sfînt (războiul democraţiilor contra imperiilor autoritare) şi era suficient de puternică pentru a-l duce la capăt. Direct vizate sînt Austro-Ungaria şi Rusia; iar primul pas fusese făcut: după ce Serbia refuză ultimatumul, Rusia va intra în război tocmai împotriva Austro-Ungariei.

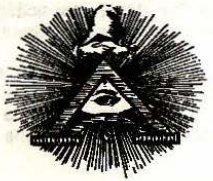

RĂZBOIUL SFÎNT AL FRANC-MASONERIEI UNIVERSALE

Termenul de "război sfînt" e folosit, în genere, în legătură cu religiile aflate în stare agresivă: creştinismul în vremea cruciadelor sau islamul de la proclamare pînă azi. Totuşi, el apare în declaraţiile franc-masonice privind primul război mondial şi vom cita acum afirmaţiile Fratelui André Lebey, făcute în anul 1917: "Toată lumea simte că o pace care n-ar fi decît un instrument diplomatic ar rămîne incompletă şi că ea trebuie să fie o primă edificare a Societăţii Naţiunilor. Ar fi o adevărată nebunie dacă n-am folosi ocazia unică, ce ni se oferă, pentru a reconstrui lumea mai rezonabil ...Dacă există un război sfînt, atunci acesta este, şi trebuie s-o spunem fără încetare".

S-o spunem, aşadar. Declanşat în urma atentatului masonic de la Sarajevo, primul război mondial urmărea, într-adevăr, reconstruirea lumii şi înfiinţarea Ligii Naţiunilor. Reconstruirea lumii presupune un ideal foarte nobil: distrugerea imperiilor europene autoritare şi înlocuirea lor prin state democratice, aflate sub influenţă masonică. Trebuiau să cadă: kaiserul german, împăratul hasburg şi ţarul rus. Se vor naşte noi state îndatorate activităţii masonice: Iugoslavia (ca efect al idealurilor "Narodna Odbrana") şi Cehoslovacia (ca efect al acţiunii masonilor Masaryk şi Benes, împreună cu "Liga Jan Hus a franc-masonilor slavi"). Singura dificultate a fost faptul că Rusia lupta de partea Antantei - dar, în privinţa ei, se vor adopta alte strategii.

Principalele figuri ale Antantei au fost franc-masonii: David Lloyd- George (prim-ministru britanic din 1916), Thomas Woodrow Wilson (preşedintele SUA pe toată durata conflagraţiei), mareşalul Joseph Joffre (comandant suprem al armatei franceze între 1915-1916), Georges Clemenceau (prim-ministru francez din 1917). Dintre ei, rolul teoretic esenţial îi va reveni preşedintelui Wilson, care elaborează celebra declaraţie în 14 puncte (ultimul cerînd constituirea Ligii Naţiunilor) prin care proclama dreptul popoarelor de a dispune de ele însele - deci, implicit, moartea imperiilor multinaţionale. De altminteri, tocmai Th. W. Wilson va primi în anul 1919 premiul Nobel pentru pace, ca recunoaştere a majorei sale contribuţii din vremea războiului.

Acestora trebuie să le adăugăm activitatea ciudată a organizaţiilor evreieşti mondiale. Evreii au fost cert de partea Franc-Masoneriei, dar au sprijinit activ ambele sale ramuri: atît cea "conservator-liberală", partizană a războiului, cît şi cea "revoluţionară", care adoptă o atitudine defetistă, mai favorabilă Germaniei. "Revoluţionarii" - numiţi de unii "franc- masonii roşii ai Marelui Orient" - se întîlnesc în anul 1915 la Kienthal, în Suedia, unde elaborează strategia defetistă: condamnarea şi boicotarea războiului, ca luptă imperialistă; refuzul recrutării; pregătirea revoluţiei muncitoreşti. Masoneria fiind interzisă în Austria şi Rusia, strategia defetistă a dat rezultate bune mai ales în Franţa - ceea ce explică de ce spionii germani, gen Bolo Paşa, o vor sprijini din toate puterile.

De altminteri, între ramura "conservator-liberală" şi cea "revoluţionară" (socialistă şi comunistă) ale Franc-Masoneriei existau disensiuni grave, datînd din vremea Comunei din Paris. Acestea vor exploda în anul 1917 în Franţa, prin aşa-zisa "afacere Malvy". Malvy, ministrul de interne francez (franc-mason şi el), a fost arestat împreună cu întreaga grupare defetistă pe care o proteja (marea majoritate franc-masoni, strînşi în jurul ziarelor "Bonnet Rouge", "Les Nations", "Autour de l'Ecole" şi "La tranchée républicaine"). S-au dovedit acţiunile trădătoare ale acestei organizaţii, iar fostul ministru Malvy a suferit condamnarea la moarte. O parte din ceilalţi inculpaţi va fi salvată după 1923, prin intervenţia directă a lojelor franceze.

De altfel, 1917 rămîne o dată esenţială. Acum are loc Congresul Internaţional Franc-Masonic de la Paris, cu ocazia aniversării a 200 de ani de la deschiderea Marii Loje din Londra. Pentru prima dată, Masoneria Universală îşi arogă public responsabilitatea războiului şi decide continuarea luptei pînă la înlăturarea lui Wilhelm al II-lea şi a lui Carol I (împăratul Habsburg). Ţarul Rusiei fusese deja răsturnat ...

Obiectivul acesta va fi urmărit cu o tenacitate extraordinară şi e demn de remarcat că masonii victorioşi nu au avut alte pretenţii - s-a spus despre pacea de la Versailles că e mai favorabilă învinşilor decît învingătorilor. Puterile Antantei n-au discutat armistiţiul cu Austro-Ungaria şi Germania decît după abdicarea lui Carol I şi fuga lui Wilhelm al II-lea, cu toate că li se propuseseră condiţii avantajoase încă dinainte. În ce-i priveşte pe americani, situaţia este de-a dreptul ciudată: intrat grabnic în război în 1917 (ca să suplinească dezagregarea armatei ruseşti), preşedintele Wilson n-a avut absolut nici o pretenţie în afara izgonirii monarhilor şi dezmembrării imperiului habsburgic. De aceea poporul american va păstra un viu resentiment faţă de conflictele europene şi - mai tîrziu - preşedintele Roosevelt a trebuit să "aştepte" catastrofa de la Pearl Harbour pentru a convinge Congresul să accepte o nouă angajare militară pe vechiul continent.

Paralel cu desfăşurarea ostilităţilor militare, ramura "revoluţionară" a Franc-Masoneriei nu a stat cu mîinile în sîn. Evenimentele o vor canaliza mai întîi spre Rusia, unde exista un consens general masonic privind înlăturarea ţarului.

Prima revoluţie rusească din 1917 începe în februarie (martie) şi e sprijinită activ de G.Buchanan, ambasadorul Angliei. Ea proclamă Republica, în fruntea căreia va ajunge în iulie avocatul (evreu, după R. Lambelin) A. F. Kerenski. Între timp însă, lojele defetiste europene se deciseseră să-l sprijine pe Vladimir Ilici Ulianov, zis Lenin, iar putenicul Ordin B'nai Brith, în frunte cu marele bancher Jacob Schiff, optase pentru Leiba Braunstein, zis Leon Troţki. Lenin nu avea sprijinul financiar al lui Troţki, de aceea hotărăşte să se adreseze kaiserului german (!), prin intermediul evreului Fürstenberg, zis Ganeţki (se dădea drept polonez). Germanii îl vor trece pe Lenin într-un vagon

sigilat , pînă in Finlanda - obţinînd promisiunea sa că va scoate Rusia din război (aşa s-a şi întîmplat, prin tratatul de la Brest-Litovsk). Lenin va intra în Petrograd în aprile 1917; Troţki şi Stalin vin şi ei acolo în mai. În iulie izbucneşte prima tentativă bolşevică de insurecţie, reprimată însă cu ajutorul cazacilor. Troţki (neanunţat la timp) este arestat, iar Lenin fuge iarăşi.

Dar, în urma înfrîngerii dezastruoase de la Tarnopol, generalul Kornilov se revoltă împotriva lui Kerenski şi începe marşul spre Petrograd. Speriat, Kerenski cere ajutorul bolşevicilor, îl obţine, iar Kornilov e înfrînt. Cu aceasta, soarta Rusiei fusese pecetluită: în 25 octombrie (7 noiembrie) 1917 bolşevicii declanşează insurecţia finală, răsturnînd guvernul provizoriu şi pe A.F.Kerenski (care e lăsat să fugă în Franţa).

S-a spus adesea că în Rusia n-au avut loc două revoluţii, ci una singură, urmărind eliminarea succesivă a: (1) dinastiei;, (2) forţei militare; (3) aristocraţiei latifundiare; (4) burgheziei; (5) micii proprietăţi rurale. De fapt, a fost vorba despre două mişcări, conduse de cele două ramuri franc-masonice: prima (prinţul Lvov, Milukov, Kerenski) cu binecuvîntarea Masoneriei "conservator-liberale"; a doua (Lenin, Troţki, Stalin) cu binecuvîntarea Masoneriei "revoluţionare". Acelaşi scenariu îl întîlnim şi cu prilejul revoluţiei germane din 28 octombrie 1918 (mişcarea spartachistă: Kurt Eisner, Karl Liebknecht şi Rosa Luxemburg - susţinuţi de iudeo-masonerie), cît, mai ales, cu prilejul evenimentelor din Ungaria (în urma revoluţiei din octombrie 1918 rezultă guvernul masonic al contelui M.Karolyi, urmează revoluţia bolşevică din 1919, condusă de iudeo-masonul Bela Cohen, zis Kuhn). Datorită proceselor care au urmat în Ungaria după căderea lui Bela Kuhn s-a putut demonstra legătura Franc-Masoneriei cu ambele revoluţii - ceea ce nu trebuie să ne mire, cunoscîndu-se existenţa celor două ramuri ale Masoneriei politice.

Conferinţa de pace de la Paris (1919-1920) trebuia să certifice victoria totală a idealurilor masonice în Europa: pretutindeni guverne democratice, pretutindeni state şi popoare libere. Ca o încoronare măreaţă a eforturilor Franc-Masoneriei, la 10 ianuarie 1920 se înfiinţează Societatea (Liga) Naţiunilor, un prim pas către Marele Guvern Mondial atît de visat de masoni.

Dar, în euforia generală, bolşevicii pregăteau cu totul altceva. Guvern mondial, desigur, visau şi ei, însă un guvern mondial comunist. Franc-Masoneria "conservator-liberală" le apărea în mod clar drept o frînă şi un pericol. De aceea, îi pregăteau eşafodul. Începutul s-a făcut în decembrie 1921, cu prilejul celui de-al IV-lea Congres al Internaţionalei a III-a Comuniste: membrii de partid nu mai aveau dreptul de a intra în Masonerie. Astfel, în loc să se democratizeze, Imperiul rusesc supravieţuise şi îşi aştepta cu ferocitate revanşa.

SFÎNTA TREIME A CONTEMPORANILOR

Este momentul acum să apelăm la cuvîrtele d-lui Stelian Tănase: "Secolul al XX-lea este cel mai murdar secol din istorie. Probabil irepetabil în monstrozităţile lui. Numai dacă ar fi să ne gîndim la numărul de victime şi ar fi de ajuns să ştim că am fost şi sîntem contemporanii unui coşmar.

Cine ucide şi de ce ? Cine sînt victimele? De ce trebuie să cadă unii sub gloanţe? De ce plătesc unii cu viaţa lor? De ce furia oarbă seceră vieţi? Este aici prezent un uriaş mecanism ale cărui resorturi nu le cunoaşte nimeni. Un mister adînc la care nu avem acces. Şi poate e mai bine să rămînă mister."

Poate. Dar, dincolo de crima organizată, de marile sindicate mafiote, ori carteluri a la Medellin, extraordinara violenţă a secolului al XX-lea se explică prin doar trei cuvinte: Naţionalism, Franc-Masonerie, Comunism. La rîndul lor, Naţionalismul şi Comunismul sînt fie reacţii, fie derivate ale Masoneriei. Tocmai despre jocul sinistru al acestui triumvirat dorim să relatăm în continuare.

Relaţia Comunismului cu Masoneria - abordată şi pînă acum - merită o subliniere mai amplă. Începînd cu sfîrşitul anului 1921, partidele comuniste

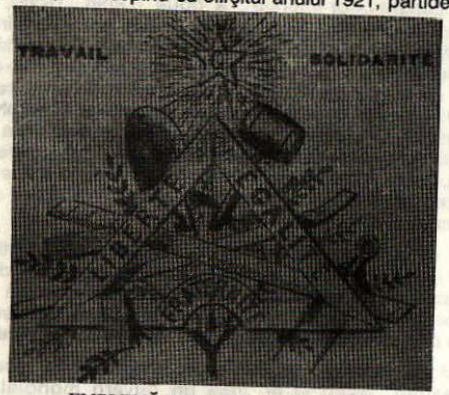

EMBLEMĂ MASONO - COMUNISTĂ

se vor distanţa de societatea masonică, pe care Trotki o definise drept "un proces de infiltrare a micii burghezii în toate păturile sociale". Notaţi că la acea dată Trotki era franc-mason.

Totuşi, Comunismul se trage direct din Masoneria "revoluţionară". El preia nu numai deviza masonică "ex oriente lux" (lumina vine de la răsărit), nu numai simbolistica (înlocuind, însă, uneltele de zidărie prin seceră şi ciocan), ci şi triada esenţială Libertate-Egalitate-Fraternitate (termenul "frate" fiind substituit cu "camarad" sau "tovarăş"). Aidoma masonilor, comuniştii declară

că urmăresc edificarea Binelui universal aici, în această lume, refuzînd orice judecată divină. La fel, sînt convinşi că ştiu calea spre acel Bine universal; dar înlocuiesc iniţierea masonică prin intrarea în partid şi gradele masonice prin ierarhia de partid. Comună cu masoneria este şi încrederea nelimitată a comuniştilor în programe "ştiinţifice", precum şi ura împotriva Bisericii. În ceea ce priveşte strategiile de "comunizare" a popoarelor, trebuie arătat că şi Franc-Masoneria adoptă, în anul 1923, principiul nefast al naţionalizării.

Ceea ce-i deosebeşte pe comunişti de masoni - din punct de vedere teoretic - este abandonarea individualismului şi interpretarea libertăţii ca "necesitate înţeleasă". Rezultă o exacerbare a principiului egalităţii, un egalitarism forţat care - în mod practic - nu poate fi atins într-o societate liberă, ci doar într- una de sclavi.

Din foarte multe perspective, Comunismul înseamnă o Masonerie extremistă - sau, dacă vreţi, un experiment masonic. Se poate afirma că, pînă la începerea "războiului rece", liderii politici ai Masoneriei "revoluţionare" au simţit o vie atracţie către experimentul comunist, apreciindu-i agresivitatea şi intoleranţa ideologică. Astfel, mai ales în deceniul 4, ei fac susţinute eforturi de a pactiza cu comuniştii în aşa numitele "fronturi populare" (1935 - Franţa; 1936 - Spania; cuvîntul "front" aplicat acestor pacte este o invenţie sovietică). Era în epoca marilor masacre ale lui Stalin, dar socialiştii masoni îi susţineau activ propaganda, iar orice încercare de a dezvălui adevărul despre U.R.S.S. - de genul celei a lui Panait Istrati - e imediat sancţionată prin "execuţia publică" a vinovatului. Admiraţia aceasta pentru comunişti - inexplicabilă dacă n-am lua în considerare rudenia ideologică de sînge - s-a manifestat, din nefericire, şi la franc-masonul cel mai puternic al secolului nostru, fostul preşedinte al S.U.A. Franklin Delano Roosevelt. Ea constituie principala explicaţie subiectivă a tragediei de la Yalta.

În schimb, Naţionalismul - sub forma nazismului, nu a fascismului - se proclamă de la bun început ca adversar feroce al evreilor, Franc- Masoneriei şi Comunismului (evreii fiind amestecaţi în ambele).

Readucerea pe tapet a chestiunii evreieşti (foarte acută înainte de primul război mondial) a fost o gravă nefericire. Sionismul fusese oarecum "pacificat" prin "declaraţia Balfour" din noiembrie 1917, care permitea libera emigrare în Palestina; iar lider al mişcării sioniste devine chimistul Haim Weizmann, un om echilibrat şi care adusese mari servicii Antantei (a descoperit acetona sintetică pentru englezi, asigurîndu-le astfel un mijloc extrem de lesnicios de fabricare a muniţiei). Mulţi evrei - în Franţa, în Anglia, în S.U.A. - se ilustrează drept cetăţeni loiali, demni de toată încrederea. Mai mult încă: în 1935, cînd David Iosef Grin (zis Ben Gurion) ajunge conducătorul sionismului, el abandonase complet simpatiile bolşevice şi admiraţia pentru Lenin, manifestîndu- se ca un politician abil şi matur.

Iar, ca să încununăm tabloul, remarcăm că nu germanii s-au confruntat direct cu organizaţiile teroriste evreieşti, ci soldaţii britanici staţionaţi în Palestina!

Doctrina care a dus la holocaust pare - aşadar - complet nejustificată, complet aberant motivată. Dar, pentru a o discuta, trebuie să încercăm s-o cunoaştem.

EXPERIMENTUL SPANIA

Judecînd după faptele celui de-al doilea război mondial, între Masonerie şi Naţionalism ar exista o ură nestinsă. Judecînd după doctrina umanistă şi internaţionalistă a Masoneriei, această incompatibilitate e perfect motivată ideologic. Ea a explodat în anul 1943, cînd Roosevelt lansează principiul "capitulării necondiţionate" care n-a mai lăsat nici o şansă de supravieţuire nazismului şi fascismului.

Dar intransigenţa lui Roosevelt n-a fost dictată de calitatea de mason, ci de sionism. Prin glasul preşedintelui american grăiau mai întîi milioanele de

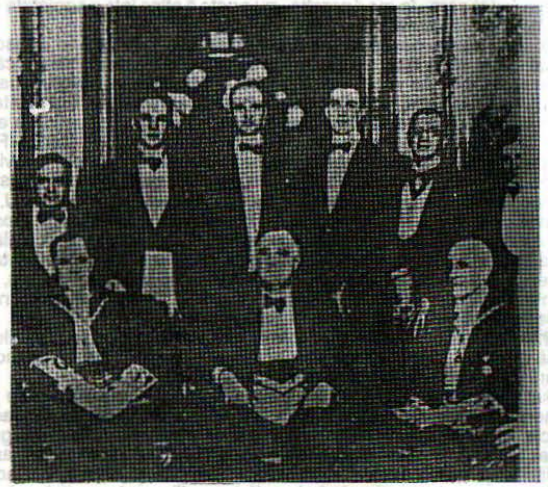

F.D. ROOSEVELT LA O REUNIUNE MASONICĂ

evrei îngroziţi de perspectivele "soluţiei finale" şi decişi să-i pedepsească foarte aspru pe vinovaţi. Totuşi, beneficiarul "capitulării necondiţionate" este Stalin (şi bolşevismul) care va atinge apogeul puterii, după ce fusese aproape de prăbuşire. Din punct de vedere logic şi etic, nimic nu justifică uriaşa încredere ce i s-a acordat lui Stalin la Yalta - nimic, în afara urii sale faţă de germani şi colaborării sale intense cu mişcarea sionistă. Intinzîndu-i toată mîna, Masoneria Universală va face exact aceeaşi eroare pe care o săvîrşise după primul război mondial. Numai că atunci, în deceniul 3, tolerase drept partener Naţionalismul.

Oricît ar părea de ciudat, şi ascensiunea fascismului în Italia se datorează Franc-Masoneriei. Mussolini a fost purtat către puterea absolută de marşul fascist contra Romei, organizat în 27 octombrie 1922 de Balbo şi Bianchi. Balbo, şeful "scuadriştilor", era franc-mason; şi nu e singurul lider fascist iniţiat în tainele lojelor. Mussolini însuşi pare un personaj bizar: fost lider socialist, el va fi împuşcat în 1945 pe cînd se silea să introducă dictatura proletariatului în Republica de la Salo. De altminteri, întreaga ideologie fascistă reprezintă un amestec interesant: anti-individualismul şi totalitarismul sînt de esenţă comunistă; concepţia vieţii ca luptă, elogiul sfinţeniei şi eroismului provin de la d'Annunzio; iar tot restul e doctrină socialistă şi masonică. E de remarcat că, iniţial, Ducele n-a fost rasist şi antisemit: abia în 1938, sub certa presiune a lui Hitler, el publică "Manifesto de la razza", documentul ce teoretizează prigoana evreilor în Italia.

La origine, fascismul era atît de amestecat cu Masoneria, încît în 1923 Supremul Consiliu italian simte nevoia să limpezească apele şi cere membrilor săi să opteze între apartenenţa la Partidul Naţional Fascist şi activitatea in loje. Această solicitare va determina reacţia brutală a lui Mussolini, care interzice în 1925 atît Masoneria, cît şi Mafia. Franc-masonii, considerîndu-se profund trădaţi, nu-l vor ierta nici o clipă pe dictator şi vor complota permanent împotriva sa,sub protecţia lojelor franceze. Se zice că tocmai ajutorul oferit de Franţa complotiştilor masoni italieni l-a îndepărtat pe Mussolini de vecinii săi galici şi l-a împrietenit cu Germania nazistă.

În privinţa lui Adolf Schicklgruber, alias Hitler, lucrurile sînt şi mai confuze. Există azi o întreagă literatură care tratează societăţile secrete pre,pro - şi naziste. Sînt amintite organizarea SS-ului, gruparea Thule, ori chiar îndepărtate societăţi orientale. Nu se poate şti gradul de iniţiere al fostului caporal şi pictor. Un singur fapt rămîne cert: el s-a declarat adversar implacabil al ambelor ramuri masonice - atît cea "liberală", cît şi cea "revoluţionară".

Totuşi, nu întîmplător Partidul Naţional-Socialist se numea "al muncitorilor germani". Hitler îl admira sincer pe Karl Marx, considerîndu-l un duşman demn de invidie şi de stimă: "Karl Marx a fost, singurul, în mlaştina unei lumi putrezite, care a recunoscut cu siguranţa unui profet materiile cele mai toxice; le-a luat şi, precum adeptul magiei negre, le-a folosit în doze masive pentru a distruge existenţa independentă a naţiunilor libere din această lume. Totul, de altfel, în folosul rasei sale". Orice cititor a lui "Mein Kampf" constată imediat antidemocratismul, anticomunismul şi antisemitismul autorului. Dar există o diferenţă notabilă: Hitler **dispreţuieşte** democraţiile occidentale şi **se teme** de bolşevism şi iudaism. Faţă de evrei are o spaimă viscerală, generatoare de viziuni apocaliptice: "Dacă Evreul, cu ajutorul convingerilor sale marxiste, va cîştiga victoria asupra popoarelor acestei lumi, diadema sa va fi coroana

HARTĂ CU RĂSPÎNDIREA MASONERIEI ÎN DECENIUL 4 Sec. XX (ZONELE NEGRE REPREZINTĂ ŢĂRILE UNDE FRANC - MASONERIA ERA INTERZISĂ)

mortuară a umanităţii. Atunci planeta noastră va reîncepe să parcurgă spaţiul aşa cum a făcut-o cu milioane de ani în urmă: fără oameni pe ea".

Din toate punctele de vedere,Adolf Hitler reprezintă întruchiparea perfectă a întregilor reacţii şi resentimente antimasonice manifestate vreodată în Europa. Individul era, însă, nebun. Uriaşele sale spaime semitice au declanşat holocaustul, eveniment îngrozitor, fără posibilitate de justificare. În istoria lumii el va rămîne mereu alături de Stalin, (in)amicul său nr.1, pe acelaşi soclu al barbariei căruia, iată, abia secolul nostru i-a dat semnificaţia şi dimensiunile adevărate.

După cum se ştie, al doilea război mondial a început în 1939, prin aberanta ocupare a Poloniei (aberantă mai ales pentru Hitler: la data aceea Polonia era net anticomunistă, ba înclina chiar către fascism!). Dar conflagraţia "beneficiase" de o repetiţie generală jucată foarte temeinic şi foarte cu grijă: războiul civil din Spania.

Războiul civil a izbucnit în Spania la 18 iulie 1936, prin rebeliunea de la Valladolid (naţionaliştii ucid un ofiţer din Garda Civilă), urmare imediată a asasinării, în 13 iulie 1936, a lui Calvo Sotello, lider naţionalist de frunte (l-a asasinat un căpitan din garda civilă). El va dura 32 de luni şi va însemna o confruntare sălbatică, înfiorătoare, între spaniolii franc-masoni plus comunişti şi cei naţionalişti. Revolta naţionaliştilor împotriva guvernării masono-comuniste fusese, însă, pregătită din vreme de către generalul Sanjurio împreună cu Hitler. Ea pune punct unor evoluţii politice foarte interesante şi tipice.

Originea confruntării trebuie căutată în anul 1931, cînd franc-masonii reuşesc să cîştige alegerile municipale şi să dobîndească puterea în Spania regalistă şi catolică. Guvernul republican din 1931 merită pomenit în întregime: el cuprinde liderii tuturor evenimentelor ulterioare. Dintre cei 11 membrii ai săi, 8 aparţineau Masoneriei "revoluţionare" şi doar trei (subliniaţi aici) celei "liberale": **Niceto Alcala- Zamora**; **Alejandro Lerroux**; Fernando de los Rios; **Miguel Maura**; Indalecio Prieto; Alvarez de Albornoz; Marcelino Domingo; Manuel Azana; Santiago Casares Quiroga; Diego Martinez Barrios şi Francisco Largo Caballero (poreclit "Leninul spaniol").Această victorie electorală poate fi comparată cu revoluţiile democratice din Rusia şi Ungaria (mereu urmate de revoluţii bolşevice, puse la cale de "revoluţionarii" masoni şi de comunişti). De altminteri, în decembrie 1931 se votează Constituţia care declară Spania "republică democratică a muncitorilor de toate clasele".

Urmează o perioadă de mare instabilitate socială (scăderea nivelului de trai, greve masive) caracteristică pregătirii revoluţiei bolşevice. Dar în 1933, stupoare: alegerile vor fi cîştigate de "Masoneria liberală", în persoana lui

EXPERIMENTUL SPANIA

Alejandro Lerroux! Socialiştii masoni (Masoneria "revoluţionară"), care organizaseră deja Alianţa Muncitorilor, îşi intensifică demersurile şi în septembrie 1934 obţin cooperarea comuniştilor. Din nou cele două ramuri politice masonice ("liberală" şi "revoluţionară") se despart hotărîtor; în octombrie 1934 al doilea cabinet Lerroux cooptează miniştri fascişti. Atunci socialiştii şi comuniştii pornesc revoluţia bolşevică, redusă însă la mişcarea minerilor din Asturia (minerii ocupă 15 zile Oviedo şi se organizează după model sovietic). Revolta e înfrîntă relativ repede, iar liderii ei masoni sînt arestaţi şi condamnaţi. Intră în funcţiune solidaritatea masonică: în 1939 Lerroux demisionează pentru că se refuză comutarea pedepselor cu moartea pentru Teodorio Menendez şi Gonzalez Pena, doi din conducătorii minerilor (această puternică solidaritate masonică determină adesea alianţe şi acte de neînţeles pentru omul obişnuit). În ianuarie 1936, după ce primiseră acordul deplin al Moscovei, comuniştii spanioli dau o nouă dimensiune cooperării cu Masoneria "revoluţionară", formînd Frontul Popular spaniol. Această cooperare, acest pact al comuniştilor cu "franc-masonii roşii" va funcţiona pe toată durata războiului civil. Frontul Popular obţine un succes notabil în alegerile din februarie 1936, iar în mai (printr-un tur de forţă) îl impune ca preşedinte al republicii pe Manuel Azana. Opoziţia de dreapta reacţionează: în iunie Gil Robles (fascist) şi Calvo Sotello (monarhist) atacă în Parlament guvernul. În iulie masono- comuniştii adoptă calea atentatelor politice pentru a-şi elimina adversarii. Dar Uniunea Militară spaniolă nu acceptă situaţia: după cum am văzut, exista deja un plan pregătit. Conducători sînt aleşi: generalul Mola şi generalul Franco. Despre deznodămîntul luptelor (deosebit de violente, cuprinzînd atrocităţi inimaginabile) vorbeşte limpede Ernst Nolte: "Soarta războiului n-a fost decisă nici de Mussolini, nici de Stalin, nici de Brigăzile Internaţionale, nici de prima Legiune Condor, ci de un substanţial ajutor suplimentar pe care Hitler l-a dat lui Franco la sfîrşitul anului 1938, ajutor care i-a permis lui Franco să cîştige bătălia Elbei, să cucerească Barcelona şi să intre în Madrid la 28 martie 1939".

Într-adevăr, timp de 8 ani (1931-1939) Spania a fost scena de repetiţie a alianţelor şi conflictelor dintre Masonerie, Comunism şi Naţionalism. Cu alte cuvinte, a fost un experiment. Poporul ei s-a ucis, s-a torturat şi s-a entuziasmat pentru ca forţele oculte ale lumii să-şi poată testa puterea şi să-şi poată clarifica poziţiile. Spre ghinionul lui Adolf Hitler, experimentul spaniol l-a indus în eroare. El n-a reuşit să verifice veritabilul potenţial al Franc-Masoneriei Universale, pentru că n-a reuşit să implice formidabila Americă. Ulterior, tocmai factorul american îi va fi fatal.

Cît despre morţii Spaniei, despre oamenii ei crucificaţi, arşi de vii, ucişi prin castrare sau alte metode similare: cui îi mai pasă de ei? Par gîngănii strivite sub o talpă uriaşă. Dar, cel puţin, au crezut că se jertfesc pentru nobila cauză a patriei lor.

SECŢIUNEA A II-A

ORGANIZARE ŞI RITUAL ÎN FRANC-MASONERIA UNIVERSALĂ

pag.

Simbolistică masonică; 52

Mitul fundamental; 53

Elemente de Masonerie (termenul "mason"; loja; calendarul masonic;cele trei stiluri; dedicaţia; numerele; semne de recunoaştere ale Masoneriei albastre; alfabetul masonic); 54

Ritualul de iniţiere; 64

Mare Ales Cavaler Kadosh; 70

Rituri neobişnuite ale masonilor; 72

Rituri ale Franc-Masoneriei speculative (1735-1819); 74

Principalele rituri masonice din sec. al XIX-lea; 76

Condiţii de admisibilitate în Ordin; 79

Calităţi pentru admiterea în Ordinul franc-masonic; 80

Jurămîntul franc-masonic. 81

SIMBOLISTICĂ MASONICĂ

I. OBIECTUL, CORPUL	SIMBOLUL
- Cele două coloane ale Templului: B. (Boaz)	- Forţa
- J. (Jakin)	- Graţia (frumuseţea)
- Steaua în cinci colţuri care radiază	- Lumina, Inteligenţa şi Ştiinţa
- Echerul	- Materia
- Dalta	- Gîndirea
- Compasul	- Spiritul
- Ciocanul de lemn (maiul)	- Voinţa
- Ramurile de acacia	- Reînnoirea, Metamorfoza, Inocenţa
- Două mîini strînse	- Unirea
- Soarele	- Raţiunea
- Luna	- Imaginaţia
II. SFÎNTA TREIME	
- Tatăl	- Esenţa
- Mama	- Substanţa
- Fiul	- Viaţa

MITUL FUNDAMENTAL:

LEGENDA LUI HIRAM

Se spune că regele Tyrului I-a trimis pe renumitul meseriaş Hiram, în calitate de Mare Arhitect, la curtea regelui Solomon, cu scopul de a conduce înălţarea unui templu dedicat lui Dumnezeu de către regele iudeilor. Hiram avea în subordinea lui 300000 lucrători veniţi din toate ţările Pămîntului, fiecare vorbind limba sa proprie. Aceşti lucrători au fost împărţiţi după cît de multă meserie ştiau în următoarele categorii: Ucenic, Calfă şi Maestru. Evident, Maestrul Maeştrilor, Marele Arhitect al Templului lui Solomon era Hiram.

În zilele de plată, ucenicii se grupau în spatele coloanei J a templului, calfele lîngă coloana B, iar maeştrii în camera din mijloc. Trei calfe vroiau să obţină gradul de maestru deşi nu deţineau cunoştinţele necesare. Ştiind că Hiram avea obiceiul de a vizita la prînz lucrările efectuate, cei trei l-au aşteptat la cîte o poartă a templului cerîndu-i deconspirarea parolei de Maestru. Refuzaţi, l-au lovit şi omorît pe Hiram cu uneltele lor: rigla, cleştele (compasul) şi ciocanul de lemn (maiul), devenite apoi simboluri în Franc- Masonerie: rigla reprezintă precizia în execuţie, compasul - corectitudinea tranşantă în acţiune, iar ciocanul de lemn - voinţa aplicată. Locurile în care Hiram a fost lovit au căpătat şi ele o valoare simbolică pentru masoni: gîtul - sediul vieţii materiale, inima - sediul sufletului şi fruntea - sediul inteligenţei.

Hiram a fost asasinat de cele trei calfe ce reprezintă pericolele care ameninţă progresul uman: Minciuna, Ignoranţa şi Ambiţia. Trupul celui ucis a fost înhumat într-o movilă solitară de pămînt din Libanul de azi, iar pe mormînt i s-a pus o tijă de acacia, arbore sacru la egipteni, ce simbolizează Inocenţa, Reînnoirea şi Metamorfoza.

Principala căutare iniţiatică a masonilor vizează găsirea "cuvîntului pierdut", adică a parolei de meşter pe care Hiram refuzase s-o divulge. Acest cuvînt s-ar fi pierdut odată cu dispariţia Marelui Maestru al Templului.

Astfel, mitul susţine că trei meşteri au plecat în căutarea lui Hiram şi i-au descoperit mormîntul, datorită ramurii de acacia. Ei conveniseră ca prima vorbă rostită la aflarea cadavrului să devină noua parolă de meşter. Aceasta a fost exclamaţia "macbenach!" (carnea cade de pe oase).

De la sfîrşitul secolului al XVIII-lea, mitul fundamental - realizat şi el pe baza unor tradiţii foarte obscure - suferă interpolări extravagante, cîteodată ridicole. De pildă, la un moment dat, a fost amestecată o poveste de dragoste între regina din Saba şi arhitectul regelui Solomon! Oricum, pentru ramura "iudaizantă" a Masoneriei, e bine să se remarce că Hiram nu este evreu, ci fenician.

ELEMENTE DE MASONERIE

<< *Termenul "mason"* >>

Etimologia este, practic, necunoscută. Unii derivă acest termen din magii persani, preoţi ai focului; alţii îl consideră o formă coruptă a cuvintelor greceşti mysterion şi mystis (mister şi neofit) sau din expresia mao soon (caut ceea ce e sigur). Există şi încercarea de a-l trage din cuvîntul ebraic grecizat masuroth (o constelaţie zodiacală). Acestea par însă etimologii fanteziste, menite să înnobileze cuvîntul.

Mai aproape de realitate ar putea fi încercarea de a deriva termenul din cuvîntul latin medieval massa (baston, măciucă). Se numeau domus massata acele clădiri păzite de un paznic înarmat cu o măciucă - ca, de pildă, spitalele pentru nebuni. În Evul Mediu, masonii operativi au construit asemenea spitale în Flandra - şi tocmai acolo este atestat, pentru prima dată, cuvîntul "mason".

Să mai semnalăm, ca o coincidenţă curioasă, că există un cuvînt ebraic massang sau massan care înseamnă carieră de piatră.

<< *Loja* >>

În Evul Mediu, înainte de a deschide un şantier de construcţii, masonii îşi înjghebau nişte colibe, pentru a locui pe perioada lucrului. Aceste colibe se numeau loje. Termenul s-a păstrat şi desemnează azi atelierul sau templul masonic - încăperea unde se ţin întrunirile societăţii. De asemenea, el desemnează şi grupul masonic.

(a) Loja ca încăpere

Loja ca încăpere trebuie să respecte o serie de regului privind amplasarea, forma şi decorul.

Ca amplasare, pe cît posibil, loja va fi orientată pe axa est- vest şi va fi izolată faţă de clădirile înconjurătoare. Se caută totdeauna ca încăperea lojei să fie la etaj.

Ca formă, loja e un dreptunghi cu lungimea pe direcţia est-vest (lungimea va fi cel puţin cu 1/3 mai mare ca lăţimea). Tavanul ei este foarte înalt, iar căile de acces trebuie să fie în unghi - e strict interzisă intrarea directă. Sînt două uşi de intrare în lojă, situate la vest. În partea dreaptă se află intrarea pentru vizitatori şi membrii lojei, care trec prin încăperea Fratelui Acoperitor (paznicul). Aceasta este numită Intrarea Acoperitorului sau Uşă Exterioară. În partea stîngă este intrarea dinspre camera de pregătire, care se numeşte Uşa Interioară sau Uşa de la N.V. (vezi fig.1). Partea dinspre orient (est)a lojei trebuie să fie înălţată, iar ferestrele vor fi prevăzute fie pe acoperiş, fie la înălţime considerabilă faţă de podea.

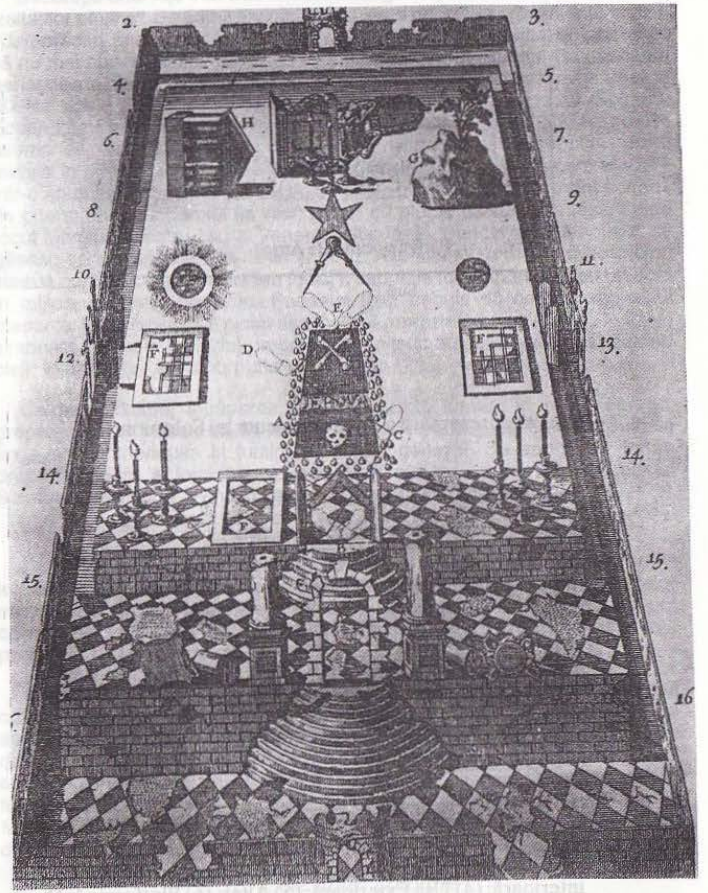

LOJA FUNERARĂ ÎN CEREMONIA DE INIŢIERE A MAESTRULUI

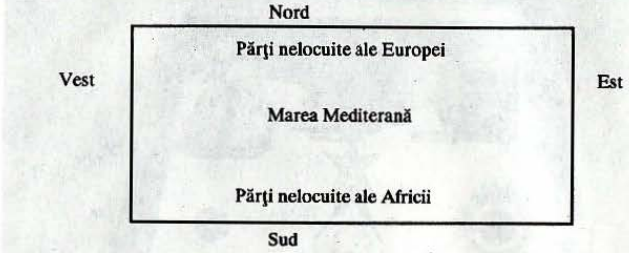

Fig. 2 - Loja ca reprezentare a lumii cunoscute lui Solomon

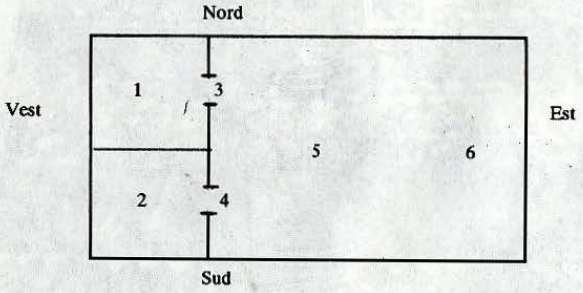

Fig. 1 - (1) Camera de pregătire; (2) Camera Acoperitorului; (3)Uşa interioară; (4) Uşa Exterioară; (5) Altar; (6) Platforma înălţată de la orient.

Decoraţia unei loje interzice folosirea imaginilor, statuilor sau emblemelor "zeităţilor păgîne". Se admit imagini şi embleme numai de provenienţă biblică - dar, practic, apar simboluri alchimiste, cabbaliste, pitagoreice, egiptene, ca să nu mai punem la socoteală pe cele legate strict de zidărie. Ca elemente generale de decor, loja cuprinde Biblia (Dumnezeu; de la sfîrşitul sec. al XIX-lea unele rituri renunţă la ea), echerul (Materia)şi compasul (Spiritul). Echerul este dedicat tuturor masonilor, iar compasul - Marelui Maestru. De asemenea, ea mai conţine şi 6 bijuterii, 3 nespecifice (sau mobile - pot fi mutate în diferite părţi ale lojei) şi 3 specifice (sau imobile - fiecare aşezată într-o anumită parte a lojei). În SUA, de pildă, bijuteriile specifice sînt echerul (la orient), nivela zidarului (la vest) şi firul cu plumb (la sud). La răsărit este locul Marelui Maestru sau al Venerabilului; iar în "punctele echinocţiale" se găsesc cele două coloane Jakin şi Boaz. Alte elemente mai frecvente sînt: steaua cu cinci colţuri, triplul tau ( ), capul de mort, triunghiul cu un ochi în mijloc, ciocanul de lemn. Podeaua lojei trebuie să conţină mozaicul masonic, iar tavanul va fi pictat aşa încît să reprezinte cerul înnorat. În lojele simbolice (primele 3 grade) perdelele şi tapiţeria au culoarea albastră (bleu ciel); în celelalte - roşu purpuriu.

Ca semnificaţie, încăperea lojei reprezintă lumea. În mod teoretic, dreptunghiul ei trebuie să fie format din două pătrate, simbolizînd puterile unite ale întunericului şi luminii în timpul genezei. Se spune că forma dreptunghiulară a lojei carespunde lumii cunoscute pe vremea regelui Solomon (vezi fig.2), avînd în centrul ei bazinul Mării Mediterane.

(b) Loja ca grupare masonică

Loja trebuie să fie justă (corectă), perfectă şi legală. E justă dacă respectă legea sacră, e legală dacă s-a constituit pe baza aprobărilor şi patentelor masonice şi e perfectă dacă posedă cei puţin şapte membri (se zice: trei pot conduce o lojă, cinci pot ţine o lojă, dar numai şapte pot alcătui o lojă perfectă).

Într-o lojă, masonii se aşează în două şiruri: neofiţii (noii iniţiaţi) în dreptul coloanei Boaz; iar masonii de grad mai mare, în dreptul coloanei Jakin. De asemenea, orice lojă are o serie de ofiţeri, adică membri investiţi cu anumite drepturi şi responsabilităţi. Principalii ofiţeri sînt: Marele Maestru şi doi supraveghetori; apoi: un Acoperitor (paznic), un Trezorier şi un Secretar. În funcţie de rituri, există şi alţi ofiţeri: doi Diaconi, un Orator, un Ospitalier, un Maestru de Ceremonii, un Arhitect, un Librar, un Păstrător de Sigiliu, unul sau doi Intendenţi, un Stegar, un Spătar, etc...

(c) Cele două coloane

Se mai numesc şi "stîlpii porticului". E vorba de cele două coloane ridicate de regele Solomon la intrarea în Templul din Ierusalim, ca amintire a

promisiunii lui Dumnezeu de a sprijini poporul lui Izrael. Pe partea dreaptă se afla stîlpul Jakîn. Numele derivă din cuvintele ebraice Jah (Iehova) şi akin (a stabili) şi însemnă "Dumnezeu va edifica (stabili) casa lui Izrael". Pe partea stîngă se afla stîlpul Boaz. Numele e compus din b (în) şi oaz (putere) şi înseamnă "în putere (forţă) va fi stabilită (edificată)".

Coloanele erau din alamă, goale pe dinăuntru. Erau înalte de 8,1 m, aveau diametrul de 1,8 m, iar grosimea alamei era de 76 mm. Aveau capiteluri de formă ovală, înalte de 2,25 m. La îmbinarea capitelului cu coloana se arcuiau petale de crin, cam ca frunzele de acantă de pe capitelurile corintice. Acolo unde capitelul începea să se curbeze la maximum se încrustase o ţesătură de reţea, care-l acoperea în întregime, pînă sus. De această ţesătură atîrnau canafuri (franjuri) pe care se aflau încrustate două şiruri de rodii (cîte 100 pe şir).

Masoneria a conservat amintirea coloanelor lui Solomon, dîndu-le următoarea semnificaţie: Jakin = Graţia şi Boaz = Forţa.

<< *Calendarul masonic* >>

Anii de după Christos cu care numărăm noi trecerea timpului se numesc în Masonerie eră vulgară.

În opoziţie cu era vulgară, fiecare rit masonic important are propriul său calendar:

(a) Ritul York şi Ritul francez încep anul lor în Anul Luminii (Anno Lucis, prescurtat A.L.) pe care îl consideră începutul lumii. După unii autori masoni, acesta ar fi fost anul 4004 î.d.Chr. - dar toate documentele masonice pe care le-am consultat îl fixau în anul 4000 î.d.Chr.

(b) Ritul Scoţian îşi datează calendarul tot de la începutul lumii, dar folosind cronologia evreiască - îl plasează în anul 3760 î.d.Chr., dată numită Anul Lumii (Anno Mundi, prescurtat A.M.).

(c) Masonii Royal Arch îşi încep cronologia cu anul 530 î.d.Chr., numit Anul Descoperirii (Anno Inventionis, prescurtat A.I.). Atunci Zerubbabel a început construirea celui de-al doilea Templu.

Anul Nou în Ritul York e plasat la 1 ianuarie, dar în Ritul francez el este la 1 martie, iar lunile sînt numerotate (prima, a doua, a treia, etc...). În Ritul Scoţian, conform calendarului ebraic, Anul Nou este la 17 septembrie, iar lunile poartă denumirile evreieşti.

<< *Cele trei stiluri* >>

Se zice că lojele masonice sînt susţinute de cîte o coloană aparţinînd celor trei stiluri greceşti: doricul, ionicul şi corinticul. Doricul simbolizează puterea, iar coloana sa şi ofiţerul simbolic sînt plasaţi în vest; ionicul simbolizează frumuseţea, iar coloana sa şi ofiţerul simbolic sînt plasaţi în sud; corinticul simbolizează înţelepciunea, iar coloana sa şi ofiţerul simbolic sînt plasaţi în est. În anii din urmă, folosind simbolismul masonic al celor trei stiluri, dl. Nicolae Manolescu a scris o carte importantă de critică literară: "Arca lui Noe".

Dedicaţie

Cînd se ridică o sală masonică, ea este dedicată Masoneriei, Virtuţii şi Caritătii Universale.

Cu toate acestea, fiecare lojă are cîte un "patron" mitic. Cea mai veche figură de acest tip pare să fi fost regele Solomon, căruia i se dedicaseră o parte din lojele operative, precum şi o asociaţie a Camaraderiei. Odată cu creştinarea masivă a masonilor, un număr mare de loje îi acceptă ca "patroni" pe Sfinţii Ioan Botezătorul şi Ioan Evanghelistul. Această "ioanizare" a Masoneriei trebuie pusă pe seama a două evenimente: (1) trecerea masonilor, în sec. al XIV-lea, sub protecţia Cavalerilor Ioaniţi (după distrugerea Templierilor); (2) faptul că sărbătorile dedicate Sfinţilor Ioan Botezătorul şi Ioan Evanghelistul cad în lunile iunie, respectiv decembrie, adică în lunile solstiţiilor - iar celebrarea solstiţiilor solare este o străveche tradiţie europeană, existentă încă din neolitic.

În mod simbolic, în lojă, cei doi sfinţi sînt reprezentaţi ca două linii paralele ce înconjoară cercul cu punct în mijloc (emblemă a divinităţii). În anul 1813, pentru a nu fi acuzate de sectarism, lojele engleze au schimbat semnificaţia liniilor paralele, declarînd că ele reprezintă pe Moise şi Solomon.

Există şi un tip specific de dedicaţie: Capitulele Arcului Regal sînt dedicate lui Zerubbabel, edificatorul celui de-al doilea Templu din Ierusalim; Cantonamentele Ordinului paramasonic Cavalerii Templieri Moderni sînt dedicate Sf. Ioan Miluitorul; lojele Maeştrilor Mărcii sînt dedicate lui Hiram arhitectul; cele ale Maeştrilor Trecutului - Sfinţilor Ioan; iar cele ale Maeştrilor Foarte Desăvîrşiţi - regelui Solomon.

<< *Numere* >>

Masonii pretind că valoarea mistică şi virtutea divină a numerelor le-au fost transmise de către adepţii lui Pitagora. Oricum, probabil că aici a jucat un rol important şi Cabbala evreiască, prin cele trei ramuri ale analizei sale literale: Gematria (interpretarea ezoterică a cuvintelor prin valoarea lor

numerică), Notarion (construirea unui cuvînt din inițialele sau finalele altora, conținute într-o propoziție) și Temura (anagrama). Mai ales Gematria e de luat în seamă.

Conform doctrinei lui Pitagora, numerele sînt de două feluri: intelectuale și științifice.

Cele intelectuale au existat dintotdeauna în mintea divină - ele constituie baza ordinei universale.

Cele științifice reprezintă cauza generatoare a multiplicității, care derivă din unitate. Ele sînt pare (numite și feminine, fiindcă se pot divide) și impare (numite și masculine).

UNU - sau Monada - reprezintă focul central, Divinitatea fără început și sfîrșit, punctul în cerc. Era simbolul identității, egalității, existenței, al armoniei și conservării universale.

DOI - era nenorocos și denota principiul rău, întunericul.

TREI-era numit "armonia perfectă". După Aristotel, el conține în sine însuși un început, un mijloc și un sfîrșit. Era un atribut al majorității zeităților și apare în majoritatea misterelor. Pentru Francmasoni, el este cel mai important dintre toate numerele mistice. Întreg ritualul masonic este bazat pe numărul trei (trei grade simbolice, trei ofițeri principali, trei stîlpi de susținere, trei ornamente, trei lumini principale și trei secundare, trei bijuterii specifice și trei nespecifice, vîrsta ucenicului este de trei ani, etc.).

PATRU-era un număr divin; o parte din numele dat zeităților e format din patru litere: la evrei JHVH, la egipteni AMON; la assirieni ADAD; la persani SYRE. Pe baza lui, pitagoricienii formau "tetractys"-ul, simbolul lor sacru, cuprinzînd zece virgule aranjate în triunghi echilateral cu latura alcătuită din cîte patru virgule. Francmasonii susțin (total aberant, dar în stil caracteristic) că evreul Ezekiel l-ar fi inițiat pe Pitagora în misterul "tetractys"-ului.

CINCI-este numit "număr hermafrodit", deoarece este format dintr-un număr feminin "2" și un număr masculin "3". De aceea semnifică lumina, natura, căsnicia. Steaua în cinci colțuri (formată dintr-un triunghi triplu cu cinci linii și cinci vîrfuri) simboliza la pitagoricieni sănătatea. Cabbaliștii considerau această emblemă drept talisman (cu numele divinității scris în centru și la fiecare vîrf). Francmasonii au adoptat acest simbol, ca și importanța numărului cinci (vîrsta Calfei).

ȘASE-este și el considerat un număr perfect, căci părțile sale alicote, adunate, îl dau ca rezultat pe el însuși: 1+2+3=6. Simboliza dreptatea și sănătatea.

ȘAPTE-număr considerat venerabil. Are o importanță covîrșitoare, în toate sistemele mitice ale lumii. Pentru pitagoricieni el se referea la creația lumii și era alcătuit din două figuri perfecte (triunghi și pătrat). La evrei, ca și în creștinism sau mahomedanism, facerea a avut loc în șapte zile-de aici o influență uriașă a simbolismului lui șapte. Această influență e vizibilă și în Francmasonerie (Vîrsta Maestrului e de șapte ani și mai mult).

OPT-e considerat primul cub (2*2*2) și semnifică prietenia, prudența, sfatul și dreptatea. Desemnează legea primitivă a naturii, cînd toți oamenii erau egali.

NOUĂ-era "teleios" (perfect, încheiat) căci reprezenta lunile de gestație ale ființei umane. Francmasonii îl numesc "de trei ori trei" și îi acordă mare importanță, în special prin multiplii săi 27 și 81.

ZECE-era numit cer, paradis, căci reprezenta împlinirea desăvîrșită a tuturor lucrurilor-e alcătuit din monadă, diadă, triadă și tetractys (1+2+3+4=10). Așadar, se considera că el cuprinde toate relațiile numerice și armonice.

<< *Semne de recunoaștere ale Masoneriei albastre* >>

Semnele de recunoaștere cuprind: semne, atingeri, parole și cuvînt sacru.

UCENIC (gradul 1)

Semne: 1. Se ține gîtul cu mîna dreaptă deschisă în formă de echer (degetul mare despărțit de celelalte patru degete care stau unite). 2. Se trage mîna orizontal spre umărul drept și se lasă să cadă de-a lungul corpului, cu brațul alungit, ceea ce desemnează un echer.

Atingeri: Se ia mîna dreaptă a interlocutorului și se bate cu degetul mare de trei ori, în mod egal, pe prima falangă a arătătorului. Apoi se apasă ușor cu unghia degetului mare acea falangă-astfel e cerut cuvîntul.

Cuvînt sacru: Boaz.

CALFĂ (gradul 2)

Semne: 1. Se duce mîna la inimă cu degetele puțin rotunjite, ca și cum ar vrea să prindă ceva. 2. Se ridică mîna stîngă, cu palma deschisă, pînă la înălțimea capului, cotul fiind lipit de corp. 3. Se retrage orizontal mîna dreaptă

ŞASE-este şi el considerat un număr perfect, căci părţile sale alicote, adunate, îl dau ca rezultat pe el insuşi: 1+2+3=6. Simboliza dreptatea şi sănătatea.

ŞAPTE-număr considerat venerabil. Are o importanţă covîrşitoare, în toate sistemele mitice ale lumii. Pentru pitagoricieni el se referea la creaţia lumii şi era alcătuit din două figuri perfecte (triunghi şi pătrat). La evrei, ca şi în creştinism sau mahomedanism, facerea a avut loc în şapte zile-de aici o influenţă uriaşă a simbolismului lui şapte. Această influenţă e vizibilă şi în Francmasonerie (Vîrsta Maestrului e de şapte ani şi mai mult).

OPT-e considerat primul cub (2*2*2) şi semnifică prietenia, prudenţa, sfatul şi dreptatea. Desemnează legea primitivă a naturii, cînd toţi oamenii erau egali.

NOUĂ-era "teleios" (perfect, încheiat) căci reprezenta lunile de gestaţie ale fiinţei umane. Francmasonii îl numesc "de trei ori trei" şi îi acordă mare importanţă, în special prin multiplii săi 27 şi 81.

ZECE-era numit cer, paradis, căci reprezenta împlinirea desăvîrşită a tuturor lucrurilor-e alcătuit din monadă, diadă, triadă şi tetractys (1+2+3+4=10). Aşadar, se considera că el cuprinde toate relaţiile numerice şi armonice.

<< *Semne de recunoaştere ale Masoneriei albastre* >>

Semnele de recunoaştere cuprind: semne, atingeri, parole şi cuvînt sacru.

UCENIC (gradul 1)

Semne: 1. Se ţine gîtul cu mîna dreaptă deschisă în formă de echer (degetul mare despărţit de celelalte patru degete care stau unite). 2. Se trage mîna orizontal spre umărul drept şi se lasă să cadă de-a lungul corpului, cu braţul alungit, ceea ce desemnează un echer.

Atingeri: Se ia mîna dreaptă a interlocutorului şi se bate cu degetul mare de trei ori, în mod egal, pe prima falangă a arătătorului. Apoi se apasă uşor cu unghia degetului mare acea falangă-astfel e cerut cuvîntul.

Cuvînt sacru: Boaz.

CALFĂ (gradul 2)

Semne: 1. Se duce mîna la inimă cu degetele puţin rotunjite, ca şi cum ar vrea să prindă ceva. 2. Se ridică mîna stîngă, cu palma deschisă, pînă la înălţimea capului, cotul fiind lipit de corp. 3. Se retrage orizontal mîna dreaptă

care se citesc astfel: b=(a ˙); d=(c ˙), etc.

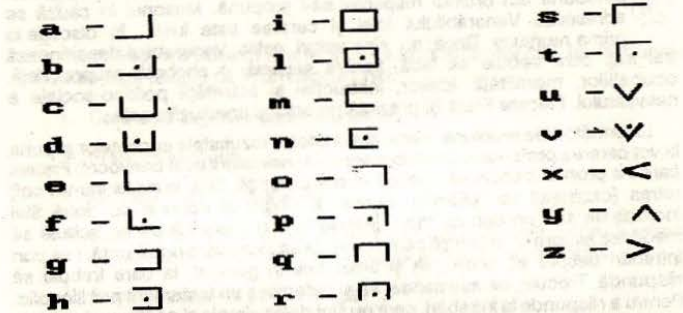

Mai au alfabete proprii: Cavalerul Rozicrucian, Prinţul Tabernacolului, Marele Inspector Inchizitor Comandor, Sublimul Prinţ al Secretului Regal, Cavalerul Kadosh.

Abrevierile Masonice sînt însoţite de trei puncte dispuse în triunghi, de ex.: ⌐. ˙ . ⊡ . ˙ .este R.L., adică Respectabila Lojă (loja din Masoneria Albastră). Pluralul se formează prin dublarea iniţialelor.

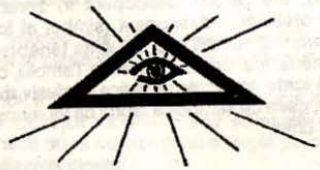

RITUALUL DE INIŢIERE

Bărbatul care doreşte să devină franc-mason trebuie să ceară unei persoane din ordinul respectiv să-l propună. Masonul în cauză se adresează Venerabilului lojei şi cererea este luată în discuţie la prima reuniune. Dacă nu sînt voturi ostile, Venerabilul desemnează trei fraţi care trebuie să facă, fiecare separat, o anchetă asupra vieţii, ocupaţiilor, moralităţii, ideilor, instrucţiei şi activităţii politico-sociale a neiniţiatului. Fiecare Frate îşi prezintă raportul şi concluziile sale.

La următoarea reuniune, Venerabilul citeşte rezultatele anchetelor şi pune la vot cererea profanului. Dacă loja acceptă, neiniţiatul este convocat; Fratele care l-a propus trebuie să-l aducă la ora cuvenită. Este condus într-un colţ retras (cabinetul de reflecţie), tapisat în negru şi decorat cu două tibii încrucişate sub un cap de mort. Marele Expert îi explică de ce trebuie să mediteze asupra unei devize care-l va ajuta să înceapă o nouă viaţă. I se pun întrebări despre el, familia sa şi umanitate în general, la care trebuie să răspundă. Trebuie, de asemenea, să-şi redacteze un testament pur filosofic. Pentru a răspunde la întrebări, care nu sînt deloc simple şi pentru a-şi redacta testamentul, viitorul ucenic trebuie să reflecteze profund.

Pe unul din zidurile cabinetului de reflecţie este înscrisă formula alchimistă "V.I.T.R.I.O.L", care semnifică: "Visita Interiora Terra, Rectificando Invenies Occultum Lapidem" (Vizitînd interiorul pămîntului şi rectificînd, vei găsi piatra ocultă, filosofală). Alte simboluri decorează cabinetul de reflecţie: o coasă (simbolul morţii), o clepsidră (scurgerea timpului), un cocoş (simbolul forţei care se trezeşte). Craniul uman aminteşte că viaţa noastră pe pămînt este efemeră.

După ce şi-a completat testamentul, viitorul mason iese din cabinetul de reflecţie. Înainte de a pătrunde în Templu i se pune în piciorul stîng un papuc (semn al respectului), are pieptul descoperit în zona inimii (simbol al sinceităţii), braţul lui drept este descoperit (simbol al forţei). I se pune o banderolă pe ochi (semn că se află sub influenţa tenebrelor) şi o sfoară pe umăr (simbol al supunerii). Înainte de intrarea în Templu, candidatul depune în păstrare temporară toate obiectele metalice, inclusiv monede, precum şi cartea sa de identitate, ceea ce semnifică faptul că va renaşte spiritual pentru o viaţă nouă în cadrul Lojei.

INIŢIEREA MASONICĂ

Fiecărui grad masonic îi corespunde o instrucţie specifică, concretizată între altele într-o serie de întrebări şi răspunsuri.

Întrebările sînt puse în aşa fel încît să stimuleze reflecţia, iar răspunsurile trebuie date textual ca în următorul ghid:

Î. Care este legătura care ne uneşte?

R. Franc-masoneria.

Î. Ce este Franc-masoneria?

R. Este o alianţă universală a oamenilor luminaţi, uniţi pentru a munci în comun la perfecţionarea intelectuală şi morală a umanităţii.

Î. Franc-masoneria este o religie?

R. Nu este o religie în sensul îngust al cuvîntului. Dar, mai bine decît orice instituţie, ea uneşte oamenii între ei. Din acest punct de vedere este o religie în sensul cel mai larg şi mai elevat al cuvîntului.

Î. Ce este un Mason?

R. Este un om născut liber şi avînd moravuri bune, prieten în mod egal al bogatului şi al săracului, dacă aceştia sînt virtuoşi.

Î. Ce înseamnă "născut liber"?

R. Omul născut liber este cel care vrea să renască la o nouă viaţă pe care i-o conferă iniţierea.

Î. Pentru ce spuneţi dvs. că un Mason este în mod egal un prieten al bogatului şi al săracului, dacă aceştia sînt virtuoşi?

R. Pentru a indica faptul că valoarea individuală trebuie să fie apreciată în funcţie de calităţile morale. Stima adresată cuiva nu trebuie să se măsoare decît după constanţa şi energia pe care respectivul le aduce pentru realizarea binelui.

Î. Care sînt datoriile unui Mason?

R. Să evite viciul şi să practice virtutea.

Î. Cum trebuie să practice virtutea un Mason?

R. Preferînd tuturor lucrurilor, Dreptatea şi Adevărul.

Î. Ce este salariul pentru un Mason?

R. Recompensa muncii sale, măsura rezultatului pe care acesta îl aduce.

Î. Prin ce se exprimă "salariul" unui Mason?

R. Prin perfecţionarea graduală atinsă de acesta.

Î. Ce este o LOJĂ masonică?

R. Este locul secret care serveşte drept adăpost Masonilor pentru a-şi apăra lucrările lor.

Î. Pe ce se bazează Loja dv?

R. Pe trei mari piloni numiţi: Înţelepciune, Forţă şi Frumuseţe. Înţelepciunea inventează, Forţa execută şi Frumuseţea împodobeşte.

Î. De ce vreţi să fiţi primit ca Mason?

R. Pentru că sînt învăluit de tenebre şi doresc lumina.

Î. Explicaţi acest răspuns.

R. Societatea în mijlocul căreia trăim nu este decît pe jumătate civilizată. Adevărurile esenţiale sînt încă ascunse în umbră, prejudecăţile şi ignoranţa domnesc, forţa primează dreptului: Cele mai multe adevăruri şi lumini se întîlnesc în templele masonice, consacrate muncii şi studiului prin intermediul unor oameni încercaţi şi aleşi.

Î. În ce constau "secretele" Ordinului dv?

R. În cunoaşterea adevărurilor abstracte traduse într-un simbolism masonic.

Î. Ce aţi învăţat intrînd în Lojă?

R. Că nu este suficient pentru un om să fie în prezenţa Adevărului pentru a-l cunoaşte. Lumina nu străfulgeră spiritul uman atunci cînd cineva (ceva) se opune înţelegerii (cunoaşterii). Încă ne orbesc atîtea iluzii şi prejudecăţi, obscuritatea domneşte şi noi rămînem insensibili la splendoarea adevărului.

Î. Ce înţelegeţi prin "lumină"?

R. Soarele, Luna şi Maestrul Lojii.

Î. Ce raport simbolic există între aceste astre şi Maestrul Lojii?

R. Soarele reprezintă raţiunea care luminează inteligenţele, Luna - imaginaţia care visează ideile şi Maestrul Lojii simbolizează principiul conştient iluminat de cele două astre simbolice.

Î. De unde vine Maestrul Lojii?

R. Din Orient.

Î. Ce semnifică Occidentul în raport cu Orientul?

R. Orientul marchează direcţia de unde provine Lumina, iar Occidentul regiunea spre care ea se îndreaptă. Occidentul înseamnă, ca urmare, lumea vizibilă, tot ceea ce este concret; Orientul, din contră, reprezintă lumea inteligibilă, care nu se relevă decît spiritului, în alţi termeni, tot ceea ce este abstract.

Î. De unde vin Ucenicii?

R. Din zonele nordice mai puţin luminate. Ei nu primesc decît o instrucţie elementară în Masonerie.

Î. La ce oră încep şi termină Masonii lucrările lor?

R. Alegoric, lucrările se deschid la prînz şi se sfîrşesc la miezul nopţii.

Î. Ce semnifică aceste momente?

R. Faptul că omul atinge jumătatea carierei sale la mijlocul vieţii şi apoi, pînă la sfîrşitul vieţii trebuie să depună efortul propriu pentru fericirea comună.

Î. Care este ora cea mai potrivită pentru o acţiune?

R. Acţiunea nu este utilă decît dacă vine la momentul potrivit. Cuceririle progresului nu se îndeplinesc decît la anumite ore. Arătîndu-te prea nerăbdător, rişti să distrugi ceea ce este pe cale de pregătire. Trebuie să ştii să aştepţi momentul psihologic: a acţiona prea devreme sau prea tîrziu antrenează un egal insucces.

Î. Ce vîrstă aveţi?

R. Trei ani.

Î. Ce semnifică acest răspuns?

R. Vîrsta masonică a unui Frate echivalează cu gradul său. Ucenicul mason are trei ani pentru că el trebuie să fie iniţiat în misterele primelor trei numere.

Î. Care sînt aceste mistere?

R. Consecinţele logice deduse din proprietăţile intrinseci ale numerelor. Raţiunea se bazează pe aceste noţiuni abstracte pentru că ea încearcă să rezolve problema existenţei lucrurilor.

Î. Ce aţi învăţat din studiul numărului UNU?

R. Că totul este unic, existent ca întreg.

Î. Dar al numărului DOI.

R. Inteligenţa umană desemnează artificial limitele fiecărui UNU. Unitatea întregului este astfel închisă între două extreme care nu sînt pure abstracţii.

Î. Ce rezultă de aici?

R. Că Fiinţa, Realitatea şi Adevărul au drept simbol numărul TREI.

Î. De ce?

R. Pentru că Fiinţa sau ceea ce este, ne apare ca al treilea termen pentru care extremele opuse se conciliează .

Î. Pentru ce trudeşte un Ucenic?

R. Să finiseze o piatră brută şi să-i dea formă adecvată destinaţiei sale.

Î. Ce este aceea "piatră brută"?

R. Este produsul grosier al naturii, pe care meseria îl lustruieşte şi îl transformă.

Î. Care sînt uneltele Ucenicului?

R. Dalta şi ciocanul de lemn.

Î. Ce semnifică aceasta?

R. Dalta reprezintă gîndirea elaborată, hotărîrea luată, iar ciocanul - voinţa care pune pe om în mişcare.

Î. Ce semnifică treapta uceniciei?

R. Zelul pe care trebuie să-l arate mergînd spre cel care ne luminează.

Î. Aveţi vreo ambiţie?

R. Una singură: să aspir la onoarea de a fi primit în rîndul Calfelor.

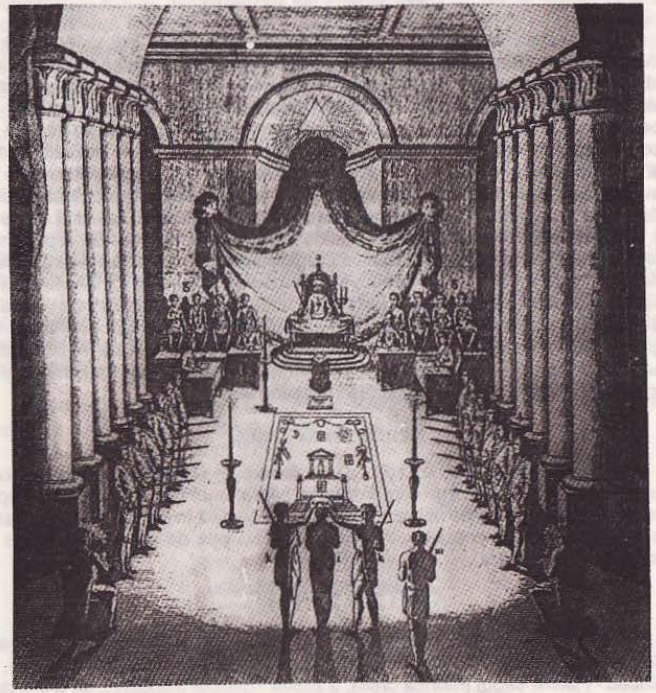

CEREMONIE DE INIŢIERE
din secolul al XVIII—lea

MARE ALES CAVALER KADOSH

Gradul 30 al Ritului Scoţian Vechi şi Acceptat

Termenul Kadosh

Înseamnă "sfînt" sau "ales". În antichitate, în Orient, persoanele care ajungeau demnitari purtau un obiect, care să arate că sînt kadosh - "alese". Numele s-a transferat apoi asupra obiectului însuşi. Îl vom regăsi sub forma "caduceus" şi în mitologia greco-romană, unde era bastonul lui Hermes (Mercur).

Ceremonia de primire

Loja are patru încăperi, iar iniţierea are loc în a patra. Prima încăpere e decorată în negru; o singură lampă de formă triunghiulară o luminează, iar atmosfera e de cavou. Se pătrunde într-un cabinet de reflecţie care conţine simboluri ale morţii şi perisabilităţii. Aici candidatul e lăsat să aştepte o perioadă. Apoi, e introdus în a doua încăpere, decorată în alb. În centrul ei se află două talere. Pe unul stă o urnă în care arde alcool, pe celălalt jăratic şi tămîie. Acum candidatul se întîlneşte cu preotul sacrificator care îl avertizează, arde tămîia şi îl conduce în a treia încăpere. A treia încăpere e decorată în albastru, iar pe tavanul ei arcuit sînt pictate stele. Această cameră e luminată de trei lumînări înalte, galbene, de formă conică. Ea reprezintă areopagul. Aici, candidatul trebuie să argumenteze sinceritatea dorinţei sale de a fi iniţiat în gradul 30 şi trebuie să jure că va păstra secretul. Abia apoi e admis în a patra încăpere, decorată în roşu. La orient se află un tron vegheat de stema unui vultur bicefal încoronat, cu aripile întinse şi cu o sabie în gheare. Camera e luminată de 12 lumînări de formă conică. Aici se află adunaţi membrii lojei. Adunarea se numeşte "senat", iar fraţii masoni - "cavaleri". Tot aici se găseşte scara misterioasă.

Scara misterioasă

Are şapte trepte. Candidatul urcă pe fiecare, în timp ce un hierofant (cel care iniţiază) îi explică înţelesul treptelor. Hierofantul rămîne nevăzut. După ce candidatul ajunge pe ultima treaptă, scara se lasă în jos, iar el trece peste ea (nu are voie să coboare). Apoi citeşte inscripţia de pe partea de jos a scării:"Nec plus ultra".

Cele 7 trepte

Prima treaptă se numeşte Isedakah (corectitudine), a doua - Shor-laban (oaia albă), a treia - Mathok (dulceaţă), a patra - Emunah (adevăr ascuns), a cincea - Hamal saggi (muncă grea), a şasea - Sabbal (răbdare), iar a şaptea - Gemunah, Binah, Tebunah (răsplată, inteligenţă, prudenţă).

După o anumită interpretare, urcarea celor 7 trepte ar reprezenta evoluţia Soarelui între punctele zodiacale Berbecul şi Balanţa. De fapt, cunoscătorii istoriei religiilor descoperă uşor în scara misterioasă drumul iniţiatului către desăvîrşire (7 e număr mistic; iar astfel de "scări" simbolizează mereu efortul către atingerea stadiului suprem, al desăvîrşirii şi înţelegerii totale).

Alte semnificaţii ale gradului

În 1961, Serge Hutin a legat scenariul pe care candidatul îl află în timpul iniţierii de tradiţiile Sfintei Vehme, o asociaţie a "judecătorilor liberi" foarte puternică în statele germane, mai ales în Westfalia, din sec.al XIII-lea pînă în sec. al XIX-lea. Tribunalele secrete westfaliene aveau ca rol suplinirea justiţiei oficiale şi împărţeau dreptatea cu o eficacitate de temut. Este mai mult decît probabil că gradul de Cavaler Kadosh reprezintă şi tribunalul secret al Masoneriei care a pronunţat - nu de puţine ori- sentinţe capitale împotriva celor mai puternici oameni de stat din lume (vezi, de pildă, straniile morţi ale lui Napoleon I şi Napoleon al III-lea).

Recent, se pare că sentinţe similare au fost pronunţate împotriva dictatorilor comunişti din Europa de Est.

Întîiul ilustru condamnat al acestui tribunal secret a fost regele Ludovic al XVI-lea. Ne-a parvenit relatarea iniţierii ducelui de Chatres în gradul Cavaler Kadosh, iniţiere petrecută cu 28 de ani înaintea revoluţiei franceze din 1789. În cursul acestei iniţieri el a trebuit să "ucidă" un manechin încoronat, simbol al regalităţii, spunîndu-i-se că astfel vor fi răzbunaţi Templierii şi Marele lor Maestru Jacques de Molay, ars pe rug în anul 1314, din ordinul regelui Filip cel Frumos.

Mai tîrziu, deputaţii care vor vota ghilotinarea regelui Ludovic al XVI-lea vor fi, în proporţie zdrobitoare, francmasoni.

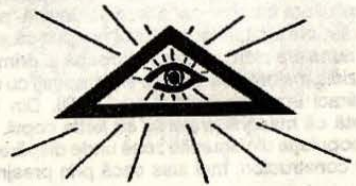

RITURI NEOBIŞNUITE ALE MASONILOR

Masoneria operativă a avut şi o serie de rituri sîngeroase, constînd în jertfe omeneşti, a căror amintire dăinuie în Franc- Masoneria speculativă de astăzi. Aceste rituri sîngeroase sînt atestate încă din anii 2500 - 2000 înainte de Christos şi sînt menţionate în cartea lui Iosua din Biblie. Ele s-au perpetuat pînă astăzi - ultima lor apariţie pe care o cunoaştem a fost înregistrată în anul 1966 (în Senegal).

Riturile sîngeroase constau în jertfa zidirii. Orice construcţie era interpretată ca un organism, căruia îi trebuia tăria şi coerenţa pe care numai sufletul o poate conferi. De aceea trebuia zidit un om în temelie, pentru ca sufletul său să treacă în substanţa construcţiei.

Legenda lui Hiram - mitul fundamental al Masoneriei - arată că prima jertfă a fost chiar Marele Meşter: uciderea lui Hiram de către cele 3 calfe putînd fi interpretată ca un act de sacrificare. De altminteri, dovezi din Scoţia (legenda Sf. Oran), Ţara Galilor (legenda Sf. Collum Cille), Franţa (podul de pe malul Morbihanului), Letonia (biserica din Lestenei), România (Biserica neagră din Braşov) arată că jertfirea unuia din constructori (ucenic, calfă sau meşter) se practica pe scară largă.

Tot în această categorie, de sacrificiu al zidarilor, intră şi miturile privind sacrificarea celei mai dragi fiinţe a unui constructor - mamă, soţie sau copil. Posedăm atestări din zona balcanică (legenda Meşterului Manole), Germania (cetatea Henneberg, turnul Winneburg) sau U.R.S.S. (în R.S.S Osetină).

Se pare, însă, că zidarilor nu le-a convenit multă vreme să se jertfească pe sine sau pe cele mai scumpe fiinţe ale lor.

Exemple din Europa (de la cronica lui Nennius din sec. al X-lea pînă azi), Asia ori Africa arată că ei procedau mult mai frecvent la răpirea, cumpărarea sau amăgirea unei fiinţe omeneşti. Amăgirea, de pildă, se efectua după anumite reguli: copilul era întrebat dacă vrea să devină "păzitorul cheilor" şi, la răspunsul afirmativ, era zidit; alteori copilul era pus să aleagă între pîine şi aur - dacă alegea aurul era zidit; se săpa o groapă şi primul care se apropia din curiozitate era zidit; majoritatea copiilor erau momiţi cu dulciuri şi mîncare; în fine, oameni săraci erau îmbătaţi şi apoi ziditi. Din chiar enumerarea aceasta se constată că masonii preferau ca jertfe copiii. De aceea nu sînt rare cazurile cînd populaţia din anumite zone unde dispăreau copii i-a acuzat violent pe zidari şi constructori, mai ales dacă prin preajmă se ridica vreun edificiu important.

Practica sacrificiului omenesc a îngrijorat autorităţile şi este unul din motivele persecutării masoneriei operative. Foarte adesea regele, regina sau nobilul local intervin pentru a salva jertfele (legende din Germania, Suedia, Anglia). De asemenea, preoţii catolici au protestat împotriva acestui obicei, cu toate că un număr incredibil de mare de biserici (atît catolice cît şi ortodoxe şi protestante) par a fi construite prin îndeplinirea jertfei zidirii. Ultima intervenţie notabilă a autorităţilor s-a consumat prin anul 1884, cînd se construia o şcoală de ţesătorie în localitatea Brad de pe rîul Sava: atunci au fost salvate mai multe fete de ţărani amăgite pentru a fi zidite în temelii.

Astăzi, constructorii care vor să respecte obiceiul apelează la substitute: se zideşte umbra sau fotografia unui om. Există credinţa (de esenţă magică) potrivit căreia omul respectiv moare peste 40 zile sau peste 1 an. În România, de pildă, dovezi despre zidirea umbrei sau fotografiei au fost culese în anul 1969 de către cercetătorul Ion Taloş.

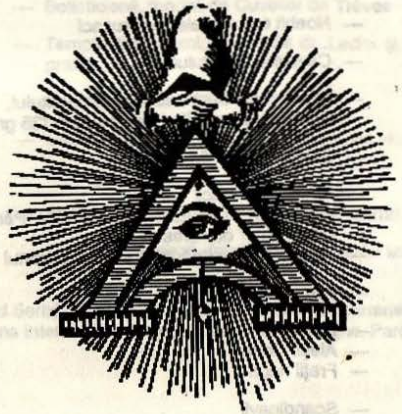

RITURI ALE FRANC-MASONERIEI

cronologie 1735 - 1819

Anul apariţiei — Denumirea ritului

? 1735 — al patriarhului Noe

? 1736 — Scoţian al lui Ramsay (vechi, primitiv, cu 5 grade, devenite mai tîrziu 7)

? 1740 — Heredom din Kilwinning

1742 — Ordinul Fidelităţii

1744 — Ancorei

1746 — Areopagiştilor

1747 — Scoţian, iacobit, fondat de Charles Eduard Stuart

1748 — Aleşilor Adevărului din Rennes
— Bătrînei Nurori din Toulouse

1750 — Iluminaţilor din Stockholm

1756 — Noahit sau Cavalerilor prusaci

1757 — Cavalerii Orientului

1758 — Împăraţilor Orientului şi Occidentului, supranumit al Perfecţiunii sau Ritul lui Heredom (25 grade)

1760 — Strictei Observări

1762 — Arhitecţilor Africii
— Asiaticilor, Suferinzilor, căutătorilor, Părinţilor morţii,al reformaţilor din Dresda

1766 — Steaua Strălucitoare, fondat de baronul Tschudi

1767 — Rozicrucienii

1768 — Cavalerii Sfintei Cetăţi
— Aleşii Coeni

1770 — Fraţii negri

1772 — Scandinavii
— Hermetic

1773 — Filaleţilor, fondat de Lavalette de Langes, Court de Gebelin, Hericourt, prinţul Hessa

1776 — Perfecţii iniţiaţi ai Egiptului

1779 — Iluminaţii din Avignon (sistem Swedenborg)

1780 — Sublimii Maeştri ai Anului luminos(discipoli ai lui Pitagora)
— Filadelfilor din Narbonne (7 grade)
— Martiniştilor, fondat de Sf. Martin (7 grade)

1781 — Cavalerii şi Nimfele Trandafirului (1 grad)
— Masonii Deşertului
— Egiptean, fondat de Cagliostro

1782 — Armoniei universale, fondat de Mesmer

1783 — Iluminaţii Zodiacului
— al lui Zoroastru

1784 — al înaltei Masonerii egiptene de adopţiune, fondat tot de Cagliostro

1787 — al Masoneriei Adoniramite

1801 — Sofisticienii, fondat de Cuvelier de Trèves

1804 — Templierii Moderni, fondat de dr. Ledru şi Fabre-Palaprat

1807 — Ordinul Mizericordiei

1809 — Cavalerii lui Christos, fondat de Em. de Nunez

1816 — Noahiţii francezi

1818 — ordinul persan filosofic, fondat de Erzerum

1819 — Rigizii observatori, fondat de 7 ofiţeri ai Marelui Orient din Franţa

(după Gerard Serbănesco - Histoire de la Franc- Maconnerie Universelle, vol.II, Les editions Intercontinentale, Beauronne, Dordogne, Paris, 1964, p. 413—415).

PRINCIPALE RITURI MASONICE DIN SEC. AL XIX-LEA

Majoritatea riturilor masonice practicate astăzi continuă pe cele stabilite în sec. al XIX-lea. Aproape toate au primele 3 grade identice (Ucenic, Calfă, Maestru), deoarece adevărata Masonerie (rădăcina riturilor şi obedienţelor actuale) a avut în 1723 două grade, iar din 1738 - trei.

În genere, această Masonerie veche şi respectabilă se baza pe mitul uciderii lui Hiram (numit şi Adonhiram sau Hiram Abiff) care era relatat în cadrul iniţierii în gradul 3 - Maestru. Tot atunci, iniţiatul cunoştea şi cuvîntul sacru Macbenach care a devenit parola maeştrilor (meşterilor) zidari după dispariţia lui Hiram.

Vechea Franc-Masonerie, alcătuită din 3 grade, este numită azi "simbolică" sau "albastră" (deoarece în costumul Marelui Maestru şi în decorul Lojelor predomină culoarea albastru). Gradele adăugate ulterior (din 1742 încoace) fac parte din Franc-Masoneria "roşie". La început, aceste grade completau mitul lui Hiram - maeştri aleşi ai celor 9 şi ai celor 15 aflau cum a fost răzbunat Hiram, ca şi numele ucigaşilor lui; iar în gradul Holy Royal Arch (Sfîntul Arc Regal) se afla cuvîntul pierdut, adică parola maeştrilor pe care o deţinuseră doar Hiram ucisul (arhitect al Templului), regele Solomon şi fenicianul Hiram, rege al Tyrului. Ulterior, însă, iniţierile rozicruciene, legendele Templierilor, ba chiar şi amintirile misterelor antice ori ale societăţilor judiciare secrete (de tip Sfînta Vehmă) au intrat în componenţa gradelor masonice superioare, realizîndu-se un sincretism interesant.

Iată acum principalele rituri masonice din sec. al XIX-lea:

Ritul York

Este unul din cele mai răspîndite, mai ales datorită difuziunii sale în America. Se spune că, pe vremea Masoneriei operative, prima Mare Lojă a Angliei s-ar fi reunit la York în 926, adoptînd prima Constituţie. De aici se trage marele prestigiu masonic al localităţii engleze. Acest rit are 7 grade: primele 3 corespunzînd Franc-Masoneriei albastre (pe care, de fapt, tocmai ritul York a organizat-o); apoi urmează: 4.Mark Master;5.Past Master; 6. Most Excellent Master; 7. Holy Royal Arch (am păstrat denumirile engleze pentru exactitate). Ca urmare a unei convenţii a lojelor, din 1813 ritul înglobează şi "Ordine Cavalereşti" - Cavaleri de Malta, Rozicrucieni, Templieri.

Ritul scoţian primitiv

A fost fondat, prin modificarea Ritului Perfecţiunii, în Belgia, la Namur, de către avocatul Marchot. S-a practicat numai în Belgia şi România. Are 33 de grade, după cum urmează: primele 3 ca în Masoneria albastră; 4. Maestru Perfect; 5.Maestru Irlandez; 6. Ales al Celor Nouă; 7. Ales al Necunoscutului;

8. Ales al Celor Cincisprezece; 9. Maestru Ilustru; 10. Ales Perfect; 11. Arhitect Minor; 12. Mare Arhitect; 13. Arhitect Sublim; 14. Maestru în Arhitectura Perfectă; 15. Arc Regal; 16. Cavaler Prusian; 17. Cavaler al Orientului; 18. Prinţ al Ierusalimului; 19. Maestru al tuturor Lojelor; 20. Cavaler al Occidentului; 21. Cavaler al Palestinei; 22. Prinţ Suveran Rozicrucian; 23. Sublim Mason Scoţian; 24. Cavaler al Soarelui; 25. Mare Mason Scoţian al Sf. Andrei; 26. Maestru al Secretului; 27. Cavaler al Vulturului Negru; 28. Cavaler Kadosh; 29. Mare Ales al Adevărului; 30. Novice al Interiorului; 31. Cavaler al Interiorului; 32. Prefect al Interiorului; 33. Comandor al Interiorului.

Ritul francez sau modern

Are tot şapte grade: primele 3 ca în Masoneria albastră; 4. Ales; 5. Maestru scoţian; 6. Cavaler al Orientului; 7. Rozicrucian.

Ritul scoţian vechi şi acceptat

Este, alături de ritul York, cel mai răspîndit. Prestigiul Scoţiei în Masonerie provine de la legenda refugierii Templierilor în Scoţia, pe muntele Heroden, în vremea regelui Robert Bruce. Rozicrucienii pretindeau, de asemenea, că spaţiul sacru al Ordinului lor este Abaţia Kilwinning din Scoţia. Acest rit are 33 grade, începînd tot cu gradele albastre. Este condus de Mari Consilii Supreme, iar gradul 18 (Cavaler Rozicrucian) este considerat cel al iniţierii totale - după ce-l dobîndeşte, individul poate asista la orice reuniune a oricărei Loje masonice, indiferent de grad.

Ritul a fost fondat în 1758 de maestrul de balet Lacorne şi croitorul Pirlet, doi francezi, şi avea 25 grade. Apoi, prin diaspora evreiască, s-a răspîndit în America, unde evreii i- au mai adăugat 8 grade, în 1797. La începutul sec. al XIX-lea se reîntoarce în Franţa, în forma actuală.

Ritul lui Swedenborg (poet, om de ştiinţă, teolog şi mistic suedez din sec. al XVIII-lea).

Are 6 grade: 1. Ucenic; 2. Calfă; 3. Maestru teosof; 4. Iluminat teosof; 5. Frate albastru; 6. Frate roşu. A fost fondat în 1783 de către marchizul de Thome, care a modificat Ordinul Iluminaţilor din Avignon în sensul respectării mai exacte a doctrinei lui Swedenborg.

Ritul lui Zinnendorf

A fost inventat de contele Zinnendorf (medic al împăratului Carol al VI-lea).

Are 7 grade, împărţite în 3 secţiuni: 1. Masonerie albastră; 2. Masonerie roşie; 3. Masonerie a Capitulului (adunare canonică sau cavalerească).

PRINCIPALELE RITURI MASONICE ALE SEC. AL XIX-LEA

Riturile Misraim şi Memfis

Ritul Misraim avea 90 grade, împărţite în 4 secţiuni: 1. Simbolică; 2. Filosofică; 3. Mistică; 4. Cabalistică. A fost fondat la Milano în 1805. Ritul Memfis îl copiază, dar are 91 de grade împărţite în 3 secţiuni şi 7 categorii. A fost fondat la Paris în 1839. Acestea sînt o parte a iudeo- masoneriei.

Ritul B'nai Brith

A fost fondat în 1843 în SUA şi e rezervat numai evreilor.

Alte rituri practicate în sec. al XIX-lea în Franc-Masoneria Universală

Ritul scoţian filosofic; ritul vechi reformat; ritul Marii Loje a Celor Trei Globuri din Berlin; ritul perfecţiunii; ritul Ordinului Templului; ritul suedez; ritul reformat şi ritul lui Schroeder.

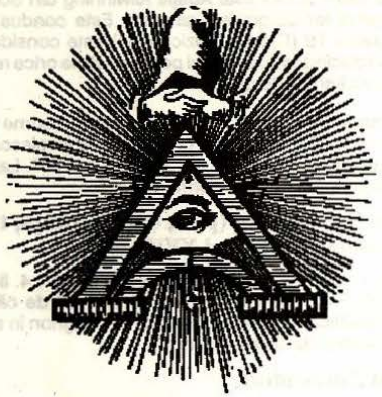

CONDIŢIUNI DE ADMISIBILITATE IN ORDIN

Pentru a fi admis în Ordinul Franc masonic, se cer următoarele condiţiuni:

1. Vîrsta de cel puţin 21 ani împliniţi, afară de fiii de Francmasoni, care prezentaţi de tatăl sau tutorele lor, pot fi admişi la vîrsta de 18 ani.
2. Candidatul să aibă bune moravuri, o conduită morală ireproşabilă.
3. Să aibă mijloace suficiente de existenţă şi bine cunoscute.
4. Să posede instrucţie suficientă, pentru a înţelege şi realiza scopurile Ordinului.
5. Să fie om de caracter solid, care să ofere o garanţie de discreţie, rezervă, constanţă şi generozitate.
6. Să fi fost propus de un membru activ al Lojei.
7. Admisiunea sa să fi fost aprobată prin votul Lojei, conform regulamentelor.
8. Să fi achitat taxele de recepţiune.

Odată aceste condiţiuni împlinite, recepţiunea sau admiterea în Ordin se face în localul Lojei în urma unei ceremonii, numite "Iniţiere".

("Franc masonerie, principiile, situaţia şi progresul ei", Bucureşti, 1906)

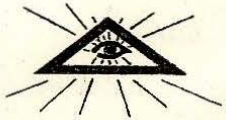

CALITĂŢI
pentru admiterea în ORDINUL FRANC-MASONIC

Cea mai mare sinceritate,
O blîndeţe absolută,
O modestie naturală,
Activitate fără margini,
tărie de caracter.
Credinţa în dreptul omului,
Inclinare la tot ce priveşte binele omenirii,
Iubire de Patrie şi de familie,
Onoare, demnitate personală şi multă conştiinţă.

Dacă aveţi un suflet şi o inimă care să bată puternic la auzirea acestor atît de sacre datorii şi dacă puteţi cuprinde cu cugetul importanţa lor, atunci fiţi binevenit în templul nostru: lăsaţi însă orice ambiţiune deşartă, orice pasiune degradantă şi orice orgoliu care v-ar fi putut inspira poziţiunea din viaţa profană.

Gîndiţi-va că totul e trecător!...Că aceeaşi putere destructivă urmăreşte deopotrivă şi pe viermele tîrîtor ca şi pe regele cel mai puternic şi că singura stea ce străluceşte dincolo de mormînt este aceea a adevăratei virtuţi.

(extras din Catehism şi Rituale pentru I-ul grad de Discipol Franc-Mason, Bucureşti, 1906, p.14)

JURĂMÎNTUL FRANC-MASONIC
(variantă)

Jur pe această spadă simbol al onoarei înaintea acestei societăţi, care mă acceptă în sînul său, că mă voi conforma Constituţiei, Statutelor Generale ale Ritului şi Regulamentelor particulare ale lojelor.

Jur că voi păstra cel mai profund secret asupra celor ce aş auzi sau vedea în cercurile Masoneriei, lucrînd neîncetat pentru binele Omenirii, Patriei şi Ordinului Franc-Masonic.

Jur că voi îndeplini toate îndatoririle ce mi se vor impune pe Principiile şi Legile Ordinului Franc-Masonic şi că voi lucra fără încetare pentru ca lumina, adevărul şi dreptatea să triumfe spre gloria Franc-Masoneriei.

Dacă voi deveni sperjur, declar a mă supune tuturor măsurilor ce se vor lua contra mea conform Legilor Franc-Masoneriei Universale; iar memoria mea să rămînă etern în dispreţul tuturor.

SECŢIUNEA A III-A

DOCUMENTE, DECLARAŢII, OPINII PRIVIND FRANC-MASONERIA UNIVERSALĂ

Pag.

Statutul cioplitorilor de piatră germani grupaţi în Camaraderie; 85

Codul moral al unui Cavaler Rozicrucian; 86

Deviza Cavalerilor Rozicrucieni; 87

Reguli Rozicruciene; 87

Reguli de conduită pentru un discipol al Magiei Celeste; 88

Obligaţiile franc-masonului din Marea Lojă de Londra; 89

Dezvăluirile locotenentului Herault (fragment); 89

Congresul de la Willemsbaden (1780); 91

Curente politice din Franc-Masonerie (1840 - 1848); 92

Comitetul Democratic Central european; 93

Marx şi Alianţa Drepţilor; 94

Extrase din procesul asasinilor de la Sarajevo; 96

Pag.

Declaraţii masonice (1905-1936); 99

Ce este Franc-Masoneria?; 100

Ce este un franc-mason; 101

Franc-Masoneria: scopuri şi principii; 102

Izvoarele dogmatice ale Franc-Masoneriei; 103

Rolul Franc-Masoneriei în revoluţia franceză de la 1789; 105

Doctrina masono-comunistă; 106

Proceduri masonice; 107

Organizarea franc- masonică; 108

Franc-Masonerie şi politică; 109

O altă faţă a Franc-Masoneriei?; 110

Un Consiliu de Miniştri francezi format numai din franc-masoni; 110

Despre rolul Franc-Masoneriei Universale; 111

Franc-masoni şi ideile lor; 112

Declaraţia de Independenţă a SUA; 113

Constituţia SUA (selecţie); 114

Pag.

Declaraţia Consiliului Marelui Ordin de Franţa (1897); 115

Declaraţii de principii (Congresele Internaţionale masonice din 1921 şi 1927); 119

Statele Unite ale Europei; 120

Tabloul Puterilor franc-masonice din anul 1906. 123

Statutul cioplitorilor de piatră germani grupaţi în CAMARADERIE. (principii):

1. Impărţirea fraţilor în Maestru, Calfă şi Ucenic
2. Guvernarea încredinţată unor şefi
3. Excluderea profanilor
4. Privilegiile acordate fiilor asociaţilor
5. Condiţii de admitere în Ordin
6. Egalitatea fraternală şi ajutoarele mutuale
7. Jurisdicţia particulară; forma şi procedura
8. Ritualul de deschidere şi închidere a adunărilor
9. Ritualul de iniţiere
10. Maniera de a saluta
11. Obiceiul banchetelor
12. Examenele periodice ale fraţilor

(după Paul Naudon - "Des origines religieuses et corporatives de la Franc-Masonnerie")

CODUL MORAL AL UNUI CAVALER ROZICRUCIAN

- *Rozicrucianul este răbdător*
- *Rozicrucianul este bun*
- *El nu cunoaşte invidia*
- *El nu se grăbeşte*
- *Nu este înfumurat*
- *Nu este dezordonat*
- *Nu este ambiţios*
- *Nu este iritabil*
- *Rozicrucianul nu gîndeşte rău despre alţii*
- *El iubeşte dreptatea*
- *El iubeşte adevărul*
- *Stie să fie liniştit*
- *El crede în ceea ce ştie*
- *Speranţa sa este fermă*
- *El nu poate să fie învins prin suferinţă*
- *El va rămîne totdeauna membru al Societăţii sale.*

DEVIZA CAVALERILOR ROZICRUCIENI

<< Ex Deo nascimur In Jesus morimur >>

(din Dumnezeu mă voi naşte In Isus voi muri)

<< Spiritum Sanctum reviviscimus >>

(Prin Spiritul Sacru voi reînvia)

REGULI ROZICRUCIENE

1. Iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice
2. Consacră timpul tău dezvoltării spirituale
3. Fii în întregime altruist
4. Fii temperat modest, energic şi liniştit
5. Invaţă să te cunoşti pe tine însuţi
6. Păstrează-ţi propriile pretenţii
7. Adoră constant binele suprem!
8. Invaţă teoria înaintea practicii
9. Exersează-ţi caritatea faţă de cei din jur
10. Citeşte cărţile vechi pline de înţelepciune
11. Caută să înţelegi sensul lor secret
12. Rezervă totul pentru Ordinul Rozicrucian

REGULI DE CONDUITĂ PENTRU UN DISCIPOL AL MAGIEI CELESTE

1. Crede în Dumnezeu, aceasta te face mai înţelept
2. Fii disciplinat
3. Nu poţi să ai relaţii cu toată lumea
4. Trebuie să fii cucernic şi să nu păcătuieşti
5. Trebuie să fii prudent şi ponderat
6. Să fii cast
7. Să fii umil
8. Dispreţuieşte banul
9. Stimează înţelepciunea şi prevederea oamenilor
10. Să ai o dorinţă ardentă pentru înţelepciunea divină
11. Să fii supus
12. Să fii practic
13. Nu căuta să afli de la început marile secrete
14. Iubeşte studiul
15. Fii recunoscător şi generos cu Maestrul tău
16. Dă de pomană.

Obligaţiile Franc-masonului din Marea Lojă de Londra

1. Să se supună legii morale
2. Să nu participe la comploturi şi conspiraţii contrare păcii sau binelui unei naţiuni
3. Să aibă o bună reputaţie
4. Să caute adevărul şi să-l răspîndească dînd dovadă de curaj
5. Să muncească în zilele de lucru şi să se odihnească în cele de sărbătoare
6. In prezenţa străinilor care nu sînt masoni să fie circumspect în cuvinte şi comportări

(după James Anderson - The Constitution of the Masons)

DEZVALUIRILE LOCOTENENTULUI DE POLITIE HERAULT DIN "GAZETTE DE HOLANDE" (17.12.1737)

- fragment -

Constituie printre primele mărturisiri ale secretelor Franc- Masoneriei făcute publice şi sînt legate de procedeul de iniţiere:

"Marele Maestru are la gît un cordon albastru, croit în triunghi şi spune:"Intrebaţi-l dacă se simte atras de Franc- Masonerie". Candidatul răspunde afirmativ după care este introdus în Templu (încăperea obişnuită de întrunire a Lojei-n.n.), unde înconjoară de trei ori camera.

Este oprit în mijloc, în faţa Marelui Maestru şi este dezlegat la ochi. In acest moment, toţi fraţii îl înconjoară în cerc, ţinînd în mînă sabia masonică.

Fratele Orator îi spune: " Aţi intrat în rîndul unui Ordin respectabil care este mai serios decît vă gîndiţi. Nu avem nimic contra Legii, a Religiei, contra

Statului şi a Regelui, nici contra Moravurilor. Venerabilul Mare Maestru vă va spune restul".

Candidatul îngenunchează pentru a primi consacrarea Marelui Maestru:"Promiteţi să nu dezvăluiţi în afară Secretele Lojii şi ale Franc-Masoneriei". Răspunsul candidatului vine promt:"Jur. Iar dacă o voi face, limba să-mi fie smulsă, corpul ars şi prefăcut în cenuşă pentru a fi aruncat în vînt". Sărută Evanghelia după care primeşte însemnul de Franc-Mason care este din piele albă, precum şi o pereche de mănuşi pentru el şi alta pentru iubita sa.

Candidatul devine astfel, Ucenic. Toţi fraţii şi Marele Maestru închină cîte o cupă cu vin şi strigă de trei ori: "Vivat!"

DIN INSEMNARILE D-LUI BARRE DE BEAUMARCHAIS IN "AMUSEMENTS LITTERAIRES" SAU "CORRESPONDANCE POLITIQUE"(1741)

Secretul Franc-Masoneriei a fost cu religiozitate păstrat pînă acum şi nimic nu a contribuit mai mult la prestigiul ei ca acest lucru.

Guvernele Angliei, Franţei, Olandei, Inchiziţia de la Roma, precum şi cîţiva prinţi germani nu au reuşit să afle, în ciuda tuturor încercărilor, care este obiectul acestei misterioase asociaţii.

D-ra Carton, actriţă la Opera din Paris, l-a aflat însă rapid de la unul din amanţii ei, supranumit "Le Noir de Cindre". Bietul amant s-a găsit astfel în cazul lui Samson din legenda biblică.

CONGRESUL DE LA WILEMSBADEN(1780) ŞI EFECTELE LUI

La acest congres, la care au luat parte delegaţi ai tuturor organizaţiunilor masonice, s-au pus bazele marii lupte pe care secta lui Lucifer o pornea în lume în mod făţiş.

Trebuiau mai întîi coordonate şi limpezite toate curentele din sînul Masoneriei spre a-i da unitate şi omogenitatea necesară răsturnării unui adversar aşa de formidabil cum este creştinismul.

Iluminaţii lui Weishaupt, persecutaţi în Germania şi luaţi sub ocrotirea Masoneriei franceze, a lui Condorcet şi a lui Brissot, cereau revoluţiunea imediată, sîngeroasă, pentru răsturnarea şi distrugerea întregului edificiu al statului creştin şi monarhic.

Comuniştii cereau acelşi lucru, prin comunizarea întregii averi de stat sau particulare. In sfîrşit, raţionaliştii au preconizat elaborarea unui plan doctrinar care să creeze o întreagă cultură politică, literară, socială, artistică, economică, bazată pe marile principii ale Franc-Masoneriei şi care să pregătească calea Marelui Arhitect al Universului.

Ideile comuniste, slab susţinute, nu au putut triumfa; s-au pus bazele unei acţiuni combinate revoluţionare sociale şi culturale, care au avut darul să mulţumească toate curentele din sînul masoneriei, fapt care avea să ducă la separaţiunea ideologică de mai tîrziu.

Hotărîrile acestui congres, de o importanţă capitală pentru întreaga activitate a Masoneriei s-au numit Marile Constituţiuni Masonice ale lui Frederic de Prusia şi au fost promulgate la 1786.

Prima consecinţă a acordului de la Wilemsbaden a fost Revoluţia franceză, pregătită şi executată de Masonerie.

(extras din Gh.N.Dimitriu - Comunism, Iudaism, Franc- Masonerie,Tipografia "Fîntîna Darurilor", Bucureşti, 1937,p.26-27.)

CURENTELE POLITICE DIN FRANC-MASONERIE INTRE 1840 - 1848

In această perioadă de timp, găsim în Franc-Masonerie următoarea situaţiune:

a)Tendinţa idealistă luciferiană, susţinută îndeosebi de înaltele grade ale Ritului Scoţian. Acest rit, cel mai important de pe glob, avea sediul la Charleston, în Statele Unite, dar luase o mare extensiune în Europa, unde Mare Maestru era G.Mazzini, revoluţionarul italian.

b)Tendinţa socială, politică şi culturală a gradelor intermediare şi a Marilor Orienturi, avînd ca şef pe lordul Palmerston, al cărui cuvînt era ascultat cu autoritate. Ca orice englez care se respectă, lordul Palmerston a căutat să se servească de Masonerie în primul rînd pentru interesele Angliei, cu toată opoziţia elementelor tinere internaţionalizate. Fiind bătrîn, autoritatea sa fu curînd depăşită.

c)Tendinţa comunistă, anarhistă şi destructivă, susţinută de elementele populare, de pleava lojilor Masonice.

Această tendinţă avea ca teoreticieni pe Karl Marx, pe Hertzen şi pe fiorosul Bakunin, urmaţi după aceea de F.Lassale şi de toată pleiada de anarhişti şi nihilişti ruşi ca Cernişevschi, Ogareff, Nikitina, etc.

Toată această şleahtă activa încă, după cum am spus, în sînul marii familii masonice, foarte fecundă în revoluţiuni şi în asasinate în acel timp.

Deosebirea consta din aceea că deşi asupra distrugerii vechii civilizaţiuni erau toţi de acord şi dădeau o mînă de ajutor, asupra viitoarei organizări a noii societăţi aveau însă păreri diferite.

Toţi masonii revoluţionari din toate colţurile Europei veneau la Paris, marele centru spiritual sau Londra, la Comitetul Democratic European, unde erau primiţi, sfătuiţi şi ajutaţi cu bani, arme şi cu agenţi executori, pentru a provoca revoluţiuni şi asasinate în ţările respective, nu toţi erau convinşi însă să primească a organiza ţările lor după modelul dat de centrala masonică.

Dificultatea era şi mai mare prin faptul că înaltele grade masonice nu puteau dezvălui celor mai mici, zeloşi revoluţionari activi şi devotaţi sectei, dar totuşi neiniţiaţi, marea taină şi anume că toată ideologia şi tot impulsul revoluţionar venea de la Marele Arhitect al Universului şi că, după izbîndă, lui i s-ar fi cuvenit domnia.

(extras din Gh.N.Dimitriu - Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia "Fîntîna Darurilor", Bucureşti, 1937,p.30-31)

COMITETUL DEMOCRATIC CENTRAL EUROPEAN

DUPĂ REVOLUŢIILE DE LA 1848, Masoneria, mai puternică şi mai îndrăzneaţă, pune bazele unui aşa-zis Comitet Democratic Central European, cu sediul la Londra, avînd drept scop pregătirea răscoalelor şi organizarea atentatelor necesare cauzei.

Şeful acestui comitet era Marele G.Mazzini, ajutat de Fr. Ledru Rollin, fost ministru în guvernul Comunei şi de revoluţionarul ungur L.Kossuth. Mai tîrziu, comitetul s-a completat cu Bakunin, Turr şi Klapka.

Revoluţiunile şi asasinatele dictate de acest comitet scelerat au zguduit la timpul lor întreaga Europa.

Ca agent organizator al atentatelor cauzei a fost desemnat Adriano Lemmi, italian trecut la iudaism şi circumcis la Stambul. Pentru devotamentul şi iscusinţa de care a dat dovadă în organizarea atentatelor, căci prudent nu le exeecuta cu mîna lui - Adriano Lemmi a fost răsplătit mai tîrziu cu şefia ritului scoţian pentru Europa, de unde lojile evreieşti B'nai Brith l-au împins la Supremul Pontificat al Franc- Masoneriei Universale.

Pentru a cunoaşte Franc-Masoneria sub adevăratul său aspect vom cita cîteva din monstruoasele asasinate comise de A.Lemmi din ordinul Comitetului European.

In 1865, comitetul decide moartea lui Napoleon al III-lea. Lemmi vine la Paris sub numele de James Mc Gregor. Trei italieni, Orsini, Pierei şi Rudio sînt însărcinaţi cu aducerea la îndeplinire a atentatului.

La 14 ianuarie 1858, la porţile Operei din Paris, în timp ce Napoleon era aşteptat, trei bombe fumigene fac explozie omorînd opt persoane şi rănind 156.

Tot prin mijlocirea lui Lemmi se comite o tentativă de asasinat împotriva lui Ferdinand al II-lea, regele Neapolului. Regele avu norocul să scape cu viaţă sub cuţitul atentatorului Agesi la Milano.

Dăr Franc-Masoneria nu-l iartă, căci îl otrăvi printr-un intim al regelui. Otrava strecurată într-o felie de pepene a fost preparată astfel să nu-şi producă efectul imediat. După cîtva timp, trupul regelui se acoperi de plăgi oribile şi nu mai putu fi ţinut în viaţă. Astfel, muri în chinuri groaznice.

Adriano Lemmi dădu dovadă de atîta pricepere în organizarea asasinatelor, încît Mazzini exclamă:"Micul meu ovreiaş parcă este însuşi diavolul atît e de priceput şi viclean".

Pe lîngă Comitetul European a luat fiinţă Marele Firmament sinonim cu Marele Orient. Marele Firmament a fost, ca şi azi, tribunalul suprem al Franc-Masoneriei. Cei puşi sub acuzaţie de Marele Firmament sînt judecaţi fără ştiinţa lor şi de obicei condamnaţi la moarte. Intotdeauna se găseşte un fanatic care să aducă la îndeplinire sentinţa. Nenorocitele victime ale acestui groaznic tribunal nu pot avea'cel puţin mîngîierea de a cunoaşte legile pe baza cărora sînt judecate.

(extras din Gh.N.Dimitriu - Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia "Fîntîna Darurilor", Bucureşti, 1937, p.31-33.)

MARX ŞI ALIANŢA DREPTILOR

Aşa cum apare din manifest (Manifestul Partidului Comunist-n.n.),, comunismul nu voieşte egalizarea şi înfrăţirea tuturor claselor sociale spre un trai mai liber şi mai armonic, ci dimpotrivă, urmăreşte aservirea tuturor celorlalte clase sociale în folosul proletariatului.

Nu libertatea tuturor voieşte comunismul, ci dictatura proletariatului. Tendinţa de a îngloba în disciplina comunistă pătura ţărănească este o inovaţie a lui Lenin care, voind să aplice marxismul în Rusia, nu putea să nu ţină seama de imensa majoritate a populaţiei ruse formată din ţărani.(..)

"Nu există decît un singur mijloc spre a scutura şi grăbi agonia de moarte a vechii societăţi şi sîngeroasele dureri de facere a noii societăţi. Acest unic mijloc este teroarea revoluţionară"(Karl Marx în "Neues Rheinische Zeitung", 7 Noiembrie 1848).

...Şi spre a nu se crede că năpăstuim secta infernală, atribuindu-i origini neadevărate, vom da cuvîntul unui coreligionar al lui Marx,numit Hirsch, care, într-un studiu foarte elogios pentru maestrul său,publicat în Nouvelle Revue, la 1882, spune:

"Socialismul a luat un caracter pozitiv odată cu Marx şi cu Engels abia la 1844.

Marx locuia la Paris, unde ducea lupta împotriva ideilor istorice. Engels trăia la Manchester, unde se ocupa cu economia politică.

Elementul popular al societăţilor secrete (masonice) a fost unit cu elementul ştiinţific".

Afirmaţiile lui Hirsch au nevoie de o completare: Marx era atunci membru al lojei israelite "Alianţa Drepţilor", o filială a puternicei organizaţiuni iudaice, Fii Alianţei (B'nai Brith).

Focar de conspiraţie şi nucleu în care se frămîntau ideile cele mai îndrăzneţe, venite de la centrul lojilor B'nai Brith, Alianţa Drepţilor provovăduia răsturnarea totală a civilizaţiei creştine, uneltind pro-cauza pentru comunizarea averilor burgheze şi fluturînd înaintea proletariatului ameţit şi îngrijorat, spectrul unei dictaturi în care ei, cei mai de jos, şi-ar fi întins cismele pline de glod peste mătăsurile fotoliilor nobiliare, s-ar fi îndopat cu prînzuri desfrînate şi ar fi băut vin din craniul capitalismului, retezat şi transformat în cupă.

Nimic economic în "Manifestul Comunist", nimic social, nimic omenesc; monstruos şi feroce se poate rezuma în două cuvinte demne de omul cavernelor: "mori tu, ca să trăiesc eu".

In prefaţa celei de-a doua ediţiuni a Manifestului Comunist tipărit la Londra la 1872, Marx şi Engels confirmă că o societate secretă numită Liga Comuniştilor i-a însărcinat cu redactarea şi publicarea unui program teoretic şi practic al partidului...Liga Comuniştilor nu era decît o firmă a Alianţei Drepţilor, iar principiile manifestului Comunist, înainte de a trece sub condeiul lui Marx, fuseseră discutate şi aprobate de sanhedrinul de la Hamburg, unde îşi avea sediul Marele Consiliu Patriarhal al lojilor B'nai Brith.

Fin psiholog, Marx-Mordenhai dădu gloatelor ceea ce ele au cerut totdeauna: panem et circenses şi prin aceasta le robi semnţiei lui Israel.

Am spus mai înainte că la apariţia sa Manifestul Comunist a trecut aproape neobservat. Infiltrat cu insistenţă însă de lojile iudaice în masele proletare, a putut prinde teren. Manifestul lui Mazzini, scrisoarea răspuns a lui Proudhon(1852) în care acesta socotea pe Mazzini drept un vizionar nesocotit, precum şi lipsa lui Bakunin, exilat în Siberia, au contribuit mult la înălţarea comunismului marxist.

După 1860, Mazzini fiind retras spre a organiza înalta Masonerie Universală şi mişcările din Italia, lipsea mişcarea revoluţionară din Europa de un mare conducător.

Proudhon, teoretician şi erudit, propovăduia un sistem aparte, ostil atît rentierilor cît şi comuniştilor.

Bakunin era un remarcabil organizator de atentate şi revoluţionar de mîna întîi, slab teoretician însă şi slab gînditor.

De altfel, după cum am spus - exilat, nu se reîntoarce decît la 1861.

Toate acestea au făcut astfel încît comunistul marxist să poată prinde rădăcini.

După o propagandă susţinută, Alianţa Drepţilor putu strînge un număr însemnat de membri spre a înfiinţa la Londra, în 1864, I-a Internaţională Comunistă sub conducerea lui Karl Marx, avînd drept program Manifestul Comunist.

Astfel, comunismul, religiunea care avea mai tîrziu să zguduie omenirea din temelii, luase fiinţă.

(extrase din Gh.N.Dimitriu - Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia "Fîntîna Darurilor", Bucureşti, 1937,p.38-43.)

EXTRASE DIN PROCESUL ASASINILOR DE LA SARAJEVO

CABRINOVICI: El (Cazimirovici - n.n.) este franc-mason, chiar unul din şefii lor.

Imediat după aceea (după ce asasinii s-au oferit pentru îndeplinirea crimei-n.n.) a călătorit în străinătate, a călătorit peste tot. S-a dus în Rusia, în Franţa, la Budapesta. De fiecare dată cînd îl întrebam pe Siganovici cum merg proiectele noastre, el îmi răspundea:"Se va face cînd se va întoarce"(Cazimirovici n.n.). Tot atunci, Siganovici mi-a spus că franc-masonii îl condamnaseră la moarte de 2 ani pe moştenitorul tronului (arhiducele Ferdinand -n.n.). Dar n-au găsit oameni care să îndeplinească sentinţa. Mai tîrziu, cînd mi-a dat browning-ul şi cartuşele, mi-a spus:"Omul s-a întors ieri seară de la Budapesta". Stiam că făcuse această călătorie în legătură cu ceea ce urma să întreprindem şi că în străinătate discutase cu anumite cercuri.

PRESEDINTELE: Nu cumva îmi spui poveşti?

CABRINOVICI: E adevărul adevărat, de o sută de ori mai adevărat decît documentele voastre despre "Narodna Odbrana".

*

* *

PREMUSICI (avocatul -n.n.): Ai citit cărţile lui Rosici?

CABRINOVICI: I-am citit tratatul despre Franc-Masonerie.

PREMUSICI: Cărţile astea erau distribuite în Belgrad?

CABRINOVICI: Le-am cules ca tipograf.

PREMUSICI:Spune-mi, crezi în Dumnezeu sau în altceva?

CABRINOVICI: Nu.

PREMUSICI: Eşti franc-mason?

CABRINOVICI(e tulburat şi tace un moment, după care se întoarce spre Premusici şi strigă): De ce mă întrebaţi asta? Nu pot să vă răspund.

PREMUSICI: Tankosici este franc-mason?

CABRINOVICI(tace din nou, apoi): De ce mă întrebaţi asta?(după un moment de linişte): Da, şi Siganovici.

PRESEDINTELE: De unde tragem concluzia că şi dumneavoastră sînteţi franc-mason, căci un franc-mason nu poate mărturisi decît altui franc-mason că face parte din sectă.

CABRINOVICI: Vă rog, nu mă mai întrebaţi despre asta; n-o să mai răspund.

*

* *

PRESEDINTELE:Mai spuneţi-mi cîte ceva despre motive. Ştiaţi, înainte de a vă decide la atentat, că Tankosici şi Siganovici erau franc-masoni? Faptul că şi dumneavoastră eraţi franc-mason a avut influenţă asupra hotărîrii dumneavoastră?

CABRINOVICI:Da.

PRESEDINTELE: Aţi primit de la ei misiunea să executaţi atentatul?

CABRINOVICI:N-am primit de la nimeni misiunea de a executa acest atentat.

Franc-Masoneria are legătură cu atentatul prin aceea că ne-a sprijinit în atingerea scopului. In Franc-Masonerie este permis să ucizi. Siganovici mi-a spus că franc-masonii îl condamnaseră la moarte [illegible] arhiducele Franz-Ferdinand de mai mult de un an.

PRESEDINTELE: V-a spus asta de la început sau numai după ce i-aţi mărturisit dorinţa de a executa acest atentat?

CABRINOVICI:Vorbisem şi înainte despre Franc-Masonerie, dar nu mi-a spus nimic despre condamnarea la moarte înainte de a fi fost hotărîţi să executăm atentatul.

*

* *

PRESEDINTELE:Aţi vorbit despre Franc-Masonerie cu Siganovici?

PRINCIP (insolent):De ce mă întrebaţi asta?

PRESEDINTELE: Vă întreb fiindcă vreau să ştiu. I-aţi vorbit sau nu?

PRINCIP:Da, Siganovici mi-a spus că este franc-mason.

PRESEDINTELE:Cînd v-a spus asta?

PRINCIP:Mi-a spus-o cînd ' am întrebat despre mijloacele de a executa atentatul. Si a adăugat că o să discute cu o anumită persoană şi că o să primească mijloacele necesare. Cu o altă ocazie, mi-a spus că moştenitorul tronului fusese condamnat la moarte într-o lojă masonică.

PRESEDINTELE:Si dumneavoastră sînteţi de asemenea franc-mason?

PRINCIP:De ce-mi puneţi această întrebare? N-o să răspund.(După o scurtă tăcere):Nu.

PRESEDINTELE: Cabrinovici este franc-mason?

PRINCIP:Nu ştiu. Poate că este, o dată mi-a spus că o să intre într-o lojă.

(după.L.de Poncins - "Les forces secretes de la Revolution", Ed Bossard, Paris,1928)

DECLARAŢII MASONICE

Franc-Masoneria a muncit în tăcere şi într-o manieră constantă pregătind Revoluţia franceză (de la 1789- n.n)... În perioada 1772 - 1789, Masoneria a elaborat marea Revoluţie care trebuia să schimbe faţa lumii.

din Discursul Marchizului de Rosambo în faţa Camerei Deputaţilor francezi, 1 iulie 1904

Evreii, atît de remarcabili prin instinctul lor de dominaţie şi prin ştiinţa lor de a guverna, au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neaparţinînd neamului lor se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni.

din discursul lui Jean Bidegain în faţa Marelui Orient al Franţei, 1905

Socotim că afacerile interioare ale fiecărei ţări nu le putem discuta dincolo de frontieră. Ne vom aranja cum vom putea. Dar, în orice caz, puteţi fi siguri că Masoneria îşi va face datoria.

din Discursul Fratelui Barcia, Mare Maestru al Marelui Orient Spaniol, rostit în faţa Marelui Orient al Franţei, 1923

Să pătrundem peste tot, să lucrăm peste tot şi să continuăm după cum ne-am angajat, să muncim sub legea tăcerii.

Gustave Rodrigues, în revista masonică "L'Accaccia", martie 1932

Războiul civil care a sîngerat Spania a reprezentat un mare pericol pentru democraţie şi pentru pacea lumii...

din Declaraţia Marii Loje a Franţei, septembrie 1936

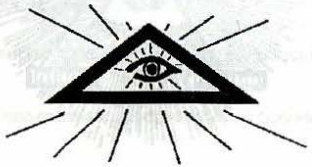

CE ESTE FRANC-MASONERIA ?

Franc-Masoneria este o alianţă universală de oameni oneşti, legaţi între ei prin amorul fratern...Franc-Masoneria îi învaţă pe oameni a se iubi, a se ajuta reciproc, a trăi în perfectă armonie, conform legilor impuse de Libertate, Egalitate şi Fraternitate. Prestigiul şi puterea de care Instituţiunea Franc-Masonică se bucură,se datorează faptului că ea se consacră exclusiv la formarea fericirii omului.

Franc-Masoneria - principiile, situaţia şi progresul ei, 1906

Franc-Masoneria este rezultatul înţelepciunii divine şi omeneşti, adică al tuturor perfecţiunilor care-l pot apropia cît mai mult pe om de divinitate.

C. Nicolau - Franc-Masoneria, originea şi misterele învăţămîntului

Franc-Masoneria este una singură pe tot globul. Cel mai important şi mai răspîndit Rit este cel Scoţian, Antic şi Acceptat, pe care Domenico Margirotte îl defineşte ca "adevărata masonerie".

Franc-Masoneria în lumina adevărată, Biblioteca Poliţiei nr.2,1941.

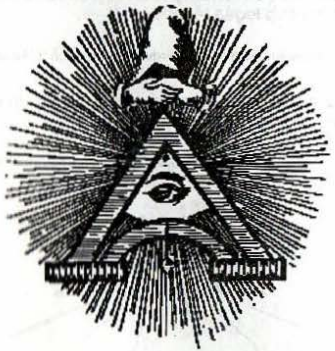

CE ESTE UN FRANC-MASON ?

Franc-masonul este deci un om cu desăvîrşire,liber, care nu depinde decît de conştiinţa sa proprie. În oricare împrejurare, datoria unui Franc-mason faţă de fratele său este de a-l ajuta, proteja în caz de necesitate şi a-l apăra chiar cu preţul vieţii contra oricărui atentat, la viaţă, avere sau onoare.

Această datorie însă, nu se opreşte numai la aceasta. Mai sînt şi alţii care au dreptul la ajutorul Franc-masonilor. Este întreaga familie a fiecărui membru, asupra căreia societatea trebuie să vegheze cu cea mai mare atenţiune. Mai cu seamă atunci, cînd o moarte prematură ar răpi pe un membru familiei sale, Francmasonii sînt datori a proteja pe văduva sa şi a veghea în mod patern asupra copiilor săi, astfel ca ei să primească o educaţie şi instrucţiune demnă de părintele lor.

Una din cele mai sacre datorii ale Franc-masonului este de a-şi apăra Patria în caz de necesitate şi a contribui pe măsura puterilor sale la binele şi prosperitatea ei.

În orice acţiune, Franc-masonul trebuie să se gîndească că interesele şi fericirea sa sînt foarte strîns legate de acelea ale Patriei, şi dacă într-un moment ar da prioritate intereselor sale personale acelor ale Patriei, aceasta ar fi o acţiune comisă în detrimentul altora, contra principiilor de echitate şi că mai tîrziu efectele acestui egoism s-ar putea răsfrînge chiar însăşi asupra sa.

Deviza sa este:

<< Libertate-Egalitate-Fraternitate >>

Ea proclamă existenţa unui principiu Creator sub numele de

"Marele Arhitect al Universului"

lăsînd însă fiecăruia din membri, libertatea de a interpreta această existenţă sau apelaţiune după credinţa sau filozofia sa personală.

Franc-masonii se supun legislaţiei ţării unde ei au facultatea de a se reuni liberi.

"Franc-masonerie, principiile, situaţia şi progresul ei", Bucureşti, 1906.

FRANC - MASONERIA

- SCOPURI ŞI PRINCIPII -

Franc-masoneria exercită în societate o dublă acţiune: Intelectuală şi Materială.

Prima se exercită asupra adepţilor săi, în vedera ameliorării morale şi instrucţiunii lor, avînd drept scop, de a-i elibera de prejudicii, superstiţii şi pasiuni precum şi a- i conduce către acte ce contribuie la fericirea universală.

Acţiunea materială sau externă, se exercită prin opere de caritate şi filantropie - prin fondarea şi întreţinerea instituţiilor de binefacere, prin dezvoltarea instrucţiei şi educaţiei populare, în fine, prin orice fel de iniţiative, de la care progresul şi civilizaţia pot profita. Principiile pe care Instituţia Ordinului Franc-masonic se bazează sînt:

Toleranţă mutuală - Respectul aproapelui - Libertatea absolută a conştiinţei.

Cosmopolitismul său stă în perfect acord cu patriotismul: căci scopul Franc-masoneriei este de a aduce concordia şi pacea în omenire, fiecare popor, trăind însă pe baza naţionalităţii sale, conservîndu-şi limba şi vechile sale datini. Franc-masoneria apără interesele naţiunii şi învaţă că patriotismul nu trebuie să conducă la separatism şi îngîmfarea unei naţiuni; şi că fraternizarea popoarelor ca şi a indivizilor de orice rasă, gintă sau credinţă, poate avea loc, fără a fi antipatriotică.

În sfera înaltă în care este pusă, Franc-masoneria respectă şi opiniile politice ale fiecărui cetăţean, aşteptîndu-se însă ca prin opiniile sale să corespundă totdeauna intereselor şi datoriei către Patrie.

Interzice de asemenea, formal, în adunările sale orice discuţie în materie religioasă.

"Franc-masonerie, principiile, situaţia şi progresul ei", Bucureşti, 1906.

IZVOARELE DOGMATICE ALE FRANC-MASONERIEI

Luînd ca izvor istoric Biblia, ... tendinţa de răzvrătire a luat naştere, după franc-masoni, odată cu naşterea primilor oameni, odată cu răzvrătirea lui Cain. Cain a fost primul om a cărui raţiune a îndrăznit să înfrunte divinitatea şi care a înţeles a da mai întîi satisfacţie simţurilor sale, iar nicidecum unor porunci, fie chiar dumnezeieşti, cărora instinctele sale nu le găseau nici o corespondenţă în sinea sa.

Simbol sau adevăr istoric, fapt este că lui Cain i se atribuie începutul acestui proces al omului cu divinitatea, care avea să ducă la răzvrătirile de mai tîrziu.

Neascultarea lui Cain, primul patriarh al masoneriei, s-a zămislit şi în alte inimi omeneşti neîndeajuns de evoluate spre a înţelege înaltul scop al poruncilor divine, transformîndu-se cu timpul într-o permanentă stare de răzvrătire împotriva dogmelor religioase.

Franc-Masoneria, care a moştenit, a cules şi a organizat această stare protestatară a veacurilor împotriva religiunilor, a răscolit din praful anilor şi a scos la lumină pe toţi marii răzvrătiţi împotriva divinităţii şi a societăţii, socotindu-i drept înaintaşii şi patriarhii ei. Chiar dacă aceştia nu au fost decît nişte personagii ipotetice, ca Hermes Trisemegistul de pildă, Masoneria totuşi încăpăţînându-se în a le atribui o personalitate reală şi istorică, stăruie în a-i considera drept precursorii săi. Hiram, arhitectul templului lui Solomon, Simon magul, apoi Manicheii, Esenienii, Gnosticii, Neoplatonicienii, Templierii sînt tot atîtea personaje sau sisteme filosofico-religioase care au un loc de mare cinste în genealogia masonică.

O legătură istorică directă între toţi aceştia nu a existat, căci au trăit în veacuri şi în ţări diferite. Singurul lucru comun care i-a legat în faţa istoriei, a fost acea stare de răzvrătire împotriva dogmelor religioase.

extras din Gh. N. Dimitriu - Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie. Tipografia "Fîntîna Darurilor", Buc.,p.16-17.

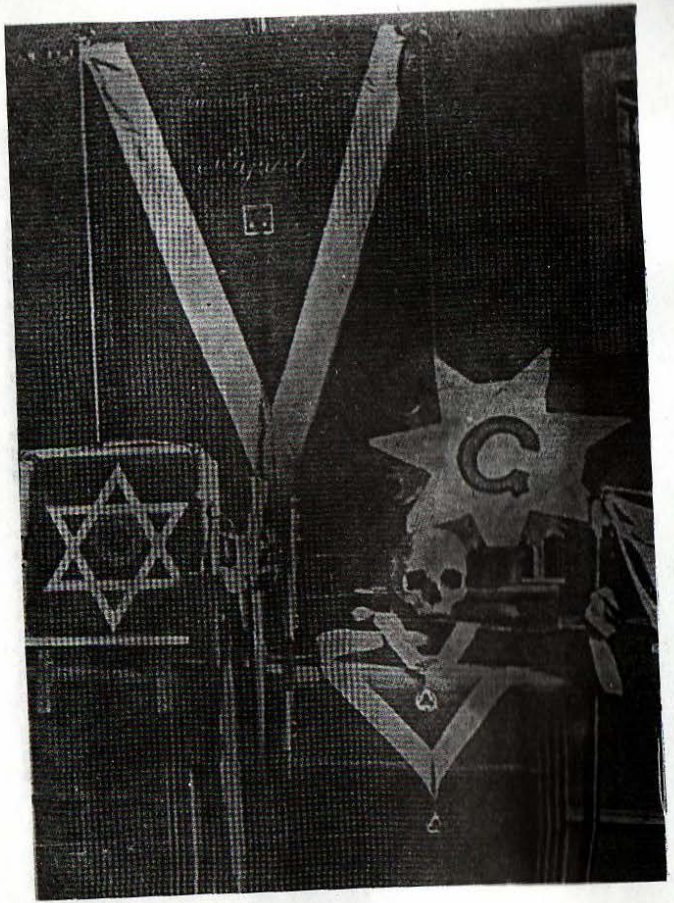

OBIECTE RITUALE MASONICE

ROLUL FRANC-MASONERIEI
ca iniţiatoare şi ca directoare a Revoluţiei franceze de la 1789

În 1776, evreul Adam Weishaupt crea în Bavaria, adică afară din Franţa, o sectă de franc-masoni numiţi Iluminaţi, care- şi propuneau, între alte scopuri, să distrugă catolicismul, adică creştinismul.

În 1782 el convocă la Wilhelmsbad un mare Congres al Franc- Masoneriei Universale şi acolo, lojile franceze, germane, engleze, italiene etc. se contopiră împreună.

În sfîrşit, în 1785, acest evreu aduna pe toţi franc-masonii într-un Convent ţinut la Frankfurt şi aici se hotărîră planurile Revoluţiei franceze, care trebuie să izbucnească patru ani mai tîrziu.

Tot în această reunire fură decise omorul regelui Ludovic al XVI-lea ... şi al reginei Maria Antoaneta ...

S-ar putea obiecta că lojile franc-masone au fost închise încă de la începutul Revoluţiei.

Lucrul acesta e adevărat.

Dar ele au fost înlocuite prin cluburi, pe care iacobinii, adică franc-masonii, le-au deschis atunci în toată Franţa.

După căderea tronului ... sînt aproape atîtea cluburi cîte comune, adică 26 000.

Nu există nici o singură mişcare, zisă populară, de la 1787 la 1795, care să fi fost în realitate populară. Toate au fost hotărîte, organizate, determinate în amănunte de către şefii unei societăţi secrete, Franc-Masoneria, care a lucrat în acelaşi timp şi în acelaşi mod, făcînd să se execute peste tot aceeaşi lozincă.

În plus, mai toţi termenii întrebuinţaţi în timpul Revoluţiei ca: "Adunare Naţională", "Convenţie" (de la Convent), "a declara pe cineva suspect", "a declara patria în pericol" etc. şi pînă la faimoasa deviză republicană "Libertate, Egalitate, Fraternitate", sînt nişte expresii pur masonice.

după Dr. N. C. Paulescu - Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria; Bucureşti, 1913, p.245 - 254.

DOCTRINA MASONO-COMUNISTĂ

Această nouă religie, al cărei aparent Mesia este Marx, nu este de sine stătătoare, nu a luat naştere prin ea însăşi ca o chintesenţă a generaţiilor omeneşti evoluate, după cum spun comuniştii, ci este o anexă, un produs direct al acelei formidabile organizaţiuni care este Franc-Masoneria.

Principiile fundamentale ale comunismului sînt principiile Franc-Masoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decît aplicarea pe teren a ideilor pe care Franc-Masoneria le-a format timp îndelungat în taineţele lojilor.

Cunoaşterea marelui principiu director, comun Franc-Masoneriei şi comunismului este de o importanţă capitală pentru cei care luptă să doboare fatala înjghebare satanică, căci din el purced toate acţiunile, toate sugestiile, toate impulsiunile prin care Franc-Masoneria urmăreşte de veacuri să răstoarne actuala aşezare a omenirii.

Acest mare principiu ar putea fi definit astfel:

"Eliberarea omului de sub orice fel de disciplină şi ascultare religioasă, morală sau socială, percum şi deplina libertate de a vieţui aşa cum îi spune mintea sau cum o doresc simţurile sale".

extras din Gh. N. Dimitriu - Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia Fîntîna Darurilor, Bucureşti, 1937, p. 15-16.

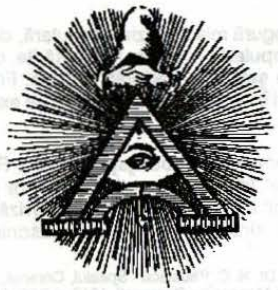

MANIERA DE A PROCEDA A FRANC-MASONERIEI

În 1789 ca şi în 1848, Franc-Masoneria, pentru puţin timp deţinătoare a puterii, a eşuat în tentativa sa de supremaţie. Instalată, ea a vrut să facă primii paşi prea repede. Îmbogăţită prin aceste experienţe, doctrina franc-masonică a devenit mai sigură şi terenul ei a fost pregătit prin grija altor organizaţii secrete care au acţionat din umbră. Astfel, Franc-Masoneria nu s-ar fi compromis în caz de eşec.

Societate secretă înainte de toate, ea nu a operat niciodată la lumina zilei. Întreaga lume îi cunoaşte existenţa, legăturile, adepţii, dar ignoră adevăratele sale scopuri, adevăratele sale mijloace, adevăraţii ei conducători. Masonii sînt pretutindeni, îi descoperim ca politicieni, jurnalişti, oameni de afaceri, actori, funcţionari. Ei sînt organizaţi în mod secret şi aceasta constituie condiţia esenţială a succesului Franc-Masoneriei.

după Leon de Poncins - Les forces secretes de la Revolution, Editions Bossard, Paris, 1928, p. 117 - 118

UNITATEA FRANC-MASONERIEI

Există deci, două Franc-Masonerii, una revoluţionară şi alta care să respecte ordinea propriu-zisă?

Am văzut intensitatea operei masonice, am văzut că este un ansamblu de societăţi secrete în care fiecare parte este un rol bine determinat în funcţie de ţară, epocă şi împrejurări. Am văzut, în sfîrşit, că în spatele Masoneriei se află o putere ocultă care-i dirijează şi coordonează eforturile şi pe care imensa majoritate a franc- masonilor o ignoră.

Am văzut, de asemenea, că Franc-Masoneria poate fi succesiv monarhistă, constituţională, revoluţionară, imperialistă, republicană etc. în spatele acestei aparenţe scopul rămîne invariabil şi puterea ocultă coordonatoare este singura care ştie să influenţeze oamenii ce colaborează, astfel, inconştient la realizarea scopului acesteia.

după Leon de Poncins - Les forces secretes de la Revolution, Editions Bossard, Paris, 1928, p. 121 - 123

ORGANIZAREA FRANC-MASONICĂ

Deasupra Franc-Masoneriei albastre, aceea a celor dintîi grade şi deasupra Franc-Masoneriei gradelor superioare, există o serie de societăţi internaţionale care constituie o a treia Franc-Masonerie invizibilă, cu adevărat secretă chiar pentru cele precedente. Totuşi, membrii acestei masonerii invizibile fac în acelaşi timp parte din atelierele Masoneriei albastre şi din cele ale Masoneriei gradelor înalte.

Prin urmare, Franc-Masoneria, considerată în totalitate, este compusă de o superpunere de societăţi şi fiecare din ele este secretă pentru cele ce se află sub dînsa. De sus pînă jos ele lucrează unele asupra altora, în acelaşi mod cum societăţile inferioare lucrează asupra lumii profane.

În capul Franc-Masoneriei, în vîrful gradelor şi al asociaţiilor se găseşte un grup de oameni care conduc toată această colosală organizaţie. Acest Consiliu Superior este compus din şefi necunoscuţi, chiar din masoni avînd cele mai înalte grade.

după Dr. N. C. Paulescu - Spitalul, Coranul,Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria; Bucureşti, 1913, p. 238.

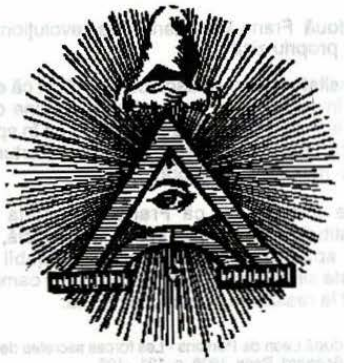

FRANC-MASONERIA ŞI POLITICA

Sîntem prinşi în acţiunea noastră de valurile conflictelor politice în care participă persoana "omului" - care este obiectivul nostru. Fără să participăm, acţiunea noastră este luată de acele valuri şi prea adesea deviată sau denaturată de la misiunea ei curată. Dar fiindcă în forul public unde, însoţind pe om şi pe cetăţean, asistăm la eterna luptă pentru interese, pasiuni, dintre lumină şi întuneric, dintre minciună şi adevăr, bine şi rău, conformîndu-ne moralei Ordinului, în lupta dintre libertate şi robie, apărăm întotdeauna drepturile democraţiei, fiica noastră cea mai mare, bineînţeles de cîte ori această democraţie nu se prostituează şi nu renunţă la onoarea ei. Nu sîntem pe placul multora, dar nu ne confundăm cu nici un partid, sîntem un Ordin, iar nu un instrument de guvernare.

Mediul de dezvoltare a Franc-Masoneriei este o pătură civilizată şi evoluată. Nu oriunde ea se poate dezvolta şi da roade. Multe popoare au importat-o, dar ea n-a dat nici un folos, nu a produs nici un efect din pricină că stratul social nu era apt, nefiind destul de cultivat, pentru a face să rodească o astfel de sămînţă. În societăţile primitive sau în cele inculte, Masoneria nu este înţeleasă. Ea este o "eleganţă" intelectuală, ori trebuie mult unui om ca şi unui popor să ajungă la stadiul eleganţei intelectuale şi morale. Mai multe societăţi preferă o Masonerie realizatoare pe terenul caritătii şi operelor sociale şi astfel ea poate cîştiga prestigiu şi autoritate din acest punct de vedere, dar nu din punct de vedere intelectual, unde cum am spus, îi trebuie un mediu de dezvoltare cu totul special.

Noi avem paternitatea principiilor adoptate de democraţie, noi am inspirat punctele cardinale ce stau la baza tratatelor de pace, noi am emis ideea şi încă de mult, a unei Societăţi a Naţiunilor şi înaintaşii noştri au inspirat o Federaţie a Statelor. Această idee, deşi eşuată recent, este totuşi în mers şi se va realiza cînd popoarele conştiente vor fi lăsate să-şi dea seama de fraternitatea lor în viaţă.

Extrase din Cuvîntul rostit de Emil I. Papiniu, Mare Secretar Federal la Şedinţa solemnă a Franc-Masoneriei Române Unite din 27 Ianuarie 1935

O ALTĂ "FAŢĂ" A FRANC-MASONERIEI ?!

"Franc-Masoneria este o asociaţie de societăţi secrete suprapuse care urmăresc ca prin distrugerea civilizaţiei creştine ariene actuale şi înlocuirea ei cu o civilizaţie naturalistă atee, avînd ştiinţa şi raţiunea drept religie, să stabilească dominaţiunea universală a rasei semite.

Pentru realizarea acestui plan magnific, Franc-Masoneria e nevoită să aibă două organizaţii: una pe care o cunoaştem cu toţii şi alta ascunsă, rămasă necunoscută chiar pentru imensa majoritate a propriilor ei aderenţi, pînă în ziua de azi".

N. Casian - "Ce este Franc-Masoneria?", Bucureşti, 1930, p.19

UN CONSILIU DE MINIŞTRI FRANCEZ FORMAT NUMAI DIN FRANC- MASONI

deceniul 2; secolul al XX-lea

GASTON DOUMERGNE, preşedinte al Consiliului de miniştri, iniţiat în loja Ecoul Marelui Orient;

HENRY CHERON, ministrul justiţiei, senator de Calvados, membru al Cercului Parisian;

ALBERT SARRAUT, ministru de interne, membru al Consiliului Marelui Orient de Franţa;

ADRIEN MARQUET, ministru al muncii, deputat de Gironde;

HENRI QUEUILLE, ministru al agriculturii, membru al grupării Libera Gîndire;

AIME BERTHOLD,, ministrul educaţiei naţionale, deputat de Jura, membru al Acţiunii Laice şi al Ligii Drepturilor Omului;

WILLIAM BERTRAUD , ministrul marinei comerciale, membru al lojii Uniunea Restabilită şi al Consiliului Marelui Orient de Franţa;

EDOUARD HERRIOT, ministru de stat; **GERMAIN MARTIN**, ministrul finanţelor ; **LUCIEN LAMOREAUX**, ministrul comerţului.

DESPRE ROLUL FRANC-MASONERIEI UNIVERSALE

. . . Instituţia masonică este o podoabă a inteligenţei omeneşti, ea este înţeleasă numai de cîteva elite. La unele societăţi Masoneria constituie o pură mentalitate, rezervor de inspiraţii morale şi intelectuale ce merg să fecundeze ogorul social prin cultură şi raţiune. La altele, ea se manifestă prin opere concrete, palpabile şi adoptă mai mult partea materială, pragmatică. Dar, în ultimă analiză, Masoneria rămîne tot o chestie spirituală. Deci, ea se adresează creierului. Ori acţiunea asupra creierului este tot ce este mai greu pe lume.

. . . Masoneria este un sistem de perfecţionare intelectuală bazată pe simbolism, (...) o şcoală iniţiatică şi un curs seral pentru adulţi.

. . . Masoneria dacă nu mi-a dezvăluit totdeauna cele mai frumoase părţi ale omului, îi sînt totuşi recunoscător pentru că nu m-a făcut mai rău decît am fost şi nici mai ignorant. M-a ajutat mult să-mi eliberez spiritul şi conştiinţa. M-a ajutat să înţeleg mai bine viaţa în cele trei mari etape ale ei: punctul de pornire, parcursul şi cel de sosire. Aceste cîştiguri sînt departe de a fi neglijabile, ele însă trebuie multiplicate şi puse în folosul public unde îşi au adevăratul lor rol şi unde pot crea cel mai fecund ogor de bine şi frumos.

Scepticul La Rochefoucauld a spus cîndva: "les Vertus se perdent dans l'interés comme les fleuves dans la mer". Dar cînd popoarele vor fi înţeles adevăratele lor interese şi cînd nu se vor mai lăsa conduse de virtutea falselor principii care nu sînt decît expresia intereselor unui mic număr de opresori, vor putea urma elanul propriilor lor virtuţi care atunci se vor pierde în interesul tuturor, în interesul omenirii. Este rolul Masoneriei Universale, deci şi al nostru de a pune în evidenţă aceste virtuţi: satisfacţia legitimă a datoriei împlinite, respectul altuia şi iubirea sinceră a aproapelui nostru. Este rolul Masoneriei de a face să izvorească din mănunchiul de interese particulare, interesul general: Ordinea şi Pacea.

Emil I. Papiniu, Mare Secretar Federal extrase din Cuvîntul rostit la Sedinţa solemnă a Franc-Masoneriei Române Unite în 27 Ianuarie 1935

FRANC-MASONI ŞI IDEILE LOR

"Franc-Masoneria este o instituţie esenţial filantropică, filosofică şi progresivă ce are ca obiect căutarea adevărului, studiul moralei şi practica solidarităţii ce contribuie la ameliorarea materială şi morală, precum şi la perfecţionarea intelectuală a umanităţii. Ea are ca principiu toleranţa mutuală, respectul celorlalţi şi al tău propriu, libertatea de conştiinţă".

Eduard E. Plantagenet - "La Franc-Maconerie en France", Ed. de la Paix

"Dumnezeu este idealul pe care omul îl poartă în el însuşi. Această concepţie poate aduce Adevărul, Dreptatea, Frumuseţea. Să avem curajul de a ne spune că sîntem religioşi şi de a ne afirma ca apostolii unei religii mai sfinte ca toate celelalte. Să propagăm religia Republicii, care va forma inima cetăţenilor şi va cultiva adevărurile republicane".

Oswald Writh - "Extrait du Livre de l'Apprenti et du Livre de Maître", Ed. Dorbon aîne

"O dată cu progresele ştiinţei care învinge toate sugestiile, Franc-Masoneria va apare din ce în ce mai mult ca singura religie demnă de oameni... Ea constă în a construi o Republică universală şi democratică a cărei regină va fi Raţiunea şi al cărui Consiliu Suprem îl va constitui Adunarea înţelepţilor".

Albert Lantoine - "Hiram au Jardin des Oliviers", Ed. Gloton

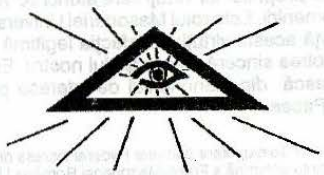

DECLARAŢIA DE INDEPENDENŢĂ

adoptată de Congresul celor 30 State Unite ale Americii la 4 Iulie 1776

- fragment -

Noi privim ca un adevăr evident prin el însuşi faptul că toţi oamenii au fost creaţi egali, că ei au primit de la Creatorul lor unele drepturi inalienabile, printre care: viaţa, libertatea şi căutarea fericirii. Pentru a asigura aceste drepturi au fost constituite guverne care se întemeiază pe consimţămîntul celor care sînt guvernaţi. De fiecare dată cînd o formă de guvernare devine distructivă, poporul are dreptul de a o modifica sau de a o aboli şi de a institui o nouă guvernare, stabilind fundamentele şi principiile acesteia. Poporul organizează Puterea în forma care îi pare cea mai accesibilă, pentru a-şi realiza siguranţa şi fericirea sa. Experienţa arată că guvernele aflate la putere mai mult timp nu sînt schimbate pentru cauze simple şi trecătoare, că genul uman este predispus la suferinţă, dar nu la infinit, abolind formele de guvernare învechite.

După o îndelungată perioadă de abuzuri şi uzurpări ale guvernului care urmăreşte să supună poporul unui despotism absolut, este dreptul acestui popor să-şi scuture jugul dominator şi să stabilească noi gardieni în vederea asigurării siguranţei sale viitoare. Astfel a fost şi răbdătoarea aşteptare a acestor colonii care demonstrează necesitatea de a schimba sistemul precedenţilor guvernanţi.

Istoria guvernării Marii Britanii este o istorie a nedreptăţii şi uzurpărilor avînd drept scop stabilirea unei tiranii absolute asupra acestor state. Pentru a le salva, supunem aceste fapte judecării lor de către lumea imparţială.

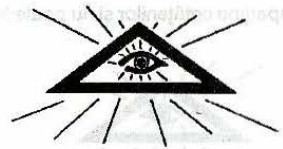

CONSTITUŢIA STATELOR UNITE ALE AMERICII (1787)

- *selectiv* -

Art. 1 - Congresul nu va putea stabili nici o lege care să interzică: liberul exerciţiu, religia, libertatea cuvîntului sau a presei şi să atingă dreptul cetăţenilor de a se întruni şi de a adresa petiţii guvernului pentru soluţionarea cererilor lor.

Art. 2 - O miliţie bine organizată este necesară pentru menţinerea securităţii unui stat liber. Acesta nu va putea să limiteze dreptul poporului de a deţine şi a purta arme.

Art. 4 - Dreptul cetăţenilor de a fi protejaţi şi puşi la adăpost nu poate să fie violat. Mandatele de percheziţie nu vor putea fi aprobate decît pentru situaţii plauzibile şi trebuie să conţină specificat locul percheziţiei şi numele persoanelor reclamate.

Art. 5-9 - (garanţii acordate cetăţenilor care nu vor putea fi acuzaţi şi judecaţi decît în baza legii).

Art. 10 - Drepturile care nu sînt trecute în Constituţie, sînt rezervate statelor din componenţa uniunii şi popoarelor respective.

Art. 11 - (consfinţeşte autonomia fiecărui stat în ceea ce priveşte procedurile judiciare referitoare la persoanele particulare).

Art. 13 - (suprimarea sclaviei).

Art. 14 - Nici un stat nu poate să aplice legea sa restrîngînd privilegiile sau imunităţile cetăţenilor Statelor Unite, nu poate să priveze o persoană de viaţa sa, de libertate sau bunuri printr-o procedură ilegală.

(În celelalte secţiuni ale articolului, se fac referiri la alegerea reprezentanţilor Statelor Unite, eligibilitatea funcţiilor de senator şi deputat, puterile Congresului etc.).

Art. 15 - Dreptul de vot aparţine cetăţenilor şi nu poate fi refuzat sau restrîns.

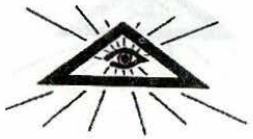

DECLARAŢIA CONSILIULUI ORDINULUI MARELUI ORIENT DE FRANŢA *

Toleranţa

Franc-Masoneria priveşte cu dispreţ atacurile, injuriile, clevetirile şi calomniile duşmanilor săi tradiţionali şi urmăreşte cu calmul forţei sale opera de dezrobire intelectuală, morală şi socială pe care i-au lăsat-o moştenire generaţiile trecute.

Ea nu recunoaşte alte adevăruri decît acelea care se găsesc pe cale ştiinţifică şi se bazează pe raţiune.

Numai cu aceste adevăruri ea combate superstiţia, erorile şi prejudecăţile, pe care toate religiunile şi feudalităţile moderne îşi fondează autoritatea lor dogmatică.

Franc-Masoneria nu s-a amestecat nici în luptele religioase care au decimat omenirea, nici în autodafeele care au pătat altarele tuturor religiunilor.

Rugurile pe care au pierit pentru idei şi convingeri atîtea victime omeneşti; apoi flăcările infernale de pe lumea cealaltă, sînt lăsate în seama sectarilor şi iluminaţilor.

Legea ei primordială este toleranţa; ea a înscris în fruntea Constituţiei sale respectul tuturor credinţelor, a tuturor ideilor, a tuturor opiniunilor. Propaganda sa este binevoitoare, căci ea ştie şi ţine socoteală de slăbiciunea şi ignoranţa omenească.

Ea nu impune nici o dogmă aderenţilor săi. Ea nu cere decît buna lor voinţă în căutarea adevărurilor ştiinţifice, morale, politice şi sociale, precum şi zel în propagarea acestor adevăruri.

Franc-Masoneria încurajează pe membrii săi să-şi dezvolte facultăţile şi spiritul lor critic; să-şi mărească cunoştinţele lor ştiinţifice şi discuţiunile leale, sforţîndu-se de a-şi descătuşa spiritul de tradiţiunile seculare pline de erori, de minciuni şi de supunere oarbă.

* Datează din 1897

Ea ţine în cea mai mare stimă şi acordă întreaga sa încredere acelor membri, care fac din principiile ei linie de conduită în viaţă, arătîndu-se în acelaşi timp foarte indulgentă pentru toţi acei, care doresc să participe la lucrările sale; căci consideră de a ei datorie să le arate calea Adevărului.

Graţie acestei mari toleranţe, i-a fost dat Franc-Masoneriei să vadă în toate timpurile reunindu-se în lojile sale, persoane aparţinînd celor mai diverse şi opuse şcoli filosofice, sociale şi politice, precum şi religiunilor celor mai diferite, pentru a conlucra în comun la emanciparea spiritului omenesc, la independenţa popoarelor şi la fericirea socială a omenirei.

Morala

Morala Franc-Masoneriei nu este legată de nici o credinţă religioasă sau teorie filosofică.

Ea are ca bază un fond de percepte care învaţă pe om că a fi mai bun, înseamnă a deveni mai fericit.

Aceste precepte se găsesc în toate religiunile şi în toate filosofiile profesate de înţelepţii tuturor timpurilor şi ai tuturor ţărilor.

Baza ştiinţifică a acestor percepte, se sprijină pe studiul calităţilor individuale şi sociale ale omului.

Franc-Masoneria nu caută originea ideilor de datorie, de bine, de rău şi de justiţie, nici în ştiutele revelaţiuni divine, nici în concepţiile metafizice; căci ştiinţa dovedeşte că aceste idei se nasc din raporturile sociale pe care oamenii le întreţin şi care le sînt impuse chiar de legile naturale. Ştiinţa dovedeşte în mod indiscutabil că atît în speţa umană cît şi în celelalte specii animale, viaţa socială este arma indispensabilă în lupta pentru existenţă.

Ea arată că indivizii care se izolează pier sub povara diferitelor cauze de distrugere; pe cînd aceia sociabili rezistă, formează rase şi specii durabile, care trăiesc în comun şi luptă neîncetat pentru viaţă.

Începutul asociaţiunei omeneşti a fost familia, unde schimbul constant de îngrijiri, de servicii şi de mîngîieri, dau naştere în mod succesiv, iubirii materne, iubirii paterne, iubirii filiale, iubirii frăţeşti cu toate actele lor de dulce şi mutuală simpatie, pe care obişnuinţa le transformă în necesitate şi pe care inteligenţa omenească ajunsă la un oarecare grad de dezvoltare o consideră ca datorie.

Tot ştiinţa ne mai arată că iubirea care leagă pe copil de mama sa, de tatăl său, de fraţii şi surorile sale şi care îi apropie toate aceste fiinţe, se dezvoltă şi se modifică întinzîndu-se la camaradul cu care copilul se joacă, la prietenul

căruia îi face confidenţe, la aceia care contribuie la dezvoltarea inteligenţei sale şi în fine la aceia care contribuie la întărirea puterilor sale de luptă, prin formarea intelectului şi fizicului său.

Această iubire se întinde apoi la soţia care-l va completa, permiţîndu-i de a forma o nouă familie; - la vecinul cu care se ajută reciproc la nevoi; - la cetăţeanul care vorbeşte aceeaşi limbă şi cu care împarte plăcerile şi munca în timp de pace, privaţiunile, pericolele şi emoţiunile patriotice în timp de război.

Toate aceste sentimente comandă acţiuni, care repetate fără încetare, devin mai întîi obiceiuri şi apoi lege imperioasă.

Astfel se naşte noţiunea de noi datorii, care pentru societăţile ajunse la un oarecare grad de evoluţie intelectuală, nu trebuie să fie mai puţin sacre, ca datoriile de familie.

Acestea sînt: datorii către cei slabi, datorii către toţi membrii societăţii, datorii către Patrie; în fine, pe măsură ce acest sentiment de iubire socială se lărgeşte şi devine tot mai bogat, tot pe aceeaşi măsură se dezvoltă inteligenţa, şi se mai nasc datoriile către umanitatea întreagă.

Aceste multiple datorii se înrădăcinează atît de profund în creierul oamenilor civilizaţi şi educaţi, încît ele devin patrimoniu ereditar; şi atunci actele fiecăruia din aceste sentimente, cu drept cuvînt numite afective, devin aşa de naturale, că ele sînt îndeplinite fără nici o altă preocupare, decît aceea de a le executa şi fără speranţa vreunei recompense pe lumea acesta sau în cea viitoare.

Aşadar, observaţia demonstrează că sentimentele de iubire familială şi socială sînt cu atît mai energice în fiecare om şi în fiecare societate umană, cu cît inteligenţa omului este mai dezvoltată şi cu cît societatea este ajunsă la un mai mare grad de civilizaţie.

În astfel de condiţii, instrucţia ştiinţifică şi morală, apare vădit ca primă datorie a popoarelor către sine, ca primă grijă a guvernelor.

În gîndirea tuturor acelora care voiesc progresul omenirii şi triumful democraţiei, chestiunea instrucţiunii trebuie să ocupe cel dintîi loc.

Franc-Masoneria n-a lipsit niciodată de la această datorie; răspîndirea rezultatelor cucerite de ştiinţă şi de morală raţională, care decurg din aceste rezultate, a figurat în fruntea programului său de propagandă şi de acţiune.

DECLARAŢIA CONSILIULUI ORDINULUI MARELUI ORIENT DE FRANŢA

Misiunea

În timp ce Franc-Masoneria se străduieşte de a emancipa spiritele şi de a degaja morala de teoriile metafizice; în timp ce ea învaţă a nu căuta răsplata datoriilor individuale şi sociale convenabil îndeplinite decît în satisfacerea conştiinţei şi stima oamenilor onesti, Franc-Masoneria şi-a luat misiunea de a ridica la calitatea de cetăţeni liberi şi egali înaintea tuturor legilor, pe acei oameni pe care ea îi face fraţi.

Ea a avut cinstea să numere printre membrii săi oamenii cei mai stimaţi ai tuturor epocilor şi ai tuturor popoarelor, care au colaborat, ca maeştrii luminaţi, la îndeplinirea acestei grele misiuni.

Ideile de libertate răspîndite de Franc-Masonerie, au preparat cea mai mare şi frumoasă mişcare de emancipare, pe care istoria a înregistrat-o în analele ei. Fără contestaţie, Franc-Masoneriei îi revine onoarea de a fi procurat acestui neuitat eveniment, formula de:"*LIBERTATE, EGALITATE ŞI FRĂŢIE*" care revelează principiul său fundamental.

Dupa cum Franc-Masoneria aşează bazele moralei sale în observaţiunile ştiinţifice asupra omului şi naturii, tot astfel ea scoate filosofia sa socială, din izvorul drepturilor fireşti, de care trebuie să se bucure toţi oamenii prin faptul naşterii şi vieţii lor.

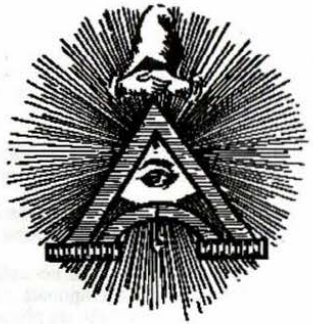

DECLARAŢIA DE PRINCIPII

formulată şi adoptată de Congresul Masonic internaţional de la Geneva (1-2 Octombrie 1921) şi Paris (1-2 Decembrie 1927)

Franc-Masoneria, instituţia tradiţională filantropică filosofică şi progresivă bazată pe recunoaşterea principiului că toţi oamenii sînt fraţi, are ca scop căutarea adevărului, studiul şi exercitarea moralei şi solidarităţii.

Ea lucrează la îmbunătăţirea materială şi morală precum şi la perfecţionarea intelectuală şi socială a umanităţii.

Principiile ei sînt îngăduinţa reciprocă, respectul faţă de ceilalţi şi de sine şi libertatea de conştiinţă.

Datoria sa este să întindă legăturile care unesc franc-masonii pe toată suprafaţa globului asupra tuturor membrilor umanităţii.

Franc-Masoneria, privind munca drept una din obligaţiile esenţiale ale omului, onorează la fel munca manuală şi munca intelectuală.

Ea formează deci o asociaţie de oameni cinstiţi, liberi şi devotaţi care, legaţi prin sentimente de libertate, egalitate şi fraternitate, lucrează individual şi în comun la progresul social, exercitînd astfel binefacerea în înţelesul ei cel mai înalt.

Franc-Masoneria recunoaşte existenţa unui principiu superior şi ideal, în general cunoscut sub denumirea simbolică de Marele Arhitect al Universului. Ea nu combate şi nu recomandă nici o convingere religioasă.

după Radu Anastasiu - Istoria Franc-Masoneriei Române, Editura proprie, Bucureşti, 1936 p. 5.

STATELE UNITE ALE EUROPEI

Note:

a) Efectele imediate ale adoptării constituţiei Uniunii sînt: emiterea unei monede europene care va înlocui monedele naţionale şi apariţia noţiunii de "cetăţean european".

b) Principiul subsidiarităţii, la care face referire textul, este definit astfel: "Uniunea nu acţionează decît pentru a îndeplini sarcinile ce i-au fost încredinţate prin Tratate şi pentru a organiza obiectivele definite prin ele". Principiul mai intră în funcţiune şi atunci cînd realizarea unor obiective se obţine mai eficace prin intermediul Uniunii decît prin intermediul Statelor membre lucrînd separat.

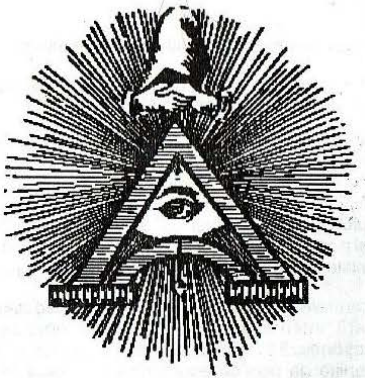

TABLOUL PUTERILOR FRANCMASONICE

existente pe ambele emisfere

După Van Dalen's "Kalender für Freimaurer", 1906

STATUL	NUMELE puterii Francmasonice	Rezidenţa	Anul fondării	NR. lojelor Obediente
1	2	3	4	5
A				
Anglia	Marea lojă Unită de Anglia	Londra	1717	
	Marea Lojă Sf. Ion de Scoţia	Edinburg	1736	3600
	Marea Lojă de Irlanda...	Dublin	1730	
Austria	Prohibit.....			
Australia (şi Oceania)	Marea Lojă de New-South-Wales..	Sydney	1888	
	Marea Lojă de Australia Vestică....	Perth	1889	600
	Marea Lojă de Noua Zeelandă	Christchurch	1890	
	Marea Lojă de Tasmania	Hobartown	1890	
	Marea Lojă Australia de Sud	Adelaida	1884	
	Marea Lojă Victoria...	Melburne	1889	
Argentina	Suprem Consiliu şi Mare Orient	Buenos-Aires	1895	23
B				
Belgia	Marele Orient de Belgia	Bruxelles	1831	23
	Suprem Consiliu de Belgia		1817	
Brazilia	Marele Orient de Brazilia	Rio-Janeiro	1839	
	Marele Orient Rio Grande do Sul	Porto Algere	1893	150
C				
Canada	Marea Lojă de Canada	Toronto	1365	375

TABLOUL PUTERILOR FRANC - MASONICE

1	2	3	4	5
	Marea Lojă Colorată de Canada	Chatham	1856	6
	Marea Lojă de Quebec	Montreal	1869	57
	Marea Lojă Noua Scoţie	Luneburg	1866	64
	Marea Lojă Manitoba	Winepeg	1875	79
	Marea Lojă Principe Eduard	Islanda	1875	13
Chile	Marele Orient de Chile	Valparaiso	1862	15
Columbia	Marele Orient de Columbia	Bogota	1872	
Cuba	Marea Lojă a Insulei Cuba	Havana	1891	59
D				
Danemarca	Marea Lojă de Danemarca	Kopenhaga	1858	19
Domingo	Marea Lojă Independentă de San-Domingo	San-Domingo	1891	15
E				
Elveţia	Marea Lojă Alpină	Zürich	1844	33
Egypt	Marele Orient de Egypt	Alexandria	1864	
	Marea Lojă Naţională de Egypt	Cairo	1876	47
F				
Franţa	Marele Orient de Franţa	Paris	1772	359
	Marea Lojă de Franţa	Paris		80
	Marea Lojă Simbolică de Rit Scoţian	Paris	1881	2
G				
Germania	Marea Lojă Naţională "La trei globuri"	Berlin	1740	206
	Marea Lojă Naţională de Germania	Berlin	1770	159
	Marea Lojă Royal-York	Berlin	1760	69
	Marea Lojă de Hamburg	Hamburg	1740	47
	Marea Lojă de Saxonia	Dresda	1911	24

TABLOUL PUTERILOR FRANC - MASONICE

1	2	3	4	5
	Marea Lojă "La Soarele"	Bayreuth	1741	39
	Marea Lojă Electrică	Frankfurt M.	1778	21
	Marea Lojă "La Unirea"	Darmstadt	1846	8
	Confederaţia celor cinci Loji independente		1883	5
Grecia	Marea Lojă de Grecia	Atena		6
	Marele Orient şi Suprem Consiliu	Atena		
Guatemala	Marele Orient al Americii Centrale (cuprinde: Republica Guatemala, Honduras, Salvador, Nicaragua şi Costa-Rica)	Guatemala	1887	
H				
Haiti	Marele Orient de Haiti	Port au Prince	1886	
I				
Italia	Marele Orient de Italia	Roma	1803 1887	355
L				
Liberia	Marea Lojă de Liberia	Monrovia	1867	8
Luxemburg	Suprem Consiliu în Marele Ducat de Luxemburg	Luxemburg	1849	1
M				
Mexico	Marea Lojă Simbolică	Mexico		43
	Marea Lojă Unită	Veracuz		
N				
Norvegia	Marea Lojă Naţională de Norvegia	Cristiana	1891	12
O				
Olanda	Marele Orient de Olanda (Avînd Loji în Africa de Sud şi Indiile Olandeze: Java-Sumatra etc)	Haga	1756	90

TABLOUL PUTERILOR FRANC - MASONICE

1	2	3	4	5
P				
Paraguay	Marele Orient de Paraguay	Asuncion	1896	8
Peru	Marea Lojă de Peru (Avînd 5 Loji în Bolivia)	Lima	1852	33
Portugalia	Marele Orient de Lusitania	Lisabona	1805 1859	25
Porto Rico	Marea Lojă Suverană de Porto Rico	San Juan	1885	16
R				
România	Loja România, sub obedienţa Marelui Orient de Italia, singura regulat constituită (a)	Bucureşti	1906	
Rusia	Prohibit			
S				
Statele Unite	Confederaţia Marilor Loji ale Statelor Unite, cuprinzînd următoarele Mari Loji: Alabama, Arizona, Arcansas, California, Colorado, Connecticut, Delavare, Columbia, Florida, Georgia, Idaho, Illinois, Indiana, Indian Territory, Lowa, Kansas, Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Massachusetts, Michigan, Minesota, Missisippi, Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New-Hampshire, New-Yessey, New-York, New-Mexico, North-Carolina, North-Dakota, Ohio, Oklahoma Teritory, Oregon, Pennsylvania, Rode-Island, South-Dakota, Tennessy, Texas, Utah, Vermont, Virginia, Washington,			

(a) După opinia autorilor acestui tablou, care ţineau de obedienţa italiană (n.a.).

TABLOUL PUTERILOR FRANC - MASONICE

1	2	3	4	5
	West-Virginia, Wisconsin, Wyoming.			
	Marea Lojă de Neu Braunschweig	Sf. John	1867	36
Spania	Marele Orient de Spania	Madrid	1888	95
Suedia	Marea Lojă de Suedia	Stockholm	1731	36
T				
Tunis	Marea Lojă de Tunis	Tunis	1881	
U				
Ungaria	Marea Lojă Simbolică de Ungaria	Budapesta	1886	59
Uruguay	Marele Orient de Uruguay	Montevideo	1870	33
V				
Venezuela	Marele Orient Naţional al Statelor-Unite de Venezuela	Caracas	1893	35
	Marea Lojă Independentă de Venezuela	Caracas		

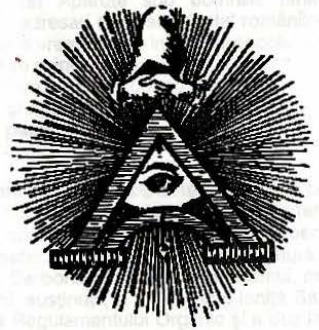

SECŢIUNEA A IV-A

FRANC-MASONERIA ROMÂNĂ (1734 - 1948)

	Pag.
Începuturile Franc-Masoneriei în România;	129
Jocul Riturilor şi al Obedienţelor;	134
Extaz şi agonie în Masoneria română.	139

ÎNCEPUTURILE FRANC-MASONERIEI ÎN ROMÂNIA

Oricît ar părea de ciudat astăzi, România are o bogată tradiţie ocultă. Religia dacilor era de tip secret - ea conserva străvechea interdicţie indoeuropeană a scrisului şi presupunea iniţierea şi metempsihoza (de aceea grecii l-au făcut pe Zamolxis sclav şi apoi discipol a lui Pitagora). În perioada cuceririi romane, spaţiul Daciei a fost invadat de culte secrete orientale: persane şi aramaice; iar folclorul românesc a păstrat pînă în zilele noastre obiceiul căluşarilor, care provine dintr-o tipică societate secretă.

Istoria a distrus însă această amplă tradiţie ocultă, păstrînd doar rudimente dezgolite de sens. Reînnoirea ei se va produce tîrziu şi - ca pretutindeni in Europa - se va datora activităţii elitelor intelectuale.

Prima personalitate română bănuită de afiliere la o societate secretă europeană a fost principele Dimitrie Cantemir. La începutul secolului al XVIII-lea el a devenit rozicrucian şi, conform unei legende, capul lui a fost luat după moarte pentru a fi îngropat într-un cimitir rozicrucian din Scoţia.

Oricum,dincolo de legende, primele Loje masonice pe teritoriul românesc s-au înfiinţat în Moldova, pe la jumătatea secolului al XVIII-lea. Iniţiatorii au fost italieni - după unii, neguţători florentini şi veneţieni; după alţii, secretarul particular al lui Constantin Mavrocordat, pe nume del Chiaro (fondează Loja de Galaţi, in 1734). (a) Apărute sub domniile fanariote, aceste Loje masonice nu se adresau decît accidental românilor; de altminteri, nici nu au supravieţuit multă vreme.(b) La începutul secolului al XIX-lea boierimea moldo-valahă devenise evident antifanariotă şi un puternic curent naţionalist îşi face apariţia. În atare context, rodesc la noi primele idei carbonare, mai ales prin pamfletele şi manifestele lui Ionică Tăutu, iar figura lui Mazzini va domina activitatea paşoptiştilor, chiar dacă ei n-au fost carbonari, ci franc-masoni.

Există azi un curent de opinie care doreşte să-i facă pe Horea şi pe Tudor Vladimirescu iniţiaţi masoni. În privinţa lui Horea, apartenenţa lui ţărănească i-ar fi interzis ferm accesul la loje. Tudor Vladimirescu rămîne, însă, un personaj mai enigmatic. Sigur e că a fost în legătură cu cărvunărismul - varianta naţională a Carbonarismului. Cărvunărismul, mişcare reformatoare a boierilor pămînteni, susţinută şi de domnul Ioniţă Sandu Sturza, a durat pînă la proclamarea Regulamentului Organic şi a dus la elaborarea a două proiecte de constituţie. Dar Tudor Vladimirescu se va dovedi unicul său martir.

ÎNCEPUTURILE FRANC - MASONERIEI ÎN ROMÂNIA

Veritabila întemeiere a Franc-Masoneriei române porneşte de la Paris în jurul anului 1820. Aici, în Loja "Ateneul Străinilor", sînt iniţiaţi fii de boieri trimişi la studii în străinătate. Putem cita pe fraţii Golescu, Mihail Kogălniceanu, Ion Ghica, Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, C.Negri, Al. Russo. Lor li se adaugă alţi studioşi, care "au primit lumina" (au fost iniţiaţi) tot în Franţa: I. Brătianu, C.A.Rosetti, Heliade Rădulescu, C. Tell, G.Magheru, maiorul Voinescu II, Gr. Alexandrescu, Nicolae Bălcescu; colonel I. Cîmpineanu. Astfel, observăm imediat că întreaga mişcare paşoptistă a fost de sorginte masonică.

După cum se ştie, paşoptiştii au trecut rapid la elaborarea unui program revoluţionar pentru Principatele Române. În 1833 Heliade şi Cîmpineanu fondează "Societatea filarmonică" - întîia Lojă masonică a românilor din România (documentele masonice dau, în mod curios, ca an de întemeiere fie 1825, fie 1836. E drept că exista o "Societate literară" în Braşov, constituită după model eterist, şi că în 1827, acelaşi Heliade, împreună cu Dinicu Golescu, organizează o altă "Societate literară", dar pe acestea nu le putem declara masonice). Din 1843 apar alte organizaţii masonice, inspirate de N. Bălcescu ("Frăţia" şi "Asociaţia literară"). De asemenea, în 1842 se înfiinţează Loja Lumina la Bucureşti şi Loja Fraternitatea la Iaşi. Dar anul 1848 a însemnat înfrîngerea revoluţionarilor, care - cu acordul tacit al Turciei - reuşesc totuşi să se refugieze în exil. O perioadă nu se mai poate vorbi de Franc-Masonerie în Principate.

Masonii români nu pieriseră, însă (ei pier foarte greu). Grupaţi în Franţa, în jurul lui Jules Michelet, Edgar Quinet şi Adam Mickiewicz, ei duc o activitate impresionantă, susţinînd o vie şi intensă propagandă în favoarea ideilor lor (Ion Bratianu se va implica şi în mişcarea de eliberare poloneză). Pînă la urmă reuşesc să scoată la Bruxelles ziarul "L'Etoile de Danube", iar la Geneva săptămînalul "L'e Magazine Historique".

Războiul Crimeii, precum şi interesele Angliei şi ale Franţei creează o conjunctură favorabilă pentru români. Alte mărturii susţin şi că împărăteasa Eugenia, soţia lui Napoleon al III-lea, l-ar fi admirat mult pe C. A. Rosetti. Oricum, în 1856 se limitează protectoratul rusesc, iar în 1858 turcii pierd dreptul de a mai numi domnitori români. Regulamentul Organic este anulat. De fapt, se pregătea Unirea Principatelor. Fiind un act patronat de puterile străine, Unirea a avut nevoie de lideri cunoscuţi în străinătate. Aceştia vor fi, din nou, franc-masonii paşoptişti.

În 1859, prin străduinţele Ilustrului Frate Carance, apăruseră trei loje româneşti de obedienţă franceză cu acelaşi nume: "L'Etoile du Danube" (Steaua Dunării). Una funcţiona la Bucureşti, alta la Iaşi, iar a treia la Galaţi, avîndu-l ca Venerabil pe colonelul Alexandru Ioan Cuza.

ÎNCEPUTURILE FRANC - MASONERIEI ÎN ROMÂNIA

Tot atunci, în vederea supravegherii alegerilor, în Moldova şi Valahia sosise o delegaţie europeană, condusă în întregime de fraţi masoni. Ei i-au sfătuit pe fraţii români să aleagă aceeaşi persoană în ambele principate, dejucînd astfel intenţiile Rusiei şi Turciei. Cele două loje l-au desemnat pe viitorul Venerabil de la Galaţi, Al. I. Cuza. Pe scurt, aşa s-a constituit, la 24 ianuarie 1859, România.

Această istorie de culise poate să-l şocheze pe cititorul român. Să nu uităm, însă, că unioniştii au trebuit să utilizeze toate argumentele aflate la îndemînă - iar argumentul cel mai spectaculos a fost tocmai apartenenţa lor la Franc-Masonerie.

De asemeni, domnia lui Cuza nu s-a dovedit de fel calmă. Împreună cu M. Kogălniceanu, el a realizat cîteva reforme importante, de inspiraţie masonică: secularizarea averilor mînăstireşti, împroprietărirea ţăranilor, abolirea definitivă a sclaviei ţiganilor şi a servituţilor feudale, obligativitatea instrucţiei publice. Pe de altă parte a fost nevoit să utilizeze forţa şi loviturile de stat. De aceea domnitorul intră în conflict cu Masoneria - în 1862, reprimînd un complot, el desfiinţează Loja Steaua Dunării din Bucureşti şi o înlocuieşte cu Loja Alexandru Ioan Cuza I-ul, pregătindu-şi cultul personalităţii.

Franc-Masonii români reacţionează imediat. Pe atunci în politică erau atotputernici. Aşa s-a decis înlăturarea lui Cuza.

a) Apoi însuşi voievodul Constantin Mavrocordat pune bazele unei Loje,numită "Moldova". El va avea ca Venerabil pe Prea sfinţitul Leon Gheuca, episcop de Huşi!

b) Totuşi, conform mărturisirilor Prea Ilustrului şi Prea Puternicului Frate Marcel Shapira (din revista "Palatul de justiţie" nr.3/1991), au fost iniţiaţi o serie de boieri moldoveni: Iordache Cantacuzino, Ioniţă Cuza, Manolache Bogdan şi Iordachi Darie Dărmănescu. Iar marile feţe bisericeşti ale veacului abundau în iniţiaţi masoni: cunoscutul Dionisie Lupu, Mitropolit al Ungro-Vlahiei; Amfilohie, episcop de Hotin şi Gherasim, episcop de Roman. Această situaţie stranie a clerului ortodox se regăseşte la pastorii protestanţi, constituind o netă diferenţă faţă de clerul catolic, anti- francmason în totalitate.

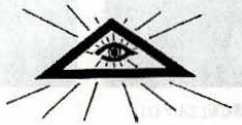

VASILE ALECSANDRI

ION GHICA

N. BĂLCESCU

GH. ASACHI

GRUP MASONIC ROMÂN
(după G. Şerbănesco)

ALECU RUSSO

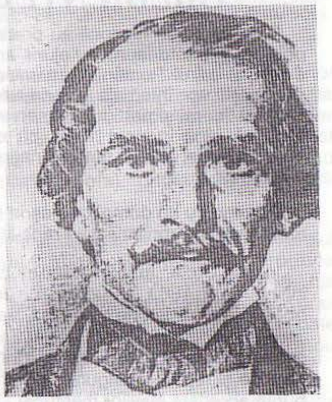

GRIGORE ALEXANDRESCU

GOLESCU ARAPILA

ION ELIADE RĂDULESCU

GRUP MASONIC ROMÂN
(după G. Şerbănesco)

JOCUL RITURILOR ŞI AL OBEDIENŢELOR

Dintotdeauna, masonii au pretins că societatea lor nu posedă interese politice. Şi întotdeauna au ajuns angrenaţi în jocurile politicii de vîrf. Acesta a fost şi cazul României. Întemeietori ai statului român modern, masonii paşoptişti vor întemeia şi primele două partide politice, aşa-zis istorice: partidul liberal şi partidul conservator. Astfel, influenţa lor va fi şi va rămîne decisivă pînă în anul 1948, cu excepţia perioadei dictaturilor regale şi antonesciene. Numai partidul naţional ţărănesc, în secolul al XX-lea, i se va sustrage.

Pornind cu un domnitor mason (Alexandru Ioan Cuza), structurile politice româneşti vor sprijini activ Franc-Masoneria.

Însuşi Cuza, în plin conflict cu forţele masonice naţionale, acceptă înfiinţarea, în 1863, la Bucureşti, a unei loje: "Înţelepţii din Heliopolis". Această nouă lojă are o istorie glorioasă. Venerabili ai ei au fost G. Filipescu, Dimitrie Sturza şi doctorul Carol Davilla. Ea poseda un program concret de reformă morală şi socială; printre altele, a înfiinţat o şcoală de Arte şi Meserii cu cursuri gratuite şi repartiţii asigurate pentru absolvenţi şi a organizat un sistem de burse acordate elevilor merituoşi.

Între timp însă, uniţi în faţa tendinţelor absolutiste ale fostului Venerabil Al.

CAROL DAVILA

I. Cuza, francmasonii români pun la cale lovitura de stat din 1866. Aceasta reuşeşte, iar fraţii complotişti aduc la putere-la sugestia lui Napoleon al III-lea-

pe prinţul Carol, din familia Hohenzollern-Sigmaringen, o familie de masoni. El va deveni regele Carol I.

Sub domnia lui Carol I, Masoneria română ia un nou avînt. Se crează noi loje, la Bucureşti (Egalitatea şi Fraternitatea), la Brăila (Farul Ospitalier), la Piteşti (Coroana lui Mihai Bravu), iar în 1876 apar la Bucureşti şi Vaslui chiar loje numite "Alexandru Ioan Cuza I". Înainte, în 1865, trebuie neapărat menţionat faptul că românii au organizat Franc- Masoneria bulgară, înfiinţînd la Rusciuc (Ruse de azi) Loja "Zora" (Aurora), prima lojă masonică bulgărească.

La început, în mod firesc, lojele române se aflau sub obedienţa Marelui Orient al Franţei. În 1869, căpitanul Ştefan Şoimescu reintroduce Franc-Masoneria italiană (sub forma Marelui Orient al Italiei), înfiinţînd Loja Armonia. Obedienţa italiană prosperă, astfel încît în 1876 se pun bazele unui Mare Orient al României, care capătă o Constituţie prin 1879, dar îşi va abate coloanele (se va desfiinţa) în 1880. Obedienţa italiană a fost din nou revigorată abia în anul 1906, prin Loja Română.

Desfiinţarea Marelui Orient român (de sub obedienţa italiană) nu înseamnă nicidecum desfiinţarea Franc-Masoneriei. Dimpotrivă, aceasta prosperase cu succes, sub forma ritului francez, ritului scoţian primitiv, ritului scoţian vechi

PIESE MASONICE ROMÂNEŞTI

şi acceptat, sau ritului swedenborgian. Astfel încît, la 8 septembrie 1880, se decide înfiinţarea Marii Loje Naţionale a României (M.L.N.R.) care avea 32 de loje în subordine (26 în România, 4 în S.U.A. şi 2 în Bulgaria). M.L.N.R. îşi va publica rapid constituţia: "Constituţia masonică pentru Regatul României şi Bulgariei" şi va fi recunoscută de Masoneria Internaţională în 1882.

Din anul 1883, o avalanşă de rituri masonice şi paramasonice pătrunde în România. Odată cu ele izbucneşte avalanşa certurilor între loje şi ateliere rivale, care nu de puţine ori se sfîrşeau prin bătăi în toată regula. Această situaţie a determinat reorganizarea Masoneriei române printr-o nouă Constituţie, în 1899.

TITU MAIORESCU în 1900

Marea Lojă Naţională din România adoptă ritul scoţian primitiv şi recunoaşte pe teritoriul românesc ritul francez şi cel de adopţiune (destinat femeilor), interzicînd alte manifestări. Pactul asigură liniştea (relativă) pînă la izbucnirea Primului Război Mondial.

Pentru a ilustra valoarea şi forţa Franc-Masoneriei române în a doua jumătate a sec. al XIX-lea, se impune un exemplu clar. E vorba despre celebra societate culturală "Junimea".

JOCUL RITUAL ŞI AL OBEDIENŢELOR

"Junimea" a fost fondată de T. Maiorescu, I. Negruzzi, V. Pogor, Th. Rosetti şi P. Carp în 1864 (după dl. Zigu Ornea în 1863). Ea a fost precedată de o acţiune de tip iluminist- ţinerea "prelecţiunilor populare", adică prelegeri gratuite pe teme de mare interes cultural, oferite publicului ieşean. Odată fondată, societatea decide să nu se amestece în politică şi să ţină, anual, un banchet (elemente masonice), iar între membrii ei se manifestă o foarte vie solidaritate. De altminteri, pe lîngă fondatori, din "Junimea" vor face parte M. Eminescu, I. Creangă, I. Slavici, I.L. Caragiale, V. Conta, Al. Xenopol, M. Dragomirescu, S. Mehedinţi-cea mai mare densitate a valorii culturale pe care a cunoscut-o vreodată România. Deschiderea arhivelor Marelui Orient al Franţei (în zilele noastre) a permis aflarea faptului că "Junimea", imediat după înfiinţare, devenise o societate masonică! Membrii ei făceau parte (în mare majoritate) din Loja "L'Etoile de Roumanie", apărută la Iaşi, în 18 august 1866 şi condusă de George Suţu (lojă a partidului conservator). Prin anul 1881, gruparea junimistă intră în politică, disociindu-se de conservatori- şi reiterînd astfel, drumul dintotdeauna al Masoneriei: de la o societate cultural-filosofică la un partid politic. Titu Maiorescu va ajunge, pînă la urmă, prim-ministru.

Aceeaşi cale masonică (de la societate literar-culturală la acţiunea politică) o va urma şi gruparea revistei "Viaţa românească", înfiinţată în 1906 de G. Ibrăileanu şi C. Stere. Doi membri marcanţi ai grupării, Mihail Sadoveanu şi Mihai Ralea, ajung personalităţi masonice de frunte. În această calitate, ei pactizează cu regimul comunist după 1945 şi-l servesc cu evlavie, demonstrînd încă o dată labilitatea morală a Franc-Masoneriei europene (de fapt, aservirea ei totală intereselor politice de moment-lucru oarecum normal, dacă ne gîndim că masonii sînt tot oameni...)

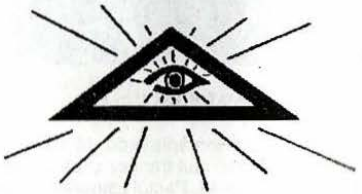

EXTAZ ŞI AGONIE ÎN MASONERIA ROMÂNĂ

În timpul războaielor sau al marilor convulsii sociale, atelierele şi lojele masonice îşi închid porţile. Aceasta este regula. Dar fraţii masoni continuă să activeze în strînsă solidaritate, iar în perioada Primului Război Mondial, mai ales prin Take Ionescu şi Nicolae Filipescu, ei au determinat aderarea României la cauza Antantei (e drept că şi filogermanii erau tot masoni-metoda "uzuală" a Masoneriei fiind de a avea reprezentanţi de ambele părţi ale baricadei). Această poziţie a fost extrem de benefică pentru ţara noastră-astfel se va constitui România Mare.

Dl. Marcel Shapira revendică reuşita diplomatică a alcătuirii României Mari pentru Franc-Masonerie-Nicolae Titulescu, mason de marcă, ar fi beneficiat de sprijinul Masoneriei internaţionale la semnarea Tratatului de la Trianon cu Ungaria (care tocmai interzisese Franc-Masoneria în anul 1919). Dacă e vorba de sprijin, atunci trebuie să menţionăm şi aportul decisiv al soţiei reprezentantului Mexicului. Aceasta, se zice, era română şi a reuşit să-i convingă pe toţi reprezentanţii latino-americani să voteze pentru România. Oricum, Tratatul de la Trianon reprezintă pentru români o cauză istorică mult mai veche decît Franc-Masoneria. Pe de altă parte, însă, nici nu se poate nega sprijinul masonic internaţional pe care l-a obţinut N. Titulescu la Societatea Naţiunilor de-a lungul întregii sale cariere diplomatice. Acest sprijin a făcut mult bine ţării noastre.

Perioada interbelică s-a dovedit, de altfel, foarte rodnică şi pentru Franc-Masoneria română. Acum iese în relief o figură deosebit de controversată: cea a lui Ioan Pangal, Suveran Mare Comandor al Ordinului Masonic Român Independent (reînfiinţat la sfîrşitul anului 1921). Ioan Pangal a dus o activitate formidabilă pentru reorganizarea Franc-Masoneriei la noi: în 1922, susţinut de Marea Lojă a Franţei, el redeschide Atelierele masonice române (a asistat Prea Ilustrul Frate Mare Demnitar Vizitator Bernard Wellhof de la Marele Orient al Franţei); la 3 ianuarie 1923 reînfiinţează Marea Lojă din România de Rit Scoţian, Antic şi Acceptat; iar la 5 martie 1923 aprobă Constituţia, Statutele şi Regulamentele generale ale acestui rit în România.

În 1922 Marea Lojă din New York fondase trei loje în Bucureşti care au adoptat Ritul de York. Acestea prosperă, iar în septembrie 1924 se formează Marea Lojă a Ritului de York. În august 1924 lojele transilvănene care ţinuseră de Marea Lojă a Ungariei se regrupează şi îl aleg ca Mare Maestru pe Iosif Sandor, şeful Partidului Naţional Maghiar din Transilvania. Iosif Sandor avea ca ajutor un român renegat, pe Aurel Olteanu, ceea ce înveninează mult raporturile acestor loje cu celelalte pe teritoriul românesc. În paralel, funcţionau numeroase loje de obedienţă franceză (Marele Orient al Franţei)

IOAN PANGAL

în principalele oraşe din ţară; iar în Bucureşti se formase o Mare Lojă a Ordinului Universal al B'nai Brith-un ordin rezervat exclusiv evreilor.

În anul 1925 lojele de obedienţă franceză (Marele Orient al Franţei), care îl combăteau fervent pe Ioan Pangal, se grupează formînd Marele Orient al României. În iulie 1926 Ioan Pangal îşi ia revanşa şi organizează la Bucureşti, cu ocazia instalării Înaltului Consiliu al Ordinului, o importantă reuniune masonică, la care au participat Suveranii Mari Comandori din S.U.A. (jurisdicţia de Washington), Italia, Polonia şi Cehoslovacia, plus reprezentanţi de marcă din Franţa şi Austria. La 3 decembrie 1932 Marea Lojă a României capătă o nouă Constituţie, iar în 24 ianuarie 1934 (zi simbolică!) Masoneria română îşi realizează, în fine, unitatea-Marea Lojă se uneşte cu Marele Orient al României. În acelaşi an (1934) Ioan Pangal redeschide cea mai prestigioasă lojă română: "L'Etoile du Danube".

A fost, poate, apogeul Masoneriei române: bine văzută de rege (Ioan Pangal era prieten devotat al lui Carol al II-lea), unită, puternică, societatea aceasta îşi realiza din plin interesele.

Dar avea şi adversari redutabili: în primul rînd "partida" naţionalistă, condusă de profesorul A.C. Cuza. O dată cu difuzarea cărţii lui Leon de Poncins: "La dictature des Puissances occultes" (Dictatura Puterilor oculte) un cert curent anti-masonic străbate intelectualitatea şi-mai ales- tinerimea română. Este epoca succeselor legionare. Prins în evenimente, Carol al II-lea interzice activitatea Franc-Masoneriei în 1937, dar o interzice cu multă toleranţă, permiţîndu-i lui Ioan Pangal să pună la adăpost arhivele. Unele Loje (ca "Meşterul Manole") îşi continuă clandestin lucrările.

Abia legionarii vor periclita serios Franc-Masoneria, în primul rînd prin dezvăluirea secretelor ei. La sala Dalles s-a organizat o expoziţie cu decoraţii şi simboluri masonice; iar în anul 1941 au apărut, în colecţia"Biblioteca

VIZITA LUI B. WELLHOFF

Poliţiei", broşura "Franc-masoneria în lumina adevărată", precum şi o carte cu intenţii similare a lui Toma Petrescu: "Conspiraţia lojelor", care conţine listele tuturor masonilor români.

După 23 august 1944 Masoneria reînvie rapid. În decembrie acelaşi an, Fratele Mason M. Noradunghian (armean de origine) organizează un Suprem Consiliu (format din fraţii: P. Brătăşanu, Al. Polizu, A.C. Grigoriu, L. Peretz, Bellu, Cociu, I. Grassiani şi Christoloveanu). Va fi ales Mare Suveran pînă în 1948. Anii 1945-1948 reprezintă epoca intensei colaborări dintre Masoneria română şi regimul comunist (cea mai agreată fiind sinistra Ana Pauker). Un număr masiv de comunişti sînt iniţiaţi în Masonerie; iar masonii de mare prestanţă, ca savantul Horia Hulubei, sau scriitorii Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea, N.D. Cocea, Victor Eftimiu cooperează activ cu regimul.

În iunie 1948 fraţii masoni sînt întrebaţi cînd iau concediul, ca să poată participa la munca patriotică de reconstrucţie a ţării. Perspectiva i-a speriat şi o parte din ei pleacă în străinătate, cu documente şi arhive. În august 1948 N.D. Cocea îl sfătuieşte pe Noradunghian să închidă lojele şi atelierele-ceea ce s-a şi făcut. Nici o măsură punitivă nu a fost luată de comunişti contra francmasonilor (?!?!).

Pentru epoca ulterioară nu posedăm documente certe şi nici nu le căutăm acum. Este foarte probabil ca Masoneria română să fi supravieţuit. Este iarăşi

foarte probabil ca Nicolae Ceauşescu să o fi încurajat pînă în 1971 şi să o fi tolerat pînă prin 1980. Termenul de "epocă de aur" a fost pentru prima dată aplicat domniei lui Ceauşescu de un istoric mason, G. Şerbănescu, în volumul al III-lea din "Histoire de la Franc-Maçonnerie Universelle", încă din 1966. Astăzi, în 1991, sîntem convinşi că Franc-Masoneria română va redeveni iarăşi activă-iar unul din scopurile noastre este tocmai acela de a-i reaminti nobilele sale principii şi îndatoriri.

I.·. G.·. M.·. A.·. A.·. U.·.

LIBERTATE - EGALITATE - FRATERNITATE.

MARELE ORIENT AL ROMÂNIEI.

INALTUL REGULAMENT AL CONSILIULUI ORDINULUI.

IUNIE 1933 E.·. V.·.
OR.·. - BUCUREŞTI

BROŞURĂ MASONICĂ A MARELUI ORIENT AL ROMÂNIEI

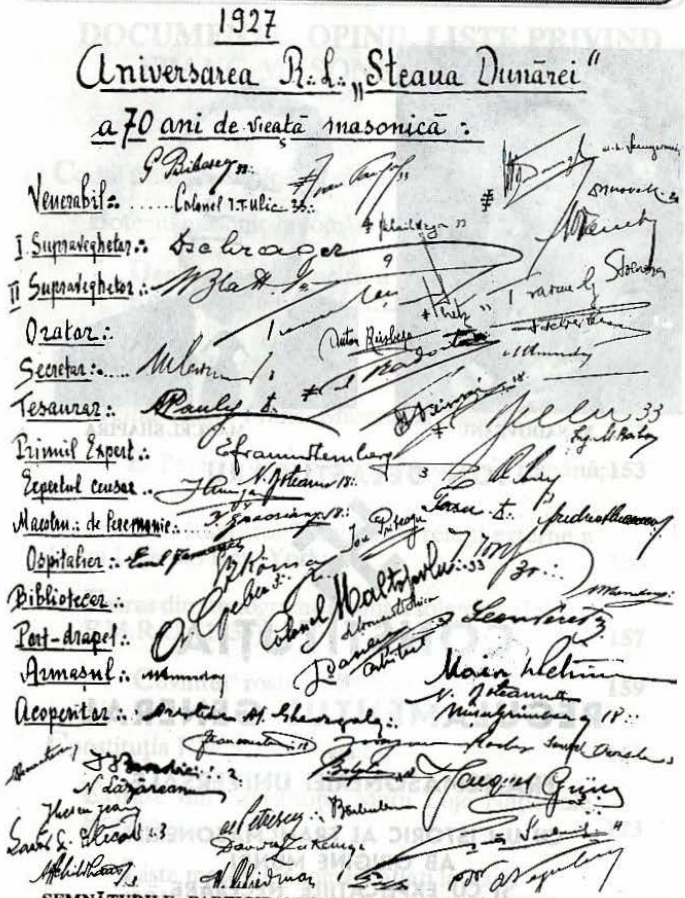

SEMNĂTURILE PARTICIPANŢILOR LA REDESCHIDEREA LOJEI "STEAUA DUNĂRII"

M. SADOVEANU

MARCEL SHAPIRA

ION DELASTUPARU

CONSTITUȚIA

ŞI

REGULAMENTUL GENERAL

ALE

FRANCMASONERIEI UNIVERSALE

CU UN ISTORIC AL FRANCMASONERIEI
AB ORIGINE MUNDI
ŞI CU EXPLICAȚIILE NECESARE

BROŞURĂ MASONICĂ

SECŢIUNEA A V-A

DOCUMENTE, OPINII, LISTE PRIVIND FRANC-MASONERIA ROMÂNĂ

Pag.

Codul franc-masonic la români; 146

Botezul masonic la români; 147

Declaraţia de principii a Franc-Masoneriei Române Unite (F.M.R.U.); 148

Lojele F.M.R.U. (1934); 149

Opinii despre Franc- Masoneria română; 152

E. Papiniu despre Franc-Masoneria română; 153

Extrase din Raportul Comisiei de relaţii externe a Marii Loje din New York; 156

Extras din stenograma şedinţei solemne a lojelor F.M.R.U. (1935); 157

"Cuvîntul" rostit de M. Sadoveanu; 159

Constituţia F.M.R.U. (selecţie); 161

Extrase din Constituţia Marii Loje Naţionale Române; 173

Lista masonilor români aflaţi la Paris (1947-1966). 177

CODUL FRANC-MASONIC (obedienţa italiană)

1. Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Nu face altuia aceea ce ţie nu-ţi place ca altul să-ţi facă; ci fă-i tot binele ce ai dori să ţi se facă.

2. Lasă pe oameni să vorbească.

3. Adevăratul cult al Marelui Arhitect stă în fapte bune. Fii caritabil şi fă bine, chiar pentru onoarea binelui.

4. Iubeşte pe cei buni. Plîngi pe cei slabi. Fugi de cei răi, însă nu urî pe nimeni.

5. Vorbeşte cumpătat cu cei superiori ţie prin talente şi virtute-fii sincer cu amicii tăi-fii blînd cu cei mici şi săraci.

6. Dacă natura, împărţitoare a averei şi onorurilor te-a favorizat-aceasta nu e un merit-nu-i mulţumi decît pe jumătate, căci tot ea poate să-ţi prepare crude decepţiuni.

7. Nu fii orgolios; adu-ţi aminte că nu e dezonoare sau degradare în nici o funcţie sau profesiune, ci numai în modul de a o exercita.

8. Ascultă totdeauna vocea conştiinţei.

9. Respectă şi dă ospitalitate străinului călător,ajută-l,persoana sa să fie sacră pentru tine.

10. Evită gîlceava şi previno insultele.

11. Dacă Marele Arhitect al Universului îţi va dărui un urmaş, mulţumeşte-i, dar tremură de depozitul ce ţi-a încredinţat - fă-l să profite de beneficiile instrucţiei şi arată-i calea virtuţii. Fă-l să se teamă pînă la vîrsta de 10 ani, învăţîndu-l ca un maestru, să te iubească pînă la 20 de ani simţindu-te, şi să te respecte pînă la moarte, fiindu-i amicul său.

12. Împarte pîinea ta cu cel flămînd şi nu dispreţui carnea ta, în a sa.

13. Respectă femeia, nu abuza niciodată de slăbiciunea ei, şi mori mai bine decît a o dezonora.

14. Iubeşte dreptatea şi adevărul şi ajută totdeauna la triumful lor.

15. Nu judeca cu uşurinţă faptele oamenilor - la rîndul tău poţi fi judecat.

16. Nu blama - laudă încă şi mai puţin.

"Franc-masonerie, principiile, situaţia şi progresul ei", Bucureşti, 1906.

BOTEZUL MASONIC

extrase din ritualul pentru Adopţiunea Lowtonilor (copiilor)

Condiţiunile pe care trebuie să le îndeplinească un lowton nefiind prevăzute, etatea la care poate fi primit este de la 7 la 15 ani, taxa pentru admiterea unui lowton este fixată la 1/6 din cea pentru gradul de discipol. Copiii orfani întreţinuţi de Masonerie se vor primi fără taxă urmînd ca naşii lor să ofere ce vor voi trunchiului lojei unde vor fi admişi.

Lowtonul primeşte la botezul său un certificat din partea lojei care-i dă dreptul la etatea de 18 ani să fie primit discipol fără nici o taxă şi fără a mai fi impus formalităţii încercărilor.

Decoraţia templului pentru botezele masonice poate fi în alb sau ca pentru gradul I, cu deosebire că pe altar se află depuse un compas, un echer, o spadă, biblia, pîine, vin, miere, apă.

Lucrările recepţiunei lowtonului se fac în gradul I după introducerea vizitatorilor. Venerabilul lojei ţine cuvîntul următor:

Mare Arhitect al Universului,

Tu ai creat Cerul şi Pămîntul, cu cele ce sînt în întregul său cuprins. Omul, creaţiunea ta, l-ai înconjurat în totul de opera ta şi ai înscris în inima sa legea progresului şi a iubirei care trebuie să-i servească drept călăuză în calea fericirii. ...Bine-cuvîntează produsele Pămîntului şi seamănă prin ele în inima junelui lowton un suvenir neşters care să-l lumineze în vîrsta raţiunei şi fă-l să fie pentru totdeauna credincios condiţiunilor botezului său. ...Şi tu, june copil, fie ca primii paşi să fie pe calea luminii şi să lumineze ochii tăi după cum vom lumina mai tîrziu spiritul tău. Şi vălul lumii profane (...) să dispară pentru totdeauna dinaintea strălucitoarei lumini a Masoneriei.

după C. Moroiu - Rituale, Bucuresci, Palatul "Dacia - România", 1882.

DECLARAŢIA DE PRINCIPII A FRANC-MASONERIEI ROMÂNE UNITE

Franc-Masoneria este o Instituţie care grupează pe oameni în asociaţii frăţeşti, numite Loji, selecţionîndu-i după curăţenia sentimentelor, maturitatea cugetării şi tăria caracterului.

Franc-Masoneria are ca ţintă să lupte contra ignoranţei sub toate formele, să facă pe oameni mai iubitori de aproapele lor, mai luminaţi, mai tari, inspirîndu-le practica solidarităţii.

Franc-Masoneria proclamă, cum a proclamat de la origina sa, existenţa lui Dumnezeu şi nemurirea sufletului.

Franc-Masoneria nu impune nici o limită în căutarea adevărului şi spre a garanta tuturor această libertate, ea pretinde de la toţi toleranţa. Ea interzice în lojile sale, orice discuţie confesională sau politică şi primeşte pe orice profan, oricare ar fi opiniile sale politice şi religioase numai să fie liber şi de bune moravuri, îndepărtînd pe ateul stupid şi orgolios.

Franc-Masoneria este o şcoală mutuală de perfecţionare individuală şi colectivă al cărui program se rezumă astfel:

Respectul desăvîrşit al îndatoririlor faţă de Tron, de Patrie, de Familie şi de Ordinul Masonic.

Respectul legilor Ţării şi al cuvîntului dat.

Lupta contra ignoranţei şi cercetarea neobosită a adevărului.

Practica Justiţiei, a caritătii şi a frăţiei desăvîrşite.

Sprijin mutual în toate împrejurăile vieţii.

Studiul atent al tuturor problemelor ce frămîntă mintea omenească.

Negreşit, principiile Ordinului trebuiesc pătrunse de tradiţiile naţionale şi aplicate în vederea conservării şi promovării Neamului şi Statului românesc - Franc-Masoneria tinde a forma astfel o elită intelectuală şi morală; ea este deci totodată un instrument de consolidare naţională şi de progres social.

Ritul cuprinde o metodă întreagă de educaţie morală şi socială atît a individului cît şi a colectivităţii, iar în symbolurile masonice neofitul poate discerne treptat depozitul de înţelepciune a umanităţii.

De la prepararea la primul grad pînă la dobîndirea gradului celui mai înalt, prima condiţie, fără de care nu se acordă nimic aspirantului, este o reputaţie de onoare şi de cinste necondiţionată.

Oamenilor pentru care religia este o supremă consolare, Masoneria le spune: "Cultivaţi-vă religia fără obstacol; urmaţi-vă aspiraţiile conştiinţei voastre; Franc-Masoneria nu este o religie, nu este un cult; doctrina ei stă întreagă în această frumoasă prescripţie: "Iubeşte pe aproapele tău".

LOJELE FRANC-MASONERIEI ROMÂNE UNITE

la 24 ianuarie 1934

1. General Dr. Carol Davilla	Bucuresti
2. Constantin A. Rosetti	"
3. Prometheus	"
4. Concordia	"
5. Cavalerii Steagului	"
6. Iris	"
7. Minerva (1)	"
8. Colonel Sever Pleniceanu	"
9. Înfrăţirea	"
10. Jan Amos Cornelius	"
11. Profesor Dimiu	"
12. Loja Română nr. 1	"
13. Redeşteptarea	"
14. Vasile Alecsandri	Iaşi
15. Doctor Mîrzescu	"
16. Dimitrie Cantemir	"

17. Moldova	"
18. Bogdan P. Haşdeu	Chişinău
19. Costache Negruzzi	"
20. Basarabia	"
21. Fraternité	Cernăuţi
22. Mihail Kogălniceanu	Roman
23. Aprodul Purice	Vaslui
24. Discipolii lui Pitagora	Galaţi
25. Libertatea	Ploieşti
26. Minerva (2)	Constanţa
27. Nicolae Bălcescu	Cluj
28. Egalité	Timişoara

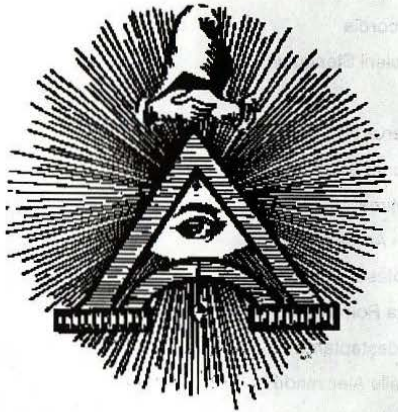

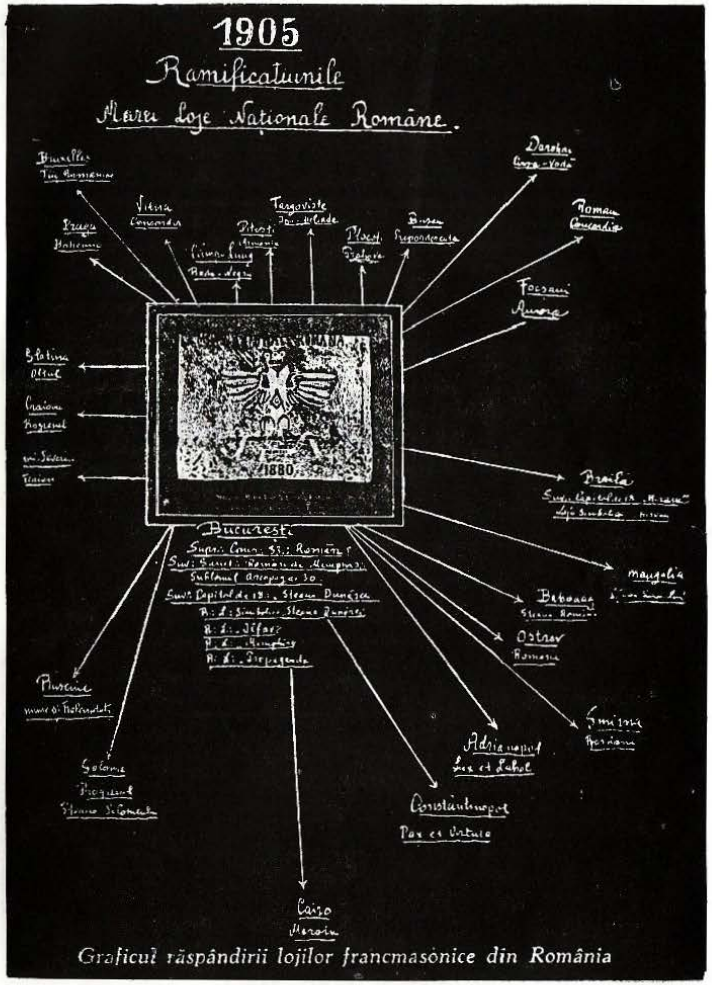

Graficul răspândirii lojilor francmasonice din România

SISTEMUL M. L. N. R.

OPINII DESPRE FRANC-MASONERIA ROMÂNĂ

Masonii români obţin concursul oficial al Franţei, al lui Napoleon al III-lea şi, mai ales, al împărătesei Eugenia, o mare prietenă a românilor..., iluştri masoni din toată Europa, dar mai ales din Franţa au încurajat şi susţinut Unirea Principatelor...

(Marcel Schapira, Mare Comandor al Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român)

La noi terenul este unul din cele mai aride pentru cultura acestei flori. Elemente înzestrate excepţional ne înconjoară, rămîne însă ca ele să priceapă valoarea educativă a Instituţiei şi folosul real pentru ţară. Să mai priceapă că dacă instituţia nu ar fi în mîinile lor ea ar putea trece în mîini ce nu ne-ar fi prietene.

(Emil I. Papiniu, Mare Maestru al Marelui Orient al României)

Graţie ajutorului Franc-Masoneriei universale şi, mai ales, al Ordinului Masonic francez, noi am putut obţine existenţa şi independenţa (României ca stat - n.n.), ... primul rege român Alexandru Ioan Cuza ca şi primul său ministru au fost franc-masoni ca de altfel cea mai mare parte a oamenilor patrioţi, savanţilor şi scriitorilor români celebri.

(Gérard Serbânescu - Histoire de la Franc-Maconnerie universelle, vol.III, Propos pour preface, p. 26)

Prin relaţiunile noastre masonice exclusiv am putut schimba atmosfera ostilă nouă din Statele Unite şi obţine concursul acestei mari puteri la stabilizarea noastră monetară; prin relaţiunile noastre masonice, de asemenea, am putut potoli pornirile opiniei publice engleze atît împotriva noastră, cît şi împotriva regelui Carol...; prin masonerie, în fine, am putut obţine mai în toate ţările informaţiuni preţioase pe care le-am adus regulat la cunoştinţa celor din fruntea statului român.

(Constantin Argetoianu).

DIN ISTORIA FRANC-MASONERIEI ROMÂNE

Masoneria a fost adusă în Principate de străini şi a fost, o bună bucată de vreme, condusă de aceştia. Lojile fiind puse sub obedienţa unor puteri masonice străine ca Marea Lojă din Neapole sau Marele Orient din Franţa etc. Această multiciplitate de obedienţe a dus adesea la fricţiuni şi la intrigi. Dar, încetul cu încetul, elementul românesc, tot mai numeros pe coloane, a luat conducerea efectivă şi a ştiut să se inspire din principiile şi idealurile artei regale în lupta lui pentru înfăptuirea idealului naţional. Între oameni de diferite clase sociale şi cu cultură diferită, legătura frăţească creează o unitate care se va dezvălui în frămîntările din secolul al XIX-lea, în încercările de emancipare din 1848 dar, mai ales, în marea operă a Unirii Principatelor.

Loji moldovene predicau încă din 1841 unirea şi egalitatea tuturor românilor. Loja "Dreptate-Frăţie" aduna pe conducătorii revoluţiei de la Islaz şi un decret al guvernului provizoriu din 1848, începînd cu formula "Dreptate-Frăţie", fixează culorile drapelului naţional şi termină pomenind steaua. Generalul Tell stăruia mai tîrziu să fie aleşi în divanul ad-hoc de preferinţă acei "care au primit lumina", iar operele de asistenţă şi dreptate socială au fost adesea legate de numele unor masoni. Se vede cît de mult era identificată ideea de egalitate şi libertate naţională cu viaţa masonică la noi.

Dacă în vreme de luptă se uitaseră disensiunile, cînd idealul este înfăptuit în parte prin alegerea domnitorului Alexandru Ioan Cuza şi apoi a regelui Carol I, Masoneria se destramă prin intrigi şi certuri. Îi lipsea elementul motor, idealul. Apare doar în mod sporadic ideea unei dezrobiri a provinciilor româneşti, idee care va fi chiar dezbătută în diferite forme în unele congrese internaţionale masonice.

Tocmai cînd se părea că o nouă vigoare se insuflă în organizaţiile noastre, războiul mondial ne sileşte să întrerupem activitatea. Marea Lojă Naţională din România şi organizaţia de sub obedienţa Marelui Orient din Franţa se pun în adormire.

Ţin să precizez că reorganizarea Masoneriei româneşti după război este datorată în întregime Marelui Orient din Franţa. Acesta redeşteaptă atelierele de sub obedienţa sa, iar la sfîrşitul anului 1921 permite crearea "Ordinului Masonic Român Independent", regularizînd şi recunoscînd Supremul Consiliu din România, care, la rîndul său crează la 3 ianuarie 1923, Marea Lojă Naţională din România.

Liberté-Egalité-Fraternité

SUPRÊME CONSEIL DE ROUMANIE

28 Strada Armaşului — Bucarest le 28 Octobre 21

655

L'historique de la création de notre organisation, est intimement lié au mouvement maç.·. d'Ukraine. Les circonstances nous ayant fait travailler pour le triomphe de la même cause, notre T.·. Ill.·. F.·. Jean PANGAL, a reçu ~~a reçu~~ du Vén.·. et Grand-Maître de la Gr.·. Loge d'Ukraine, le F.·. Serge Marcotoune, un mandat de DÉLÉGUE GÉNÉRAL pour créer l'ordre mac.·. national roumain, selon le rite Ecossais, ancien et acc.·..

A la suite de plus de deux années d'efforts, l'organisation roumaine a pris consistance, et elle est désormais en mesure de fonctionner pleinement. Toute l'élite intellectuelle et démocratique lui a fourni un contingent appréciable de membres, et le moment est venu de passer à une organisation régulière.

Il va de soi qu'en demandant à être reconnus par le Gr.·. Or.·. de France, nous entendons accepter tous les principes qui sont à la base de l'organisation de cette Obédience, ainsi que ses rituels.

Notre Constitution et nos Statuts Généraux, ainsi que nos règlements seront également conformes à ceux du Gr.·. Or.·. de France

Comme première étape vers la reconnaissance définitive, nous nous

POUR LE SUPRÊME CONSEIL DE ROUMANIE

LE GRAND CHANCELIER et SECRÉTAIRE DE L'ORDRE — LE GRAND MAITRE DE L'ORDRE

CONSILIUL SUPREM GRAN ROMÂNIA MARE

33°

DOCUMENT AL LUI IOAN PANGAL

Ţinuta de astăzi comemorează unul din cele mai importante evenimente din viaţa Masoneriei româneşti: unirea celor două mari puteri masonice din ţara noastră: Marea Lojă Naţională din România şi Marele Orient al României, înfăptuită la 24 Ianuarie 1935.

(Extrase din Cuvîntul rostit de Emil I. Papiniu, Mare Secretar Federal, la Şedinţa Solemnă a Franc-Masoneriei Române Unite din 27 Ianuarie 1935).

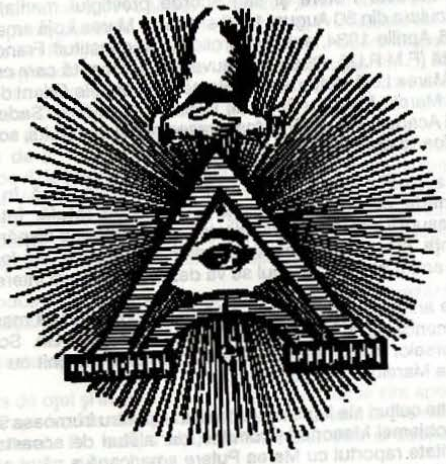

EXTRASE

din Raportul Comisiei de relaţii externe a Marii Loje de Stat din New York(SUA) pentru anii 1933 - 1934

Rapoartele enormei Mari Loji de Stat din New York, exponentă a Franc-Masoneriei americane constituie arhive permanente ale istoriei masonice mondiale, de o valoare fără preţ prin seriosul control al studiilor, prin documentarea cea mai bogată şi prin obiectivitatea şi autoritatea care le caracterizează.

Marele Orient al României, care a apărut în 1879 renaşte.

Un număr mare de Obedienţe mondiale şi europene se grăbesc să recunoască această Putere şi să-i acorde prestigiul meritat, la care a contribuit circulara din 30 August 1929 emisă de Marea Lojă americană lumii întregi. La 15 Aprilie 1934, solemn şi oficial s-a constituit Franc-Masoneria Română Unită (F.M.R.U.), Obedienţă suverană şi dreaptă care cuprinde prin federalizare Marea Lojă Naţională din România şi Marele Orient din România, condusă de Marele Maestru Federal, Ilustrul Frate Mihail Sadoveanu, fost preşedinte al Academiei Române, fost preşedinte al Senatului, scriitor distins şi persoană foarte apreciată de toată Naţiunea.

Astfel, s-a pus capăt dualismului care exista încă în România. Franc-Masoneria română merge spre unificarea totală, întîlnîndu- şi jurisdicţia sa asupra ţării întregi. Pluralitatea de jurisdicţie a dispărut şi bazele unei obedienţe masonice simbolice, unice şi regulate au fost puse în România. De acum înainte, Ordinul se va dezvolta conform intereselor ţării.

Acum zece ani exista în România o Mare Lojă districtuală masonică sub Obedienţă americană, avînd ca Mare Maestru pe gen. Gh. Solacolu. Ca urmare a diverselor evenimente masonice, aceasta s-a unit cu lojile aflate sub Obedienţa Marelui Orient de Franţa...

Din mai multe colţuri ale lumii sosesc felicitări pentru frumoasa soluţie care a fost dată problemei Masoneriei române, dar alături de aceasta apare cu întreaga autoritate raportul cu Marea Putere americană a cărui autoritate în Ordin este decisivă.

(după Franc-Maconnerie Roumaine Unie - Rapport de la Commission des relations exterieures de la Grand Loje de l'Etat New- York(USA) pour 1933, fait au Convent annuel du mois de mai 1934).

EXTRAS din "STENOGRAMA"

şedinţei solemne a Lojilor Franc-Masoneriei RomâneUnite: Federaţia Marii Loji Naţionale din România cu Marele Orient al României 27 Ianuarie 1935

RR:. LL:. din Federaţie, convocate în mod regulat s-au întrunit azi data de mai sus la sediul RR:. LL:. din oraşul Iaşi, localul propriu din strada Sfîntul Athanase nr.1 spre a dezbate asupra ordinei de zi propusă şi comunicată din timp de Consiliul Federal Superior.

Tinuta se deschide cu ritualul obişnuit la gr:. I:. sub preşedenţia Il:. Fr:. Dr. Titi Dumitrescu Petrescu, Pro Marele Maestru Federal avînd următorul birou: Prim Mare Supraveghetor Il:. Fr:. N.Gheorghiade, Pro Marele Maestru al Marii Loji Naţionale din România şi membru în Consiliul Federal Superior; Secund Mare Supraveghetor Il:. Fr:. Vasiliu Jean, Venerabilul R:. L:. "Discipolii lui Pythagora" din oraşul Galaţi şi Membru Onorific al Consiliului Federal Superior; Mare Orator Il:. Fr:. Julian Peter, Marele Orator al Federaţiei şi Marele Orator al Marii Loji Naţionale din România; locul de mare ospitalier este ocupat de Il:. Fr:.L.Pavlov, Venerabilul R:. L:."Vasile Alecsandri" din oraşul Iaşi; locul de Mare Tezaurar este ocupat de Il:. Fr:. Emil Stihi, secretarul colegiului de Venerabili din oraşul Iaşi; locul de Mare Secretar este ocupat provizoriu de Il:. Fr:. I.Lubiş, şeful secretariatului federal şi membru în Consiliul Federal Superior; Mare Maestru de ceremonii şi Mare Acoperitor Il:. Fr:. Stefan Lupaşcu, membru în Consiliul Federal Superior.

Este introdus drapelul tricolor fiind salutat de toţi fraţii prezenţi cu bolta de oţel şi în poziţia de "sus şi la ordine".

Drapelul este aşezat la Orient la locul de onoare.

Sub bolta de oţel şi în sunetele coloanei de armonie sînt apoi introduşi:Il:. Fr:. Emil I. Papiniu, Marele Maestru al Marelui Orient al României şi Marele Secretar Federal. Fr:. ocupă locul de Mare Secretar al adunării, Fr:. Lubiş trecînd ca secretar de şedinţă.

Este apoi introdus cu acelaşi ceremonial şi Il:. Fr:. Mihail Sadoveanu, Marele Maestru al Franc-Masoneriei Române Unite şi Mare Maestru al Marii Loji Naţionale din România.

Il:. Fr:. Dr. Petrescu, preşedintele provizoriu al adunării întîmpină pe Il:. Fr:. Sadoveanu la treptele Orientului, înmînîndu-i ciocanul.

Il:. Fr:. Sadoveanu ocupă scaunul de Venerabil al ţinutei, Il:. Fr:. Dr. Petrescu luînd loc la dreapta Marelui Maestru.

Il:. Fr:. Sadoveanu deschizînd şedinţa comună a tuturor RR:. LL:. Federale dă cuvîntul Fr:. Papiniu.

Fr:. Papiniu: La 24 Ianuarie s-a împlinit un an de cînd cele două obedienţe legitime din România s-au federat în vederea prosperităţii Ordinului Masonic în România. Ca un omagiu adus Marelui Maestru Federal, ca un omagiu adus Iaşului, simbolul unităţii şi integrităţii Tării, Consiliul Federal a decis ca serbarea aniversării unirii să se facă la Iaşi, leagănul luturor ideilor şi mişcărilor generoase.

Prescurtări folosite în text:

R:. L:.	— Loja
RR:. LL:.	— Lojele
gr:. l:.	— gradul Lojei
Il:. Fr:.	— Ilustrul Frate
Fr:.	— Fratele

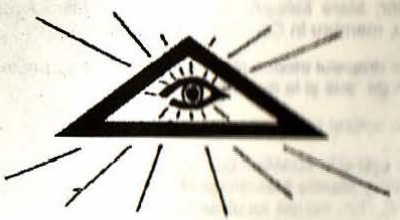

"CUVINTUL" ROSTIT DE MIHAIL SADOVEANU, MARE MAESTRU AL FRANC-MASONERIEI ROMANE SI MARE MAESTRU AL MARII LOJI NATIONALE DIN ROMANIA

<< la şedinţa solemnă din 27 Ianuarie 1935 >>

Franc-Masonii exercită o artă, prin faptul că interpretează misterul vieţii, dînd sens nobil existenţei umane.

Arta lor, ca orice artă, nu se poate manifesta decît personal. O iniţiere, operaţie lungă şi grea, deosebită de ceremonia primirii, tinde la dezvoltarea valorilor personale. Deci, ordinul nostru e tot ceea ce poate fi mai deosebit de o organizaţie politică sau cult religios, care tind la o anumită disciplină. In masonerie, fiecare se realizează pe sine, în virtutea unor comandamente iniţiale cu caracter moral. In faţa problemelor materiale ale vieţii, rezultat al locului şi timpului, fiecare meşter al tagmei noastre se străduieşte, ca şi artistul în faţa unui obiect, să fie cît mai original, cît mai el-însuşi, desfăcut de egoism şi înălţat în ideal.(Ar fi mai corect să spunem că ar trebui să se străduiască). De aceea, nimeni nu poate pretinde să impună altora, o părere ori o soluţie, nimeni nu poate, prin chiar definiţie, să antreneze pe tovarăşii săi de atelier la o acţiune cu caracter colectiv în domenii materiale. Opreliştea discuţiilor politice şi religioase e explicată prin această deosebire fundamentală între noi şi alte grupări organizate fugar.

Putem aduce în atelier chestii anumite de interes obştesc; fiecare îşi spune cuvîntul, nu pentru a impune o părere şi determina o lucrare colectivă, ci pentru a lămuri o problemă din multiplele puncte de vedere. După asta, fiecare ajunge la o concluzie a sa.

Constituţia primă a Ordinului "Old Charges" lămureşte deplin această chestie.

Atelierul nu se ocupă de lucruri care ar tinde să desfacă pe oameni, strînşi acolo să se înţeleagă, să se respecte şi să se iubească. Situaţia de la 1717 din Anglia se repetă în alte părţi şi în alte epoci. Insă aceleaşi "Old Charges" pretind maiştrilor o deosebită demnitate în viaţă, în faţa marilor probleme de care atîrnă propăşirea umanităţii. Ordinul a fost creat ca să apere patrimoniul de cultură al umanităţii, să propage buna înţelegere între popoare, iubirea de adevăr, de justiţie, de libertate.

Viaţa iniţiatului în afară de atelierul său trebuie să fie trăită astfel încît să răspundă acestei idei iniţiale de noblețe şi demnitate, care stă la temelia Ordinului.

Numai sub acest unghi de lumină, pot fi primite şi cercetate orice prelegeri, discursuri şi discuţii care se produc în adunările noaste.

Aici, în atelier, oricine are dreptul să interpreteze, dezinteresat, învăţămintele şi simbolurile noastre, ori problemele ce se propun. Dincolo, în lume, toţi au datoria să nu se dezmintă pe ei înşişi.

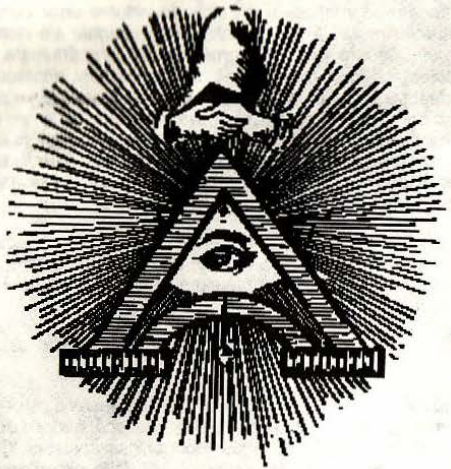

CONSTITUŢIA FRANC-MASONERIEI ROMANE UNITE (F.M.R.U.)

CAPITOLUL I

Generalităţi

Art.1. Franc-Masoneria Română Unită(F.M.R.U.) este o federaţie de rituri şi constituie o Obedienţă unică, regulată, autonomă şi suverană pentru toţi masonii şi toate Atelierele de orice grad aparţinînd riturilor recunoscute de pe întregul teritoriu al Statului Român.

La promulgarea prezentei Constituţii, ea se compune din Marea Lojă Naţională din România şi Marele Ordin al României. Vor putea intra în Federaţie toate organizaţiile de pe teritoriul României pe care F.M.R.U. le va considera regulate şi care vor adera la prezenta Constituţie.

Art.2. Ritul este forma specifică şi tradiţională în care diversele Ateliere practică principiile masonice.

CAPITOLUL II

Dobîndirea şi pierderea calităţii de mason

Art.3.Calitatea de mason poate fi dobîndită numai prin iniţiere într-un atelier regulat. Un mason nu poate fi membru activ decît într-un singur Atelier de acelaş grad, în sensul că nu va putea executa decît într-un singur atelier atribuţiunile administrative.

Femeile nu pot fi admise la iniţierea masonică.

Art.4. Candidatul la iniţiere trebuie să îndeplinească următoarele condiţiuni:

a)Să aibă vîrsta de 23 ani împliniţi

b)Să aibă o bună reputaţie şi moravuri ireproşabile

c)să aibă mijloace de existenţă onorabile

d)Să aibă instrucţia şi aptitudinile necesare pentru a înţelege învăţăturile masonice

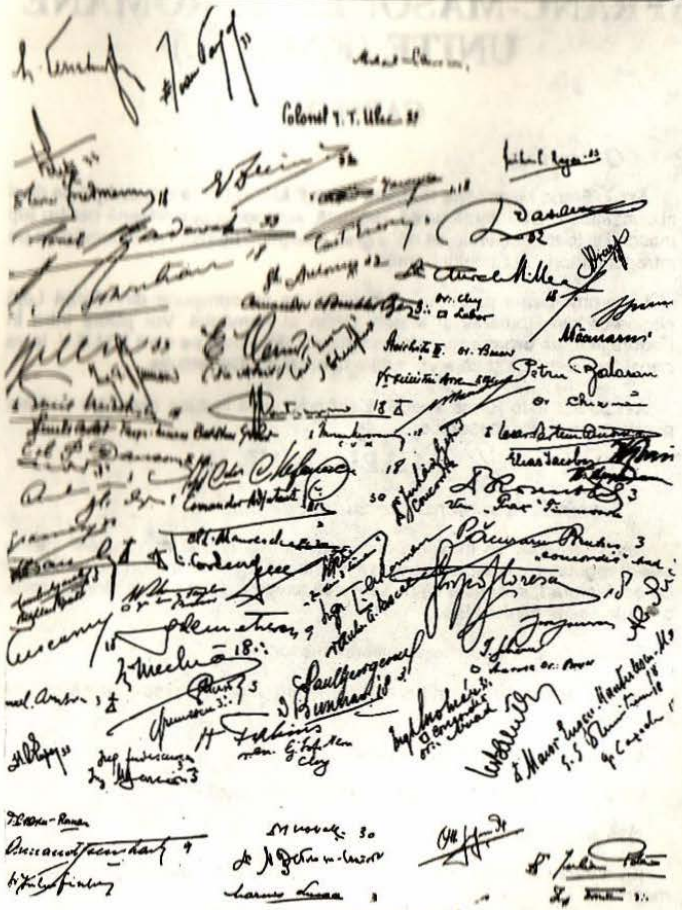

PANORAMIC MASONIC ROMÂN

e)Să adopte fără rezerve declaraţia de principii din prezenta Constituţie

f)Să locuiască de cel puţin 6 luni de zile în localitatea sau judeţul în care se află Atelierul

Sînt scutite de prevederile punctului f persoanele care locuiesc în judeţele lipsite de Ateliere aparţinînd ritului ales de candidat, de asemenea, militarii, marinarii şi orice persoane ale căror ocupaţii necesită dese schimbări de reşedinţă.

Art.5. Calitatea de franc-mason se pierde:

a)prin orice acţiune desonorantă sau uneltiri contra integrităţii sau siguranţei Statului român

b)prin exercitarea unei meserii desconsiderate în ordinea socială

c)prin participarea la acte ce duc la slăbirea solidarităţii membrilor Ordinului

d)prin conspiraţii, manifestări ostile tinzînd la dezagregarea Federaţiei sau prin alianţe cu adversarii Ordinului spre a-l defăima sau a-i pune în pericol existenţa.

e)prin violarea angajamentelor masonice

f)prin nerespectarea şi neexecutarea nejustificată a angajamentelor şi obligaţiunilor morale sau materiale

g)prin faliment, şi prin condamnarea definitivă la o pedeapsă infamantă

In toate aceste cazuri cel a cărui vină este constatată va putea fi suspendat din drepturile şi prerogativele masonice.

Calitatea de mason nu se pierde decît printr-o hotărîre definitivă în condiţiunile şi formele determinate de Constituţie şi Regulament.

CAPITOLUL III
Organizarea F.M.R.U.
Secţiunea 1 - a

Ateliere

Art. 6 Atelierul este formaţiunea elementară şi autonomă a Franc-Masoneriei.

El se compune din masoni regulaţi practicînd acelaşi rit, grupaţi după forme tradiţionale şi cu respectarea dispoziţiunilor Regulamentului organic.

Numărul şi gradul membrilor unui Atelier variază după regulamentele ritului şi al gradului respectiv.

Atelierul nu-şi poate schimba ritul decît cu consimţămîntul scris a cel puţin 3/4 din membrii săi activi, cu avizul Consiliului Federal şi cu aprobarea Marelui Colegiu al Riturilor.

Art. 7 Lucrările tuturor Atelierelor aparţinînd F.M.R.U. se deschid şi se închid în G.M.A.A.U. sub auspiciile F.M.R.U. şi în numele ritului respectiv.

În timpul lucrărilor vor fi prezentate simbolurile masonice, Cartea Legii Sfinte va fi deschisă iar Drapelul Naţional la Orient.

În timpul lucrărilor nu se pot discuta chestiuni politice sau confesionale.

Art. 8 Conducerea şi administraţia F.M.R.U. sînt încredinţate următoarelor organe:

a) Adunării generale a federaţiei

b) Marelui Maestru

c) Consiliului Federal şi Marilor Demnitari

d) Marelui Colegiu al Riturilor

Secţiunea a 2-a

Adunările Generale ale F.M.R.U.

Art. 9 Adunările generale ale F.M.R.U. se compun din:

a) Marele Maestru în funcţiune al F.M.R.U.

b) Foştii Mari Maeştri ai F.M.R.U.

c) Marii Demnitari ai F.M.R.U.

d) Membrii Consiliului Federal

e) Cîte doi delegaţi de fiecare Atelier activ din F.M.R.U.

Cei doi delegaţi ai Atelierelor sînt aleşi prin scrutin secret pe timp de un an şi reeligibili. Atelierele mai aleg în acelaşi mod un delegat supleant.

Delegaţiile Atelierelor trebuie să fie compuse din Maeştri, membri activi ai Atelierului pe care îl reprezintă. Fiecare Atelier are dreptul la două voturi.

Art.10 Fiecare membru al Adunării generale are un singur vot afară de Marii Demnitari şi Consilierii Federali care ar mai avea şi calitatea de delegaţi ai unui Atelier.

Art.11 Adunarea generală ordinară poartă denumirea de Convent şi se întruneşte anual în penultima Duminică a lunii lunie.

Art.12 Adunarea generală extraordinară este convocată de Marele Maestru.

Convocarea poate fi cerută motivat de:

a)Consiliul Federal

b)Cel puţin şapte Ateliere active

În toate cazurile, Marele Maestru este obligat să convoace Adunarea Generală extraoadinară în termen de cel mult 15 zile de la data primirii cererii.

Convocarea se va face cu cel puţin 10 zile libere înainte de data adunării. În cazul cînd Marele Maestru nu convoacă Adunarea în termenul prevăzut mai sus, Adunarea se întruneşte de plin drept în prima Duminică după expirarea celor 25 zile prevăzute mai sus.

Art.13 Ordinea de zi a Adunărilor Generale se alcătuieşte de Marele Maestru ajutat de organele administrative şi se comunică tuturor Atelierelor precum şi membrilor Adunării.

Ordinea de zi a Adunărilor Generale extraordinare trebuie să cuprindă în cererea de convocare chestiunile propuse. Convocările cuprind ordinea de zi, cu arătarea datei, orei şi locului adunării.

Adunarea nu poate avea loc decît la sediul Federaţiei.

Art.14 Adunările generale sînt conduse de Marele Maestru ajutat de Marii Demnitari ai F.M.R.U. care sînt:

a) Pro-Marele Maestru

b) Primul Mare Supraveghetor

c) Secundul Mare Supraveghetor

d) Marele Orator; Marele Orator ajutor

e) Marele Secretar; cei 3 Mari Secretari ajutori

f) Marele Tezaurar; Marele Tezaurar ajutor

g) Marele Ospitalier

h) Marele Expert

i) Marele Maestru de Ceremonii

j) Marele Purtător de Sigilii

k) Marele Acoperitor

În lipsa Marelui Maestru, conducerea Adunării trece asupra Pro- Marelui Maestru iar în lipsa acestuia se urmează ordinea prescrisă de tradiţiile masonice.

În caz de lipsă a unuia din Marii Demnitari, Marele Maestru poate delega pe oricare membru din Consiliul Federal.

Art.15 Conventul:

a) Exercită puterea constituantă şi legislativă a Federaţiei

b) Examinează şi aprobă activitatea administrativă a Consiliului Federal şi a organelor de conducere

c) Controlează şi aprobă conturile de gestiuni trecute; votează bugetul şi dispune asupra exerciţiului viitor fixînd contribuţiile.

d) Alege prin scrutin secret, uninominal şi cu majoritatea voturilor pe durată de doi ani pe Marele Maestru şi prin scrutin de listă 21 consilieri federali pe durată de un an şi reeligibili. De asemenea, alege şapte membri supleanţi.

e) Discută şi votează propunerile de modificare sau completare a Constituţiei sau a Regulamentului general.

f) Ratifică deciziunile Consiliului Federal asupra recunoaşterii şi admiterii în Federaţie a grupărilor masonice care ar satisface dispoziţiile art.1 din Constituţie.

g) Ratifică tratatele Federaţiei cu Puterile masonice străine

h) Discută şi decide asupra tuturor chestiunilor referitoare la Masonerie în general şi la Obedienţă în special, care au fost înscrise în ordinea de zi

Art.16 Adunările vor fi declarate secrete, sau de gradul I; drept de vot avînd însă numai cei prevăzuţi la art.10.

Cînd se socoteşte necesar, şedinţele vor fi declarate secrete, sau de gradul 3.

Deciziile se iau cu majoritatea absolută a voturilor exprimate. Cînd votul este secret paritatea atrage respingerea propunerii; la votarea pe faţă, votul preşedintelui decide în caz de paritate.

Secţiunea a 3-a

Consiliul Federal

Art.17 Administrarea intereselor interne şi externe ale F.M.R.U., este încredinţată unui organ administrativ executiv numit Consiliul Federal. În prerogativele Consiliului Federal intră orice dispoziţie, care în lăuntrul spiritului legilor constituţionale este destinată să asigure bunul mers şi progresul Obedienţei.

Art.18 Consiliul Federal este prezidat de Marele Maestru al Federaţiei, în lipsa lui de Pro-Marele Maestru sau de persoana indicată de tradiţia masonică.

Art.19 Consiliul Federal alege din sînul său prin proclamare, vot secret sau bile, Marii Demnitari ai Federaţiei enumeraţi la art. 14 din prezenta Constituţie.

Art.20 Consiliul Federal se întruneşte o dată la două luni, exceptînd vacanţa de vară. El se poate întruni în şedinţe extraordinare de cîte ori va fi nevoie în urma cererii a cel puţin şapte membri activi.

Convocarea se face de Marele Maestru sau de locţiitorul său legal, cu cel puţin 14 zile înainte de data fixată; ea va conţine şi ordinea de zi.

Art.21 Consiliul Federal legal convocat lucrează valabil în prezenţa a cel puţin 11 membri sub conducerea Marelui Maestru sau a locţiitorului său tradiţional.

Deciziile Consiliului Federal se iau cu majoritatea voturilor exprimate, iar în caz de paritate, la votarea pe faţă, votul Preşedintelui decide.

Art.22 Consiliul Federal poate coopta membri onorifici care pot asista la deliberări cu vot consultativ; ei sînt convocaţi obligatoriu la şedinţele solemne şi li se acordă onorurile cuvenite membrilor activi.

Secţiunea a 4-a

Marele Maestru şi Marii Demnitari

Art.23 Marele Maestru al Federaţie este ales de convent pe durată de 2 ani prin vot secret cu majoritate absolută şi este reeligibil.

El conduce şi prezidează toate organele Federaţiei, reprezintă Federaţia faţă de toate Puterile masonice din străinătate şi faţă de autorităţile profane, numeşte garanţii de amiciţie pe lîngă Puterile masonice şi semnează toate actele care emană din Cancelaria F.M.R.U.

Marele Maestru personal, poate uza de dreptul tradiţional de clemenţă faţă de cei judecaţi de organele legale.

Art.24 În lipsa Marelui Maestru atribuţiunile sale, cu excepţia dreptului de clemenţă, trec de drept asupra Pro- Marelui Maestru, iar în lipsa acestuia se urmează ordinea stabilită de tradiţiile masonice.

Pro-Marele Maestru este ales la propunerea Marelui Maestru de Consiliul Federal cu majoritate de 2/3 (două treimi) din voturile exprimate.

Prezenţa a cel puţin două treimi din numărul membrilor Consiliului Federal este necesară pentru valabilitatea votului.

Art.25 Marii Demnitari sînt aleşi de Consiliul Federal din sînul său prin proclamare, vot secret sau bile; ei îndeplinesc atribuţiunile fixate de tradiţiile Ordinului şi a Regulamentului general al Federaţiei.

Secţiunea a 5-a

Marele Colegiu al Riturilor

Art.26 Marele Colegiu al Riturilor este autoritatea supremă şi exclusivă a Federaţiei în materie de Rituri pe întreg teritoriul ţării.

El este păstrătorul tradiţiilor Riturilor şi este consultat în mod obligatoriu de organele de conducere ale Federaţiei în materie de Rituri, tradiţii masonice şi îndrumări spirituale.

Art.27 Marele Colegiu al Riturilor este Organul Federaţiei care organizează şi administrează Atelierele Superioare (Lojile de perfecţiune, Capitolele, Areopagiile, Consistoriile, etc) Îi este interzis orice imixtitudine în administrarea Atelierelor simbolice (primele trei grade) sau în administrarea Federaţiei acestor Ateliere.

Art.28 Marele Colegiu al Riturilor se compune din cel puţin 9 şi din cel mult 33 membrii ad-vitam.

Marele Colegiu poate numi cel mult 12 membri onorari.

Membrii Colegiului Riturilor trebuie să fie membri activi ai unui Atelier simbolic din Federaţie.

Art.29 Marele Colegiu se împarte în atîtea secţii cîte Rituri sînt cuprinse în Federaţie.

Marele Colegiu al Riturilor va fi format prin unirea secţiunilor diferitelor rituri federale, organizate conform tradiţiilor ritului respectiv.

Între rituri nu există nici o proeminenţă.

Art.30 Marele Colegiu va funcţiona conform regulamentului organic propriu, întocmit de adunarea membrilor activi.

Art.31 Nici o incompatibilitate nu există între calitatea de membru în Consiliul Federal şi aceea de membru în Colegiul Riturilor.

CAPITOLUL IV

Finanţele Federaţiei

Art.32 Cheltuielile generale ale Federaţiei sînt suportate de toate Lojile prin perceperea unui impozit de capitaţie şi altor taxe speciale.

Cuantumul acestui impozit şi al taxelor este fixat de Convent, ele fiind înscrise în bugetul anual al Federaţiei.

Veniturile extraordinare ale Federaţiei se alimentează din donaţiuni, legate sau alte venituri întîmplătoare.

Anul financiar începe la 1 Iulie.

Art.33 Controlul finanţelor Federaţiei se exercită de Comisiunea specială de control formată din cinci membrii aleşi de Convent pe timp de un an.

CAPITOLUL V

Justiţia Masonică

Art.34 Justiţia masonică se exercită prin juriile fraterne şi Camera Superioară de Justiţie.

Art.35 Juriul Fratern se compune din Venerabilul şi patru Maeştri membri ai Lojii, aleşi în fiecare an prin vot secret concomitent cu alegerea Demnitarilor Atelierului. Oratorul Lojii face parte din Juriul fratern, ca păzitor al legii masonice. El nu poate participa la deliberările juriului, nici nu intră în numărul Consilierilor arătaţi mai sus.

Sentinţa dată de Juriul fratern poate fi atacată fie de reclamant, fie de pîrît, fie de oratorul Lojii.

Art.36 Camera superioară de Justiţie se compune din 5 membri şi 2 supleanţi aleşi de Convent, dintre foştii Marii Demnitari pe o perioadă de 2 ani.

Preşedintele Camerei Superioare va fi desemnat de Marele Maestru dintre titularii aleşi de Convent.

Camera Superioară de Justiţie va judeca în fond şi formă:

a)Apelul contra deciziilor Juriilor fraterne

b)În prima şi ultimă instanţă:

1. pe membrii Consiliului Federal;

2. diferendele dintre Loji.

Art.37 Masonul care din orice motiv se află în concediu sau în adormire într-un atelier simbolic, nu poate activa într-un atelier superior.

De asemenea, efectele unei sentinţe definitive de suspendare sau de excludere se extind şi asupra activităţii masonului în Atelierele superioare.

DISPOZIŢIUNI FINALE

Art.38 Propunerile de modificare a prezentei Constituţii se pot face pînă la Martie ale fiecărui an de:

a) Marele Maestru

b) Consiliul Federal

c) Cel puţin şapte Ateliere active.

Art.39 Consiliul Federal este obligat a discuta aceste propuneri în Convent.

Propunerile sînt înscrise în Ordinea de zi a Conventului şi împreună cu avizul Consiliului Federal vor fi comunicate. Atelierelor cu cel puţin 14 zile înaintea Conventului.

Art.40 Nerespectarea dispoziţiunilor art.38 şi 39 anulează aducerea în discuţie a propunerilor de modificare.

Art.41 Pentru modificarea Constituţiei se cere ca majoritatea absolută a membrilor să fie prezenţi, iar decizia să se ia cu o majoritate de trei pătrimi din numărul voturilor exprimate.

Pentru modificarea Regulamentului general se aplică aceleaşi dispoziţiuni.

Aceste modificări pot fi făcute şi de Adunările generale extraordinare în aceleaşi condiţiuni.

Art.42 Prezenta Constituţie intră în vigoare la votarea ei.

Constituţiile Puterilor masonice componente ale F.M.R.U. sînt şi rămîn abrogate.

DECRET

DE

PROMULGARE A CONSTITUŢIEI FEDERALE

Astăzi, Duminică 23 Iunie 1935, s-a votat şi se promulgă Constituţia Federală compusă din 42 articole.

Tot astăzi intră în vigoare noua Constituţie; sînt, şi rămîn abrogate, Constituţiile anterioare ale Puterilor componente.

MARELE MAESTRU,
M. SADOVEANU

MARELE SECRETAR,
EMIL PAPINIU

MARELE ORATOR
JULIAN PETER

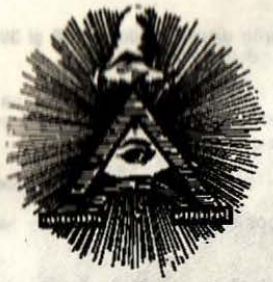

EXTRASE

din Constituţia Marii Loji Naţionale Române din 7 Noiembrie 1935

Art.1. : "Marea Lojă Naţională din România, prescurtat M.L.N.R. întemeiată la 18 Septembrie 5880 şi reorganizată la 1 Martie 5923 este Instituţiunea Autonomă Suverană din România care înglobează totalitatea Lojelor de Franc-masoni regulaţi şi recunoscuţi de ea, lucrînd la gradele Simbolice: Discipol, Companion şi Maestru, aşa cum acestea sînt instituite de Tradiţiile Franc-masoneriei Universale".

Art.2. "Masonii îşi datorează sprijin mutual în toate împrejurările vieţii."

Art.6. "Ritul Scoţian, Antic şi Acceptat aparţine Ordinelor Cavalereşti şi este moştenitorul tradiţiilor masonice, păstrînd cu sfinţenie toate principiile, forţa morală şi disciplina Ordinului.

"El a fost constituit în forma lui actuală pe temeiul Marilor Constituţiuni de la 1762 şi 1786".

Art.91. "Relaţiunile oficiale cu marile Corpuri Masonice sînt consacrate prin numirea de Garanţi de amiciţie reciproci. "Ei poartă titluri de "Mari Reprezentanţi".

Art.92. "Supremul Consiliu stabileşte şi întreţine raporturile cu toate puterile Masonice străine regulat constituite, în scop de a menţine şi întări armonia între toţi Masonii şi de a lucra în comun la progresul Ordinului".

Art.136. "Supremul Consiliu din România, putere suverană şi independentă în toată întinderea Jurisdicţiei sale, are dreptul de a conferi el însuşi toate gradele Ritului; el poate singur crea Consistorii, Tribunale, Curţi, Areopagii, Consilii, Capitole, Loji de Prefecţiune şi Loji simbolice, precum şi toate celelalte Corpuri Masonice ale Ritului Scoţian, Antic şi Acceptat".

"Supremul Consiliu nu recunoaşte nici o autoritate Masonică şi superioară sau egală cu el pe tot teritoriul României Mari".

"El posedă exclusiva administrare şi guvernare a tuturor Atelierelor şi gradelor de la 1 la 33".

Art.139. "În Jurisdicţia Supremului Consiliu din România, Atelierele sînt actualmente împărţite după cum urmează:

1. Lojile simbolice, lucrînd de la gradul 1 la 3;

2. Lojile de Perfecţiune, lucrînd de la gradul 3 la 14;

3. Capitolele, lucrînd de la gradul 15 la 18 sau de la 4 la 18;

4. Areopagiile, lucrînd de la gradul 19 la 30;

5. Tribunalele Comandorilor Inchizitori de gradul 31;

6. Consistoriile de gradul 32;

7. Supremul Consiliu de gradul 33;

Art. 140. "Supremul Consiliu are în sînul său, la Bucureşti, afară de toate celelalte Ateliere de sub Jurisdicţia sa, din acea Vale:

Un Consistoriu al Principiilor Secretului Regal, 32.

Un Tribunal al Marilor Inspectori Inchizitori-Comandori, 31.

Un Areopag al Cavalerilor Kadoşi, 30.

O Mare Loje de Cavaleri Scoţieni ai Sfintului Andrei, 29.

Un sanctuar al Cavalerilor Soarelui, 28.

O Confrerie a Principilor Milei, 26.

Un colegiu al Cavalerilor Royal-Hache, 22.

Un Capitol al Cavalerilor Roza-Cruce, 18.

O Loje simbolică.

Art. 195. "Cererile de concediu trebuiesc făcute în scris. Ele sînt puse în ordinea de zi a celei mai apropiate şedinţe a Atelierului".

Art. 197. "Concediile nu pot fi acordate decît F.F., cari sînt la zi cu Tezaurul".

Art. 515. "Se numeşte infracţiune masonică orice abatere sau încălcare a Tradiţiilor, Principiilor, Marilor Constituţiuni, Statelor şi Regulamentelor Generale ale Ordinului sau a Regulamentelor particulare ale Atelierelor".

Art. 517. Sînt infracţiuni foarte grave:

"Trădarea sau complicitatea la trădarea Ordinului şi a Ritului în general".

"Trădarea faţă de Sup. Cons. sau şeful suprem Suveranul Mare Comandor-Mare Maestru al Ritului".

"Trădarea faţă de Ateliere".

"Sperjurul".

"Rebeliunea contra autoritii şi persoanei Suveranului Mare Comandor-Mare Maestru al Ritului sau contra Supremului Consiliu".

"Divulgarea misterelor şi secretelor masonice sub orice formă atît profanilor cît şi masonilor de grade inferioare în ceea ce priveşte misterele gradelor superoare".

"Divulgarea numelor masonilor faţă de profani".

"Atacurile împotriva Marilor Constituţiuni, Statutelor, Regulamentelor Generale ale Riturilor, tinzînd a produce schismă şi distrugerea Ordinului şi Ritului precum şi orice violare sau nerespectare a Tradiţiilor, Constituţiilor, Statutelor şi Regulamentelor Ordinului".

"Calomnia şi difamaţiunea unui Masòn fie în lumea masonică fie în lumea profană, precum şi intrigile împotriva F.F. sau Atel.".

"Formarea de Partide sau comploturi cu scopul de a produce desunire şi discordie între Fraţi".

Art. 518. "Sînt infracţiuni grave:

"Divulgarea faţă de profani a oricăror obiecte, reguli sau lucrări Masonice, care nu sînt propriu-zis mistere sau secrete masonice".

"Tipărirea şi răspîndire oricăror lucrări Masonice fără autorizaţia Supremului Consiliu".

"Nesupunerea sau insubordonarea sub orice formă faţă de autoritatea F.F. de grade superioare".

"Orice manifestare a semnelor sau cuvintelor de recunoaştere în afară de Templele Masonice".

Art. 380. "Nu poate exista în România decît un singur Tribunal: al Marilor Inspectori Inchizitori Comandori, care funcţionează pe lîngă Supremul Consiliu, la Bucureşti".

Art. 382. "Tribunalele de gradul 31 au exclusiva Jurisdicţie pentru a lua cunoştinţă şi judeca toate încălcările aduse Legii Masonice, Statutelor, Constituţiunilor, Regulamentelor Generale, Decretelor şi Deciziunilor Supremului Consiliu, precum şi actele de violare a angajamentelor şi jurămintelor masonice şi de credinţă faţă de Supremul Consiliu, sau tentativele de sciziune ori rebeliune.

Tribunalele de gradul 31 funcţionează în aceste cazuri ca Tribunale de primă instanţă şi cad în Jurisdicţia lor toţi Masonii de la gradul 1 pînă la gradul 31 inclusiv".

Art. 383."Tribunalele de gradul 31 funcţionează ca instanţă de apel împotriva sentinţelor date de Atelierele Ritului, pînă la gradul 30 inclusiv".

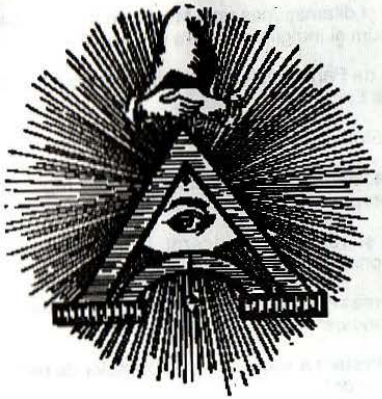

LISTA FRANC-MASONILOR ROMÂNI AFLAŢI LA PARIS ÎN PERIOADA 1947 - 1966

Vintilă Petala
Alexandru Melinte
Alexandru Vişan
Vasiliu Cluj Emil
Dr. Blumenfeld
Eugen Ţiteanu
Jean Pangal

decedaţi ("trecuţi în Orientul Etern") pînă în anul 1966

Nicolae Meta	Alfred Fischer	Dan Dragomirescu
Henry Wolf	Ion Şoneriu	Fred Segal
Alexandru Antoniu	Solomon Vogel	Theodor Trancu
Alexandru Kindler	Nicolae Costea	Armin Horovitz
Vlad Caragiale	Ion Adlersberg	Mircea Răducanu
Ing. Morian	Preda Bunescu	Iuliu Ion
Ştefan Racoceanu	Victor Popescu	Alexandru Bunescu
Mihail Constantinescu	Ion Vitianu	Berthold Klinghofer
Uziel Lewy	Decebal Corbu	Adrian Popovici
Henry Codreanu	D.G. Şerbănescu	Max Eibschutz
Victor Brandus	Liviu Şerban	Petre Manolescu
Aurel Teodoru	Marcel Schapira	Carol Bâmniceanu
Concini Romniceanu	Nicolae Dianu	

după G. Şerbănesco - Histoire de la Franc-Maconnerie universelle, Paris, 1966, p.425